

Bölüm 1

Amanda Farr güneşle birlikte vadiye indiği zaman, burada bir başkasının bulunacağını hiç düşünmemişti. Nehrin üstünden geçen tahta köprü'nün üstünde oturan adamı görünce, olduğu yerde donup kaldı. Rüzgarın yüzüne savurduğu kuzguni siyah saçlarını eliyle geriye attı. Yüzü asılmıştı. Bu koskoca vadide, sanki başka yer yokmuş gibi, adam en sevdiği yere gelip oturmuştu. Hem de Deermount Koleji öğrencilerinin ve Silver Falls halkının uykuda olduğu, bu en sevdiği saatte.

Amanda buranın kendine ait bir yer olmadığını çok iyi biliyordu. Ama yıllardan beri, nehrin en derin ve en coşkulu aktığı bu yer, onun en sevdiği köşe olmuştu. Günlerden bert gelip burada oturacağı anı ipe çekmişti. Yorucu bir öğretim haftasının sonuna gelmişti ve hesn kafasını hem de ruhunu dinlendirmeye çok ihtiyacı vardı.

Ama, her zaman oturduğu bu en sevdiği yerde, şimdi bir yabancı oturuyordu. Köprü'nün tahta parmaklıklarının arasından bacaklarını sallandırmış, kucağında bir not defteri, elinde, her an yazmaya hazırmış gibi tuttuğu bir kalemle orada oturuyordu işte. Amanda durduğu yerden dikkatle yabancıyı inceledi. Adamın kumral saçları rüzgardan dağılmıştı. Üstünde solmuş bir blucin ile, üst iki düğmesi açık duran kareli bir gömlek vardı. Ayağındaki çizmelerin burnu çamurluydu. Genç adamın yüzündeki ciddi ifade ile üstüne giydiği kıyafet arasında bir zıtlık vardı. Bir öğrenci olamayacak kadar yaşlı duruyordu, ama onda bir çiftçi havası da yoktu, Ohio'lu olamazdı. Başka bir zaman ve başka bir yerde karşılaşmış olsalar, Amanda bu genç adamı çok çekici bulabilirdi, ancak şu anda yabancı, onun için yalnızca bir baş belasıydı.

Adamdan gitmesini isteyemezdi doğrusu. Öte yandan, hiç tanımadığı biriyle birlikte olmak da istemiyordu. Kalkalı daha bir saat ya olmuş ya da olmamıştı ve sabahlan en keyifsiz olduğu zamanlardan biriydi. Sonunda, geldiği gibi sessizce oradan uzaklaşmaya karar verdi.

Genç adam, onun varlığının daha farkına varmamış gibi görünüyordu. Amanda geriye doğru bir adım attı. Ayağının altında çıtırdayan kurumuş dalların sesini nehrin gürültüsü yutmuştu bile. Bir adım, bir adım daha... Ama birden ayağı bir ağacın köküne takıldı ve daha ne olduğunu anlayamadan kendini nehrin buz gibi »uyunun içinde buldu. Başını suyun üstünde tutabilmek için büyük bir gayret sarfetmesi gerekiyordu, çünkü ıslanmış giysileri onu suyun dibine doğru çekiyordu. Gözleri ve genzi yanmaya başlamıştı.

Suyun üstünde kalabilmek için debelenirken birden mengene gibi güçlü bir kolun bileğine yapıştığını hayal meyal hissetti. Ardından, bir kol başının altına destek verdi. Ağır ağır kıyıya doğru gidiyordu artık.

Birkaç saniye sonra kendini, kurtarıcısının güçlü kolları arasında, kıyıda buldu. Yorgun başını, bu kolların sahibinin göğsüne yasladı. Yere yatırılıyordu. Becerikli eller, üstündeki ıslak kazağı çıkardı, ardından aynı güçlü parmaklar.....Kızlar burada bir eksik var kusura bakmayın ::)

Genç yabancı doğruldu ve Amanda'nın morarmış dudaklarına baktı. «Sen donmak üzere- sin. Hemen geliyorum,» dedikten sonra koşar adımlarla könrüye doğru gitti. Birkaç dakika sonra bir elinde not defteri, diğerindeyse ceketiyle geri dönmüştü. Ceketi Amanda'nın omuzarına koydu. Genç kadın başını kaldırıp ona baıktı. Bakışları karşılaştı. Bir an için, sanki zaman durmuştu. Amanda o kara gözlerin derinliklerine doğru çekildiğini hissediyordu. Büyük bir güç harcayarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

Genç adamın, «Araban var mı?» sorusuna, başını olumsuz anlamda sallayarak cevap verdi.»

«Benimki patikanın sonunda. Seni evine bırakırım öyleyse.»

«Hiç zahmet etme, ben kendi başınım çaresine bakabilirim.»

Genç adamın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirmişti. «Bundan eminim. Ama bu kadar üşümene ne gerek var? Hadi gel.»

Amanda' tun önüne geçip, patikadan yukarı doğru yürümeye başladı. Güneş çıkmış olmasına rağmen, Amanda'nın dişleri hâlâ birbirine vuruyordu. Çaresiz, genç adamın peşinden yürümeye başladı.

Birkaç metre sonra patika birden genişliyordu. Amanda kurtarıcısının yanından yürümeye başladı. Aralarındaki sessizlik gittikçe uzuyordu Sonunda, bu sessizliğe daha fazla dayanamayan Amanda, «Buralarda yaşamıyorsun, değil mi?» diye sorma cesaretini kendinde bulmuştu.

Genç adam, «Hayır,» dedikten sonra yeniden sustu. Amanda iyice meraklanmıştı ama onu daha fazla zorlamak da istemiyordu. Aradan biraz daha zaman geçtikten sonra, genç adam iç okşayan bir sesle, «Üniversiteye gidiyor olamazsın,» dedi. «Buralı da değilsin galiba.» Kısa bir sessizlikten sonra, «Ev kadını hali de yok sende,» diye ekledi.

«Eğer evli olup olmadığımı öğrenmek istiyorsan, bekâırım,» dedi Amanda.

Bunu söylememişti. Söylemiş olamazdı. Ama adamın dudaklarında beliren gülümseme, söylemiş olduğunu belirtiyordu.

«Onu sormak istememiştım. Yine de öğrendiğime sevindim.» Ses tonu sakindi, kullandığı sözcükler bir miktar flört havası taşıyordu ve gözleriyle adeta Amanda'yı soyuyor gibiydi.

Aralarında elektrikli bir hava oluşmuştu aniden. Genç adam, «Nerelisin?» diye sordu sonunda. 'Sana neden söyleyeyim ki?' diye geçirdi içinden Amanda. Ama yine de, «Chicagoluyum,» demekten alamadı kendini. Ellerini nereye koyacağını şaşırılmış gibiydi. Sonunda ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

«Silver Falls'da ne işin var?»

«Ders veriyorum.» Amanda ona daha fazla bilgi vermek istemiyordu. Daha şimdiden aralarında gereğinden fazla bir yakınlaşma olmuştu.

«Ders vermek seni oyalıyor mu bari?»

Amanda boğazını temizledi. «Genellikle.»

«Diğer zamanlarında ne yaparsın?»

«Çok fazla soru soruyorsun.»

«Bu akşam ne yapıyorsun?»

Amanda durdu ve öfkeyle genç adama baktı. Ama onun kadife kadar yumuşak, kara gözlerindeki ifade karşısında başı yeniden dönmeye başlamıştı.

«Sağ ol, ama işim var.» dedi sonunda

«Öğle yemeğine ne dersin?»

Amanda başını iki yana salladı.

«Ya kahvaltı?»

«Kahvaltı edecek zamanım yok,» diye cevap verdi Amanda kesin bir tavırla. «Sabah katılmam gereken toplantıya geç kalmak üzereyim.»

«Oh. özür dilerim. Arabam şurada.»

Eliyle ağaçların gerisinde kalan toprak yolu işaret ediyordu. Amanda elinde olmadan genç adamı baştan aşağı süzdü. Kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Bu adamın etkisinde kalmamak imkânsızdı. Bakışlarını ondan koparıp ağaçlığa doğru çevirdi. «Nerede?» diye sordu.

Cevap vermek yerine, genç adam ağaçlığa doğru yürümeye başladı. Birkaç dakika sonra açıklığa çıkmışlardı. Amanda, onun, «İşte şurada,» demesi üzerine başını kaldırıp baktı.

Toprak yolda, gövdesi türkuaz rengi, üstü beyaz, gıcır gıcır bir araba duruyordu. Arabanın tekerleklerinin kromajı, doğan güneşin ışıklan altında pırl pırl parlıyordu. Bir kamyonet göreceğini sanan Amanda için bu araba gerçekten büyük bir sürpriz olmuştu. Kendini toparlar toparlamaz, ilk işi, «Çok etkilendim,» demek oldu. «Nedir bu?»

«Bu bir Thunderbird'dir.» Genç adamın ses tonu, arabasıyla gurur duyduğunu gösteriyordu. «Elli beş model.»

Amanda başını salladı. Thunderbird'ler, geride kalmış bir dönemin hız ve Konforunu simgeleyen arabalardı. Genç adam kapıyı açmıştı. Amanda hiç itiraz etmeden arabaya bindi. Araba iki kişilikti. Genç kadın elinde olmadan, uzanıp koltuğun yumuşak derisini okşadı.

Birkaç saniye sonra öteki de gelip arabaya binmişti. Konağı çevirmesiyle araba anında canlandı ve yola koyuldular. Amanda kendi kendine düşünüyordu. Kovboyların ya da çiftlikte çalışan yardımcılardan böyle konforlu bir araba alacak kadar zengin olmadıklarını biliyordu. Öyleyse bu adam neyin nesiydi acaba?

«Nereye gidiyoruz?»

Amanda hemen, «Eve,» diye atıldı. Sonra genç adamın yüzündeki ifadeyi görünce kızardı. «Sola dönün. Evim Mapie Sokağı'nda.» diye ekledi. Onun dikkatle kendisine bakmaya devam etmesi üzerine de, «Evim çok uzakta değil,» diye bir açıklama yapmak zorunluluğunu hissetti.

Genç adam direksiyonu tek elle idare ediyordu. Amanda camdan dışarısını seyretmeye başladı. Uzaktan Deermount Koleji'nin binaları görünmeye başlamıştı. Amanda iyice kapıya yapışmış olduğunu fark etti. Kendini böyle daha rahat hissediyordu. Aslında hiç de rahat bir durumda değildi. Üstü sırlı sıklamandı. Ama genç adamın yakınlığı sanki bedenini ateşe veriyordu. Açık havada onunla yan yana yürümek, burada, arabanın içinde oturmaktan çok daha iyiydi. Genç adama dönerek, «Umarım koltuğun derisine zarar vermemişimdir,» dedi.

«Bunun için endişelenme, ben de en az senin kadar ıslandım. Meydana gelecek herhangi bir zarardan tümüyle ben sorumluyum... Aslında bir zarar geleceğini de sanmıyorum.» Gözünü yoldan ayırmadan gülümsedi.

Amanda merakının yeniden uyanmaya başladığını hissediyordu. «Silver Falls'a ilk gelişin mi?»

Genç adam başıyla onayladı. «Ya sen? Uzun zamandan beri mi burada yaşıyorsun?» diye

karşladı genç kadının sorusunu. Anlaşılan, hakkında bilgi vermeye niyetli görünmüyordu.

«Sekiz yıldan beri,» dedi Amanda. Sonra da, «Nereliyim demiştin?» diye soruverdi.
«öyle bir şey söylememiştim, ama New York'luyum,»

New York mu? Öyleyse; o kovboy çizmelerini niye giymişti acaba? Tam ona, neden burada olduğunu sormaya hazırlanırken, genç adam, «Burası mı?» diye sordu.

Evet gelmişlerdi. Amanda eliyle evlerden birini işaret etti. «Şu sağdaki evden sonraki, beyaz boyalı olanı.»

Genç adam arabayı, Amanda'nın gösterdiği küçük beyaz evin önünde durdurdu. Genç kadın, onun kontağı kapatmamış olmasına sevindi. Şu anda. onu içeri davet etmek istemiyordu. Fazla samimi olabiliyorlardı, hem ayrıca katılması gereken bir toplantı da vardı. Bütün gücünü toparlayıp, kurtarıcısından yana döndü. Ama bakışları karşılaşır karşılaşmaz, yeniden başı tatlı tatlı dönmeye başlamıştı. «Teşekkür ederim.»

«Benim için bir zevkti.»

Vedalaşmak için elleri birbirine değdiği an Amanda'nın kalp atışları iyice hızlandı. Gözlerini yummamak için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldı. Genç adamın el sıkmasında hem bir içtenlik hem de bir sıcaklık vardı. Amanda, içinde bir şeylerin kımıldadığını hissetti.

Sonra genç adam elini çekti. İşte o zaman Amanda, onun ceketinin hala sırtında olduğunu fark etti. Aceleyle ceketi sırtından çıkarıp yanına koyduktan sonra uzanıp kendi hırkasını aldı.

Genç adam dikkatle onu süzüyordu. «Bir kutup ayısı olmayabilirsin,» dedi yumuşak bir sesle. «Ama izinle şu kadarını söyleyeyim... Sen çok güzel bir kadınsın.»

Amanda içinde garip duyguların kıpırdadığını hissediyordu. Kolunu bile oynatamıyordu. Genç adamın kolunun, oturduğu koltuğun arkasına doğru kaydığını ve parmaklarının ensesinde dolaştığını hissetti. Sonra, ağır ağır yüzünü yaklaştırdı.

Dudakları birleştiği zaman, genç kadın, onun nefesinin sıcaklığını duydu. Amanda'nın kanı bir anda kaynamaya başlamıştı. İçinde uyanan duyguların yoğunluğu onu kendinden geçirmeye başlamıştı

Genç adam onu iyice kendine doğru çekti. Tek eliyle Amanda'nın sırtında küçük daireler çizmeye başladı. Genç kadın birden ürkererek onu kendinden uzaklaştırdı, kızaran yanaklarını fark etmesin diye de, başını önüne eğdi. Genç adamın, onun ne kadar etkilendiğini anlamasını istemiyordu.

«Kötü bir niyettim yoktu,» dedi kurtarıcısı, dikkatle Amanda'nın yüzüne bakarak. «Umarım seni kırmamışumdur.»

Amanda derin bir soluk aldı. «Gitmeliyim,» dedi sadece.

Genç adam arkasına yaslandı. Bir eliyle vitesi tutuyordu. «Ayak bileğindeki kesiği temizlemeyi unutma.»

Amanda, «Olur,» diye mırıldanarak, arabadan indi ve kapıyı aceleyle arkasından kapadı. Açık camdan. «Kurumaya bak,» diye seslendi genç adam, sonra hızla yola koyuldu.

Amanda, araba gözden kayboluncaya kadar olduğu yerde durdu. Kısa bir süre sonra sokakta, rüzgârda salman ağaç dallarının hışırtısından başka ses kalmamıştı. Amanda kıpırdadı. Sanki bir düştün uyanıyor gibiydi.

Konu Başlığı: Ynt: Delice Bir Arzu-Lee Williams

Gönderen: moryel üzerinde Temmuz 12, 2007, 10:35:41 ÖS

Bölüm 2

Sabahki buz gibi sudan sonra, şimdi aldığı sıcak duş Amanda'ya ilaç gibi gelmişti. Suyun altında daha bir saat kalabilirdi. Ama yirmi dakika sonra Profesör Hutchins ve bölüm başkanıyla bir toplantı yapacaktı ve geç kalmak istemiyordu. Birkaç dakika sonra duştan çıkmıştı. Banyodaki aynanın üstündeki buharı bir havluyla sildikten sonra makyajını yapmaya başladı.

Genellikle fazla makyaj yapmazdı. Tanrı vergisi güzelliğinin fazla makyaja ihtiyacı yoktu zaten. Kurtarıcısının da fark ettiği gibi, gözlerinin rengi gerçekten de çok değişik ve ilginçti. İnce uzun burnunun ucu hafifçe kalkıktı. Aslında çenesindeki küçük gamzeden hiç hoşlanmıyordu, ama hayranları ona, gamzenin çok çekici olduğunu söylerlerdi hep. Amanda bunun bir zevk konusu olduğunu düşünüyordu. Ama çıkık elmacık kemiklerinden ve dolgun dudaklarından yana hiçbir yakınması yoktu.

Makyaj ını bitirdikten sonra yeni kuruttuğu saçlarını geriye doğru fırçaladı. Her zamanki gibi saçları sol kaşının üstüne düşmüştü. Aman. da omuzlarına kadar inen saçlarına son bir fırça darbesi vurdu.

Bütün İngiliz Edebiyatı profesörleri Amanda kadar güzel değildi. Ve genellikle genç kadın güzelliğini vurgulamamaya çalışırdı, ama bu sabah, elinden geldiğince güzel görünmesi gerekiyordu. Bölüm Başkanı'nın güzel karşı zaafı olduğuna biliyordu. Bu yaz Doermount'da kalacak plan sanatçmayı seçerken, son söz de onun olacaktı. Amanda, en sevdiği şair olan Sherman McGuinness'in bu göreve getirilmesini istediğinden, elinden geldiğince Bölüm Başkanı'nı etkilemeye çalışacaktı.

Amanda doktorasını McGuinness üstüne yazdığı bir tezle almıştı. Şimdi de, onun hayatı ve eserleri üzerine bir yazı hazırlıyordu. Eğer şairi buraya getirtebilirse, o zaman bu yazısını bir kitap olarak bastırma şansını elde edeceği gibi, bir anda önemli bir kişi haline gelecekti. Üstüne kestane rengi ipek elbisesini giydikten sonra, gardıroptan yüksek topuklu bir çift pabuç çıkardı. Genellikle kampüste yüksek topuk giymezdi, ama bugün, ince ve uzun bacaklarını iyice vurgulayan bu pabuçları özellikle seçmişti. Kulağına gümüş küpelerini de taktıktan sonra, boy aynasından kendine bir göz attı.

Kollarını fazla çıplak bulmuştu. Tekrar gardırobuna dönüp, kıyafetine uygun, siyah, ipek bir ceket çıkardı. Vatkalı omuzlarıyla ceket ona, tam bir iş kadını havası vermişti. İçi rahat eden Amanda, kendinden emin bir tavırla evden çıktı.

Hızlı adımlarla fakülte binasına doğru yürümeye koyuldu. Güneş birden bulutların arasından çıkınca, kızarmış sonbahar yapraklarıyla donanmış ağaçlar, alev alev yanmaya başlamıştı. Havada sanki bir canlılık var gibiydi.

Amanda, Silver Falls'a geldiği ilk yaz, bu küçük kasabaya âşık olmuştu. Burası, şimdiye kadar yaşadığı yerlerden çok farklıydı. Sanki bu kasabanın bir parçasıymış gibi hissetmişti kendini. Yalnızlığa alıştı. Ne erkek ne de kız kardeşi vardı. Hayatında bir tek yakını ölmüştü, o da babasıydı. Annesi ise, daha o dört yaşındayken ölmüştü. Silver Falls'da ise sevdiği, kendini

onların bir parçası gibi hissettiği bir sürü aile vardı.

Rüzgâr çıkmıştı. Amanda ürpererek ceketine sıkı sıkı sarındı. 'Aslında bütün bu insanlar uykudayken daha rahat ediyorsun,' dedi kendi kendine. Ama birine ait olduğu bir dönem de olmuştu. Güzel ve değerli bir dönem... Hatırlamamanın daha iyi olduğu bir ad ve gözlerinin önüne getirmemeye çalıştığı bir yüz... Ama ister istemez düşünceleri Brad'e doğru kaydı.

Yine de iyiye doğru bir gelişme vardı. Daha çok kısa bir süre öncesine kadar, Brad Sonders'i düşünmediği bir saat bile olmazdı. Ama artık genç adam yalnızca arada bir geliyordu aklına. Eski sevgilisini ve bir zamanlar nişanlı olduğu bu genç adamı yeniden gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Brad'in gülen yüzü gözlerinin önünde canlandı. Yakışıklı Brad'i kameralar da beğenmişti ve genç adam sonunda Hollywood'ü, Amanda'nın sevgisine tercih etmiş ve onu bırakıp gitmişti.

O eski acı anıları yeniden alevlendirmek çok kolaydı, ama Amanda bunu yapmamak için büyük bir çaba harcadı. O acı anıları yeniden yaşamak istemiyordu. Artık kapanmış olan yarasını yeniden kanatmanın anlamı yoktu

Birden ayak bileğinden yükselen sızı ile düşünceleri yaşadığı ana döndü. Eğilip bileğindeki yara bandma bir göz attı ve hemen aklına vadide tanıştığı genç adam geldi. Onun yakıcı dudaklarını ve öpüşürken, kollarında nasıl eridiğini hatırladı ve...Bütün sabah o genç adamın, aklından çıkmamış olduğunu fark etti birden. İçinde tuhaf bir heyecan vardı, buna çok şaşırıyordu. Acaba onu bir daha görebilecek miydi?

Çan kulesindeki saatin, sekizi çalması üzerine adımlarını sıklaştırdı. Bölüm Başkanı'nın geç kalınmasından hiç hoşlanmadığını biliyordu. Amanda, Doğu Binası'nın merdivenlerini hızla tırmanıp içeri girdi.

Bölüm 'Başkanı gelmeden önce, birkaç dakika Mr. Hutchins ile yalnız kalıp McGuinness'dan söz etmek istiyordu. Ama profesörün sekreteri Mrs. White, onu toplantı odasına aldığı zaman, 'Bölüm Başkanı'nın çoktan gelmiş olduğunu üzüntüyle fark etti. Odadan içeri girmesi üzerine her iki adam da nazik bir biçimde yerlerinden kalktılar. Profesör Hutchins kol saatine bir göz attıktan sonra, Amanda'yı Bölüm Başkanı'yla tanıştırdı.

Bölüm Başkanı genç kadının elini sıkarken, Miss Farr, daüia önce tanıştığımızı sanmıyorum,» dedi. Genç kadının elini, onun canını acıtacak kadar sert sıkıyordu. Dudaklarında ise, akademik ilginin dışında, imalı bir gülümseme vardı. Bölüm Başkanı Chast, Deermount'un yeni akademik kuşağını temsil ediyordu. Meslektaşlarından daha genç ve yakışıklı olan Chast, bir bilim adamından çok bir haber spikerini hatırlatıyordu insana. Uzun boyluydu ve teni hep yanıktı. Gözlerinin içi her zaman enerjiyle doluydu. Üniversiteye pek çok yenilik getirmişti, ancak Amanda bu yeniliklerin bir kısmının gereksiz olduğunu düşünüyordu.

Amanda elini çekti. «Lütfen oturun,» dedi Bölüm Başkanı. Amanda, Profesör Hutdhins'in karşısındaki sandalyeye geçip oturdu.

Profesör Hutchins kemikli parmaklarını beyaz sakalında şöyle bir dolaştırdıktan sonra, «İsterseniz çay var» dedi.

«Teşekkür ederim, istemem.» Amanda bacakbacak üstüne attıktan sonra, profesörün odasındaki antika eşyaları gözden geçirmeye başladı. Bölüm Başkanı'nın gözlerini üstünden ayırmadığının farkındaydı.

«Profesör Hutdhins bana, yazm burada kalmasını istediğiniz bir adayınız olduğunu söyledi,» dedi Bölüm Başkanı.

«Evet. Sherman McGuinness.»

«Şu şair mi?» Genç adam Hutchins'e döndü. «Önümüzdeki hafta burada bir konuşma yapacak olan kişi değil mi bu?» diye sordu.

Amanda, «Evet,» dedi. Hutchins ise başıyla onayladı. «Bugün ülkemizin en önde gelen şairlerindedir,» diye konuşmasını sürdürdü genç kadın. «Tezimi onun üstüne vermiştim, şu anda da kendisi hakkında bir kitap hazırlıyorum. Ödül üstüne ödül kazanıyor. Bu yazki program için Çok uygun biri olduğunu...»

«İyi ama ne yaptı?» diyerek onun konuşmasını yarıda kesti, Bölüm Başkanı.

«Ne mi yaptı?» Amanda şaşırmıştı, «Bir kere, bir sürü şiir kitabı yayınladı. Birçok antolojiye alındı. Ayrıca çok kısa bir süre önce de. Bobert Frost Ödülünü kazandı...» Ve Amanda büyük bir hevesle, McGuinneas'ın çalışmaları hakkında bilgi vermeye başladı. Konuştukça açılıyordu, ©Ölüm Başkanı'nın, bu anlattıkların, dan sonra, kendisine hak vereceğinden emindi artık. Ama kısa bir süre sonra, genç adamın, anlattıklarından çok kendisiyle ilgilenmekte olduğunu fark etti. Hilbüki Amanda, onun, kendisiyle değil anlattıklarıyla ilgilenmesini istiyordu.

«Çok etkileyici bir kişiymiş.» dedi sonunda Başkan. Bakışları hâlâ genç kadının üstündeydi. «Çok ilginç,» diye tekrarladı. Bu kez Amanda onun kendisinden söz ettiğini anlamakta ge-çirmedi. «Ama bu Herman McGuinness denen kişi...

«Sherman,» diye düzeltti Amanda onu. Bu kez Bölüm Baskanı'nın gözlerinde bir pırıltı belirmişti.

«Sberman McGuinness,» diye tekrarladı abartmalı bir nezaketle. «Bir şairden çok bir şarabı hatırlatıyor insana.» Sonra dönüp anlamlı anlamlı Hutchins'e baktı. Hutdhins ise kıkır kıkır gülüyordu. Amanda uzanıp Hutohins'in beyaz sakalını kökünden söküp atmamak için kendini zor tuttu. Erkekler arasındaki bu akademik dayanışmaya alışkındı aslında. Şu anda, Deermount Üniversitesi'nde, bulunduğu pozisyona gelebilmek için az ter dökmemisti. Ama yine de, bu iki erkeğin kendisiyle böyle dalga geçmelerini hazmedememişti.

«Miss Farr,» diye söze başladı Bölüm Başkanı. «Bu, yaz programının, üniversitemiz açısından ne kadar önemli olduğunu herhalde biliyorsunuzdur. Bu program için gerekli olan parayı bulabilmem bile büyük bir şanstır...» Son cümlesinin anlamını Amanda'nın iyice kavrayabilmesi için bir süre sustu. «Bu parayı bulmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edemezsiniz. Bunun için de, seçilecek olan kişinin bunla değmesi gerekir. McGuinness konusunda şüphelerim var.»

«Kimlerin böyle düşündüğünü tahmin edebiliyorum,» dedi Amanda. Öfkelenmeye başladığını hissediyordu. «Ama bunun öğrenciler için ne kadar önemli olduğunun farkında mısınız?»

Daha cümlesini bitirmeden, biraz fazla ileri gitmiş olduğunu fark etmişti. Gerçekten de, Bölüm Başkanı'nın yüzü anında kararvermişti. «Ne kadar bir süreden beri bizimle çalışıyorsunuz?» diye soğukça sordu genç adam.

Konu Başlığı: Ynt: Delice Bir Arzu-Lee Williams

Gönderen: moryel üzerinde Temmuz 12, 2007, 10:58:32 ÖS

<«Miss Farr'ın özel bir durumu vardır,» diye araya girdi Profesör Hutdhins hemen. Amanda onun yardımına koşmasına çok şaşırmıştı. «Pek ender olarak öğrencilerimizden birinin burada kalıp öğretim kadrosuna katılmasına izin veririz. Ama Miss Farr buna değecek biri olduğunu kanıtladı bize.» Aynı ayrı, hem Bölüm Başkanı'na hem de Amanda'ya gülümsedi. Genç kadın, onun sadece kendisine yardım etmekle kalmayıp, kendi kendini de temize çıkarmaya çalıştığını anlamıştı. Bölüm Başkam başını salladı. Şimdi yüzünde dostça bir ifade belirmişti.

«Haklı olmalısınız,» dedi, imalı bir tavırla Amanda'ya bakarak. «Yine de Miss Farr, ileriye görmek çok önemlidir. Şu anda elimizde çok tanınmış bir aday var... Adı da, Ethan Taylor.»

Amanda hayal kırıklığını belli etmemek için kendini zor tuttu. Chast gibi birinin, Ethan Taylor gibi bir ünlünün peşinde olmasından daha doğal bir şey düşünemiyordu. Başarılı bir oyun yazarı olan bu adam, ciddi eserler yazıyormuş gibi görünerek, birkaç yıl önce Pulitzer Ödülü' nü almayı bile başarmıştı. Aslında Amanda, bu yazarın eserlerini hiç okumamıştı, ama bundan sonra da okumaya niyeti yoktu zaten. Brad ve arkadaşlarının onun büyük bir hayranı olduğunu bilmek, Etihan Taylor hakkındaki fikirlerinin oluşmasına yetmiş de artmıştı bile. Brad genç adamın eserlerinden birini Deermount'da sahneye koymaya kalkmıştı. Eserin adı da 'Dakota Melekleri'nin Çığı.'

«Oh, evet,» diyebildi sonunda. «Şu ünlü oyun yazarı, değil mi?»

Pulitzer Ödülü'nü alan oyun yazarı,» dedi Bölüm Başkanı, büyük bir saygıyla. «Son eserini şu anda Broadway'de sahneye koymaya ha zırlanıyorlar.»

«Ona 'Amerika Sahnelerinin Altın Çocuğu diyorlar,» diye söze karıştı Profesör Hutdhins de. «Tennessee "Williamsdan bu yana, seyirciyi bu kadar etkileyen bir yazara rastlanmadığı söyleniyor.»

Amanda birden, Hutchins'in durumu başından beri bildiğini anladı. Bu toplantıyı, sırf Amanda'nın gönlünü yapmak için ayarlamıştı. Bölüm Başkanı'nı mutlu edeceğini bildiği sürece, yaşlı adamın, o kimi isterse, onu getirmeye hazır olduğu açıktı.

«Aslını ararsanız, Mr. Taylor teklifimizi ilgiyle karşıladı,» diyerek sözü aldı Ohast de. «Onu, üniversiteyi görüp dolaşması için buraya davet ettik. Bir karara varmadan önce tiyatromuzu şöyle bir gözden geçirecek.»

Amanda son kozunu da oynadı. «Sherman McGuinness önümüzdeki salı günü burada bir konuşma yapacak,» diye hatırlattı onlara. «Belki de konuşmadan sonra, onun hakkında daha rahat bir karar verebilirsiniz.»

Bölüm Başkanı başıyla onayladı. «Bana iyi bir fikirmiş gibi geldi,» dedi. «Bu konuyu yeniden düşünmenin kimseye bir zararı olmaz. Bu arada Ethan Taylor ile bu sabah konuşacağım. Her an gelebilir.»

Bölüm Başkanı'nın dudaklarında beliren memnun gülümseme karşısında, Amanda öfkesinden ne yapacağını şaşırılmıştı. Planları suya düşmüştü. Ünlü bir oyun yazarının öğrencileri daha çok etkileyeceği açıktı.

Bölüm Başkan, Hutchins'e dönerek, «Onun buraya gelmeyi ve bizimle tanışmayı kabul etmesi büyük bir incelik, değil mi?» dedi.

«Doğru,» dedi Hutchins de. Amanda öfkesinden köpürüyordu. Genç ka dın, Eugene O'Neill'den bu yana, Broadway'de doğru dürüst bir oyun sergilenmediğine inanıyordu. Brad ve arkadaşlarının taptığı bir yazar ise iyi olamazdı, bundan emindi.

Profesör Hutchins'in ofisinin kapısı aralan, dı. Mrs. Taylor başını içeri uzattı. «Özür dilerim efendim. Mr. Taylor adında biri sizinle görüşmek istiyor,» dedi.

«Ne güzel bir zamanlama,» diyerek Bölüm Başkanı hemen ayağa kalktı. «Onu içeri yollayın.»

Amanda onun nasıl biri olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Herhalde, gömleğinin düğmeleri

beline kadar açık, dirsekleri deri yamalı eski kadife ceket giymiş, gözlerinde gözlükleri olan bir Broadway züppesi olmalıydı.

Ama kapıdan içeri giren kişiyi imkânı yok, daha önceden tahmin edemezdi. Artık çizmelerinin burnu çamurlu değildi. Gömleğinin üstüne de kadife bir ceket giymişti. Bu genç adamın Ethan Taylor olduğu şüphe götürmezdi. Birkaç saat önce onu, nehrin buz gibi sularından kurtaran, daha sonra da bir öpüşüyle kanını kaynatmayı bilen adam demek o ünlü 'Altın Çocuk'tu.

Ethan Taylor kendinden emin adımlarla odadan içeri girdi. Bakışları karşılaşır karşılaşmaz, Amanda, dünyanın çevresinde dönmeye başladığını hissetti. Uzaklarda bir yerlerden, Bölüm Başkanı'nın genç adamı kendisiyle tanıştırdığını duyar gibi oluyordu. Birkaç saniye sonra Ethan elini sıkıyordu. Amanda elinin titremediğini fark edince, birden rahatladı.

«Merhaba.» Genç adam dikkatle onun yüzüne bakıyordu. Amanda yanaklarının kızardığını fark etti. Ethan Taylor'dan nefret etmeye hazırlanmışken, onun, bir bakışıyla kendisini et yebilen o erkek olduğunu öğrenmek genç kadını çok sarsmıştı. Böyle eli onun avcunun içide dururken, değil konuşmak, ne düşüneceğini bile bilemiyordu.

«Miss Farr üniversitemizin profesörlerindendir,» diye açıklıyordu Hutchins.

«Demek öyle?» Genç adam Amanda'yı baştan aşağı süzdü. Herhalde birkaç saat önce nehirden kurtardığı, perişan haldeki kadından bir iz arıyor olmalıydı.

Sonunda elini bırakmıştı. «Ne öğretiyorsunuz Profesör?» diye sordu, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle. «Beden eğitimi mi?»

«Şiir,» dedi Amanda hemen. «İngiliz Edebiyatı.»

Genç adamın gözlerinde hâlâ muzip bir ışık yanıp sönüyordu Tam yeniden konuşmaya hazırlanırken, Profesör Hutchins söze karıştı.

«Çay içer miydiniz?»

«Hayır, teşekkür ederim,» dedi Ethan.

Amanda genç adamın bu odaya hiç uygun düşmediğini düşünüyordu. Üzerindeki kovboy kıyafetiyle, açık alanlara yaraşır bir tip sergiliyordu. Ama Ethan'ın bakışları da aynı şeyi söyler gibiydi. O da, Amanda'yı bu odaya ya kıstıramamış gibiydi.

«Herhalde Profesör Collins ile tanışmak is- tersiniz,» dedi Bölüm Başkanı. «Sizi anfiide bek liyor. Tiyatro salonumuzu, imkânlar yettiği ka darıyla iyi durumda tutmaya çalışıyoruz.»

Ethan Taylor dikkatle Bölüm Başkanı'na bak tı. Dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

«Eğer benim gibi iri yarı birinin, tahtalarını kırmadan dolaşabileceği kadar sağlam bir yerse, bu benim için yeterlidir,» dedi.

Bölüm Başkanı kıkır kıkır gülüyordu. Hutchins'in gülmesi ise daha çok bir öksürüğü an diriyordu.

«Sahne on beş metreye yedi metredir,» diye açıkladı Amanda, kuru bir sesle. Ethan Taylor'ın onlarla alay etmesine izin vermeyecekti.

«Hem öğrencilerimizin çoğu sizin gibi iri yarı değildir, Mr. Taylor.»

Genç adam ondan yana döndü. «Tiyatro Bölümü'yle yakından ilgileniyor musunuz, Miss Farr?»

«Gerçeği söylemek gerekirse, bu konuyla bir zamanlar pek yakından ilgilenmiştim.»

«Yoksa artık tiyatroya uğramıyor musunuz?»

«Kitap okumayı tercih ediyorum,» dedi Amanda.

«Eh,» diyerek Bölüm Başkanı araya girdi. Ters ters Amanda'ya bakıyordu. «Profesör Collins'in yanma gidelim mi artık?»

«Tabii,» dedi Etphan da. Profesör Hutchins'i başıyla selamladıktan sonra Amanda'ya döndü. «Görüşürüz.» Çapkınca, genç kadına göz kırptıktan sonra, onun cevap vermesine fırsat vermeden odadan çıkmıştı.

Amanda öfkesinden köpürüyordu. Bu adam kendini ne sanıyordu? Dilediği zaman, dilediği gibi okuluna... ve bu arada kalbine... girebileceğini mi? Profesör Hutchins'in boğazını temizlemesi üzerine, Amanda odada yalnız olmadığını hatırladı.

«Yakışıklı bir adam.» Hutchins dikkatle genç kadını süzüyordu. Amanda, onun, ikisi arasındaki elektrikli havayı fark edip etmediğini merak ediyordu. Yoksa Ethan'ın kendisine karşı olan rahat tavrından mı bir şeyler sezinlemişti acaba? Hutchins cebinden çıkardığı saatine bir göz attıktan sonra, «Okumam gereken bazı kâğıtlar var.» dedi.

Amanda, McGuinness konusunda ısrar etmek te kararlıydı. Profesörün yanına gitti. Ethan Taylor'ın burada kalmasını istemiyordu. Genç adam onu gereğinden fazla etkiliyordu. Onun yanında kendini çok korunmasız hissediyordu. Buna bir son vermeliydi.

«Bakin Profesör,» dedi Amanda. «'Bence Sherman McGuinness. Ethan Taylor'dan çok daha değerli biri. Unuttunuz mu yoksa, onun hakkında siz de bir kitap yayınlamıştınız.»

«Öyle yapmıştım, değil mi?» diye mırıldandı Hutchins, dalgın bir tavırla sakalını sıvazlayarak. «Bölüm Başkanının da dediği gibi, Miss Farr, onu yemden gözden geçirmekte bir zarar olmayacak. Eğer salı günü onu Bölüm Başkanı'yla tanıştırmak isterseniz, bütün gücümle sizi destekleyeceğimden emin olabilirsiniz. Onun gibi birinin Deermount'da kalması bizim için bir şeref olacaktır.»

«Teşekkür ederim,, dedikten sonra Amanda, hâlâ sakinleşmemiş bir halde yaşlı adamın odasından çıktı.

O sabahki İngiliz Edebiyatı dersi hiç de iyi gitmemişti. Ders boyunca, Elihan Taylor'ın yakışıklı yüzü gözlerinin önünde dans edip durmuştu. Hatta onu tekrar görürüm umuduyla sık sık pencereden dışarı baktığını fark edince, bu çocuksu davranışı için kendi kendine kızmıştı Amanda.

Neyse ki, o sabah sadece bir dersi vardı. Ofisine doğru yürürken, düşüncelerini işi üzerinde toplamaya çalıştı, ama nedense eninde sonunda Ethan Taylor! düşünüyordu. Onunla ilgili hatırlaması gereken bir konu olduğunu sanıyordu, ama bunun ne olduğu bir türlü aklına gelmiyordu nedense. Galiba bu bir kadınla ilgiliydi...

Sonunda ofisinden içeri girmişti, öğrencilerinden birinin Keats üzerine hazırladığı tezi alıp okumaya çalıştı. Böylece düşüncelerini genç adamdan uzaklaştırmış oluyordu.

«Sacın kuruyken de çok çekicisin,» dedi tanıdık bir ses. Amanda döner sandallesiyle birlikte kapıdan yana döndü. Ethan Taylor kapıda durmuş gülümsüyordu. «Umarım işine engel olmuyorumdur,» dedi, Amanda'nın masasına doğru yürürken. «İçeri gelmemde bir sakınca var mı?»

«Zaten içeridesin,» dedi Amanda heyecandan titrememeye çalışarak Genç adamın büyüleyici

sesi akimi başından almaya başlamıştı bile. «E, söyleyin bakalım, Mr. Taylor, görmek istediklerinizi görebildiniz mi bari?»

«Umduğumdan da fazlasını buldum,» dedi genç adam, o baştan çıkaran kara gözlerini genç kadına doğru çevirerek.

Amanda onun söylemek istediğini anlamamazlıktan geldi. «Öyleyse kısa bir süre sonra buradan ayrılacaksınız herhalde?»

Ethan başını iki yana salladı. «Henüz değil. Seni bu akşam yemeğe götürmeden olmaz.»

Amanda'nın gözleri hayretten faltaşı gibi açılmıştı. «Hatırladığım kadarıyla böyle bir şey yapmamaya karar vermiştik,» dedi sertçe.

«Ben de, resmi bir şekilde tanıştırdıktan sonra fikrini değiştireceğini umuyordum. Nereye gitmek istersin?»

«Hiçbir yere.» Amanda ayağa kalktı. Kalbi küt küt atıyordu. Genç adama yakın olduğu zaman ne kadar etkilendiğini bildiğinden, odanın ondan uzak bir köşesine doğru ilerledi.

«New York'lu kadınları etkileyebilirsin,» dedi Amanda kuru bir seste. «Ama ben çalışan bir kadını ve yapmam gereken pek çok işim var. Korkarım sana uygun biri değilim.» «Keşke olsan.» Ethan bunu büyük bir içtenlikle söylemişti. Amanda, kalbinin daha hızlı atmaya başladığını fark etti. Gittikçe daha fazla kızılıyordu kendine.

Dinle,» diye konuşmasını sürdürdü Ethan. «Buraya çok yakın bir yer biliyorum, orada insanın ağzını sulandıran, nefis ev yemekleri yapıyorlar. Benim arabamla gittiğimiz zaman, toplam bir saatini bile almaz.»

Amanda başını iki yana salladı. Ethan içini çekti. Genç kadının neden bu kadar şiddetle kendine karşı koyduğunu bir türlü anlayamamıştı.

«Söylediğim bir şeyden dolayı mı kızılıyorsun bana?» Dikkatle Amanda'yı süzüyordu.

«Yoksa kim olduğum mu seni rahatsız ediyor?» Amanda'nın yine kendisine bir cevap vermediğini görünce, düşünceli bir tavırla yanağını kaşdı. «Belki biraz ileri gidiyorum ama...»

«Bu senin kanında var zaten.»

«Hayatında bir başkası mı var?»

Amanda en soğuk bakışlarıyla genç adamı süzdü. «Bunun seni neden ilgilendirdiğini hiç anlayamadım,» dedi. «Ama sorduğun soruların hepsine de tek bir cevap verebilirim. Hayır.»

Ethan odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. «Şimdi şunu iyice anlayalım. Bedava bir akşam yemeğine, Thunderbird gibi bir araba ile yolculuk etmeye ve sabahın erken bir saatinde seni buz gibi sularla boğulmaktan kurtaran adamla birlikte olmaya, sırf bana zıt gitmek için 'hayır' diyorsun, öyle mi?»

Genç adamın yüzündeki öfkeli ifade karşısında, Amanda elinde olmadan gülümsedi. Daha şimdiden, ondan gereğinden fazla hoşlandığının farkındaydı. Tiyatrocuların, ne kadar tehlikeli İnsanlar olduklarını hâlâ öğrenememiş olmahtı. Son olaydan sonra akıllanmış olması gerekirdi oysa.

«Mantıklı bir teklif.» dedi sonunda. «Ama yine de kabul edemeyeceğim.»

Genç adamın yüzündeki çocuksu ifade bir anda kaybolmuştu. «Çok yazık,» dedi yavaşça. Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Ardından Ethan yanına gelip, sımsıcak elini genç kadının omzuna koydu ve doğrudan gözlerinin içine baktı.

«Dinle beni Amanda,» dedi. Genç adamın sesi Amanda'nın içine işlemiştir. «Benim nasıl biri olduğumu sanıyorsun, bilmiyorum, ama sana şu kadarını söyleyeyim... Ben gününü gün etmekten hoşlanan, her gördüğü kadınla flört etmeye kalkan erkeklerden değilim. Senden çok hoşlandığım için seninle bu akşam yemeğe çıkmak istedim. Böyle zararsız bir teklifi kabul etmemekte neden ısrar ettiğini bir türlü anlayamıyorum.»

«Zararsız mı?»

«Eğer bu sabah olanları düşünüyorsan, sunu bilmeni isterim. Bir anından bile pişmanlık duymuyorum. Sen de duymamalısın. Ama yabancı birinin seni öpmesi tersine gittiye...» Dudaklarında çocuksu bir gülümseme belirmişti. «Sen beni yakından tanıyana kadar beklemeye hazırım.»

Amanda onun küstahlığına sinirlenmişti, ama dürüstlüğüne de hayran olmuştu. Amerikan Tiyatrosu'nun Altın Çocuğu ile birlikte bir gece geçirmenin ne zararı vardı ki? Belki de onun bu küstah ve kendinden emin dış görünüşünün altında gerçekten de ilginç bir kişilik yatıyor olabilirdi. Hem ilginç biri olmasa bile, iyi vakit geçirmiş olurdu. Ya umduğu gibi iyi biri çıkmazsa? Eh, .o zaman da anı defterine yaza malzeme bulmuş olurdu.

«Yemekte şarap da olacak mı?»

Ethan gülümsedi. «Olacak ya.»

«Pekâlâ,» dedi Amanda ağır ağır. «Beni kandırmayı basardın.» «Seni saat yedi buçukta alırım. Evinin yerini latırıyorum.»

Başıyla Amanda'yı selamladıktan sonra odadan çıktı. O gider gitmez, genç kadın sanki bir düştten uyanmış gibi, şöyle bir silkelendi. Tanırım bir anlık bir delilikle neler yapmıştı böyle?

Konu Başlığı: Ynt: Delice Bir Arzu-Lee Williams
Gönderen: moryel üzerinde Temmuz 13, 2007, 12:29:08 ÖS

Bölüm 3

Amanda eve dönmeden önce Öğrenci Birliğine uğrayıp, McGuinness'in şiir okuma günü için bilet satışlarının ne durumda olduğunu öğrenmek istedi. Günlerden cuma olduğu için, Birlik binası birkaç öğrencinin dışında ıssızdı. Bütün günün yorgunluğundan sonra, burası Amanda'nın ruhunu dinle.ndirmişti.

Genç kadın doğru gişeye gitti. Gişede oturan öğrenciyi hemen tanıdı. Bu, öğrencilerinden biri olan Deborah Verrone idi. Deborah kalın camlı gözlükler takan, şişman bir kızcağızıydı. Sınıfta pek konuşmazdı, ama Amanda, onun, Jdhn Donne üstüne yazmış olduğu tezi okuduğu zamanı, genç kızda yaşıyor üstünde bir olgunluk olduğunu fark etmişti.

«McGuinness'in biletleri nasıl gidiyor?» diye sordu Amanda.

«Pek iyi değil,» dedi Deborah. «Saliya kadar daha satılabilir, ama bütün koltukların

dolacağından şüpheliyim. Korkarım günümüzde aydın kişilere yeterince ilgi duyulmuyor.»

Amanda da onunla aynı kanıdaydı. Genç kadın tam gitmeye hazırlanırken, birden Deborah'ın elindeki kitabı gördü. Genç kıza döndü. «Okuduğun kitabı beğendin mi?» diye sordu.

«Sanırım hiçbir oyun yazarı, zamanımızın kültürünü onun kadar iyi işleyemiştir,» dedi Deborah'ın kitabını çekerek. Ethan'ın, kitabın kapağındaki resmine bir göz attıktan sonra başını iki yana salladı. «Ne kadar da yakışıklı, değil mi?» diyerek yeniden kitabını çekti. «Ne kadar şanssız bir adammış.»

Şanssız mı? Amanda bu sabah kendisinden ' akşam yemeği için bir randevu koparmayı baaran o yakışıklı adamı hiç de şanssız bir insan olarak düşünemiyordu, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu Deborah'a.

Kalın camlı gözlüklerin ardında Deborah'ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. «Bilmiyor musunuz?» diye sordu. «Sono Araki olayım duymadınız mı yoksa?»

Biliyordu tabii... Daha önceden kafasını kurcalayan kişi buydu işte. Bu hikayeyi henüz daha Brad ile birlikte duymuştu. Sono ünlü bir tiyatro dekorcusuydu ve.. Etftian Taylor'ın da karısıydı. Etihan, Pulitzer ödülünü kazandıktan kısa bir süre sonra ölmüştü...

«Biliyorum tabii,» dedi Amanda genç kıza.
«Eşiydi.»

«Daha kendini toparlayamadığı söyleniyor,» dedi Deborah'a. «Birbirlerine çok yakınmışlar...»
«İki yıl önceydi, değil mi?» diye sordu Amanda yavaşça. «Nasıl olmuştu?»

«Fazla uyku hapından. Gazetelerin yazdığına inanmıyorum. Yani bunun bir intihar olduğunu hiç sanmıyorum... Resmi ağzlar, bunun bir kaza olduğunu söylüyorlardı.»
«İntSiar mı?» Amanda buz gibi bir elin kalbini sıkıldığını hissetti.

«Ethan Taylor'ın, karısının ölümüyle bir ilişkisi olduğunu hiç sanmıyorum,» dedi Deborah gayet ciddi bir tavırla. «Karışma kötü davran-mayacak kadar hassas bir adamdır o... Benimle aynı fikirde değil misiniz?»

«Hayır... şey yani evet. demek istedim,» dedi Amanda aceleyle. «Verdiğin bilgi için teşekkür ederim.» Deborah'a el salladıktan sonra oradan bir an önce uzaklaşabilmek için, hızlı adımlarla binanın çıkışına doğru yürüdü. Biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Kapıdan çıkar çıkmaz durup, temiz havayı derin derin içine çekti.

Hemen hemen hiç tanımadığı bu adamın, karısının ölümünden nasıl sorumlu olabileceğini düşünmeye başladı. Bu çok zordu. Zira sürekli gözlerinin önüne, Ethan'un insanın içine işleyen gülümsemesi geliyordu. Herhalde bunlar dedikodudan ibaretti. Herhalde olayı abartmış olmalıydılar.

Ama içindeki küçük bir şeytan onu dürtüyordu adeta. Gerçekten de, bu genç adam hakkında ne biliyordu ki? O gülümseyen yakışıklı yüz belki de geçmişte olanları maskeleyen için kullandığı bir yüzü olamaz mıydı? Amanda kitabını çekti. Bu genç adam, gittikçe daha karmaşık bir sorun haline gelmekteydi. Hem sanki neden onunla ilgileniyordu? Hem neden o kadar... Çekiciydi sanki? Amanda hayatında bir erkekten hiç bu kadar etkilendiğini hatırlamıyordu. Evine doğru yürürken, 'Ondan bir an önce kurtulmak için bundan daha iyi bir neden olamaz,' diye düşünüyordu.

Ethan ile olan randevusunu iptal etmeye kalkmak, korkaklık demektir. Ondan daha iyi bir şey yapabiliirdi aslında. Ethan'ı bu yaz, Deermount da kalmaması için ikna edebilirdi. Amanda yatağının üstüne yaydığı siyah elbisesini gözden geçirdi. Tam istediği gibi sade ama şık. Yandaki yırtmacı ise elbiseye seksi bir hava katıyordu. Giyinirken, bir yandan da, Ethan'ın

buradan uzaklaştırmak için ne gibi bir yol seçeceğini düşünüyordu. Tiyatro Bölümü'nün parasal yönden sıkıntıda olduğunu ileri sürebilirdi, va da yeterince oyuncu olmadığını... Acaba bunlar iyi bir oyun yazarım buradan kaçırmaya yeterli olur muydu?

Dışarıdan, park eden bir arabanın sesi duyuldu. 'Gördün mü bak! diye azarladı kendi kendini. 'Düşünerek boşuna zaman kaybettin.' Halbuki saate göre, genç adam tam zamanında gelmişti.

Elbisesini önüne tutarak, pencereden dışarı baktı. İzlendiğinin farkında olmayan Ethan, bir sıçrayışta arabadan indikten sonra, arabanın, yan aynasında saçlarını düzeltti. Yüzünde canlı ve hayat dolu bir ifade vardı.

Amanda pencereyi açıp aşağı eğildi. «Hemen, geliyorum,» diye seslendi. Genç kadının sesini duyan Ethan'ın yüzü birden aydınlanmıştı. Başını kaldırıp Amanda'ya gülümsedi.

Genç kadının yüreği hop etti. Aceleyle pencereden çekildi. Son gördüğünden bu yana, Ethan kendine biraz çeki düzen vermişe benziyordu. Gömleğini değiştirmiş ve tıraş olmuştu. Ama yine de üstünde, Amanda'yı kendine çeken o rahat hava vardı. 'Dikkatli ol!' diye uyardı kendini genç kadın. 'Dikkatli hareket et ve aklını başına topl.'

Beş dakika sonra arabaya biniyordu. Ethan beğeni dolu bakışlarıyla onu baştan aşağı süzdü. Amamda kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. Akli başında olması gerekirken, daha şimdiden kafası dumanlanmaya başlamıştı. «Lütfen gözlerini başka yöne çevirir misin,» dedi sonunda, genç adama.

«özür dilerim profesör. Sana söz veriyorum, ellerimi de direksiyondan ayırmayacağım.» Ethan gülümsüyordu.

«Jyi. Ben de bir dana Söver Nehri'nin sularıyla arabanın döşemesini ıslatmayacağıma sözveriyorum,» dedi Amanda bunun üzerine.

Ethan gülmeye başlamıştı. Amanda zaman kaybetmenin hiçbir yararı olmadığına karar vererek, «Tiyatro Bölümü hakkında ne düşünüyorsun?» diye sordu. «Pek beğenmedim.»

«Ya Profesör Collins?»

«İç kapayıcı biri»

Amanda kendi kendine gülümsedi. Şimdilik işler iyi gidiyordu. «Öyleyse Bölüm Başkanı'nın sana yaptığı teklifi yeniden gözden geçiriyor olmalısın?»

«Evet...» Ethan duraksadı. «Ve hayır.»

Amanda genç adamın dudaklardaki gülümsemeyi görünce, onun kendisiyle oyun oynamakta olduğunu anladı.

«Deermount'un neresi seni çekiyor öyleyse?» diye ısrarla konunun üzerine gitti.

Ethan ona şöyle bir baktıktan sonra gözlerini yeniden yola çevirdi. «Bu sorunun cevabı hiç de hoşuna gitmeyecek,» dedi Amanda'ya.

Genç adamın yüzünden, onun ne demek istediğini anlamış olan Amanda, «Önemi yok,» diyerek konuyu kapadı.

Silver Falls'dan çıkmışlardı bile. Amanda arkasına yaslanıp, gün batımında manzarayı izlemeye başladı. Ethan'm acık penceresinden içeri giren rüzgâr saçlarını arkaya atıyordu. Bu harika bir

duvguydu. Ama serin rüzgar ona birden saban olanları hatırlatmıştı. Elinde olmadan titredi.

«Çok mu esiyor?»

«Yo. hayır gayet iyi.»

Yine de Ethan penceresini kapamıştı. Şimdi arabanın içinde, motorun tatlı homurtusundan başka ses vaktü Amanda yeniden aynı konuya döndü. «Tiyatro salonundaki ışıklandırmaya birgöz attın mı?» diye sordu,

Ethan başını iki yana salladı.

Müzelik bir halde,» diye konuşmasını sürdürdü. Amanda. «Herhalde oyunda muhakkak sigortalardan biri atar. Ama her nedense bu sistemi düzeltmeye hiç yanaşmıyorlar.»

«Neden?»

«Bütçede yeterince para olmadığı için. Biliyor musun, Deermount Üniversitesi'nde Tiyatro Binası hep üvey evlat muamelesi görür. Hicbir zaman orasını ciddiye almazlar, hep eskilerle idare etmeye çalışırlar...» Amanda, Tiyatro Binası'nın bakımsızlığı üzerine bir sürü masal anlatıp durdu.

Ethan arabayı çakıl döşeli bir yola sokmuştu. Park yerine gelince arabayı durdurdu ve arkasına yaslandı.

«Bana öyle geliyor ki, sen bu yaz benim Deermount Üniversitesi'ne gelmemi istemiyorsun.»

«Doğru,» dedi Amanda hiç çekinmeden.

«Neden ama?»

«Çünkü benim başka bir adayım var.»

Ethan kaşlarını kaldırdı. «Anlıyorum. Kimmiş bu bakalım?»

«Bir şair var... Eminim adını biliyorsundur... Sherman McGuinness.»

«'Ey güneş ışıklan altında uyuyan leylaklar/' Kentin ezdiği/Işık noktalan...' O şair mi?»

Amanda çok şaşırmıştı. Başıyla onaylamakla yetindi.

«Biraz sıkıcı bir tip, ama idare eder sanırım,» dedi Ethan düşünceli bir tavırla. «Neden beni bu yere layık görmüyorsun?»

Amanda boğazını temizledi. «Bir Broadway oyun yazannın...»

«İşe orada başlamadığımı biliyorsun,» dedi Ethan sıkıntılı bir tavırla. «Hem tiyatronun neden bu kadar aleyhindedin sen?»

«Ya sen öğretmenlik konusunda ne biliyorsun? Paraya ihtiyacın yok... Zaten bu işte de fazla para olduğu söylenemez.»

«Zengin olduğumu mu sanıyorsun?»

«Öyle değil misin?»

«Durumum fena sayılmaz.» Ethan dikkatle ona bakıyordu. «Anladığım kadarıyla, sence yazarların açlıktan nefesi kokmalı, öyle mi?»

«Çoğu ciddi yazarlar seyirci bulmakta zorluk çekiyorlar.»

«Ya.» Ethan'ın dudaklarında bir gülümseme dolaştı. «İyi eğitilmemiş bir yazar olmamı ve hak etmediğim bir şekilde para kazanmamı bir yana bırakırsak, başka hangi nedenler yüzünden benden nefret ediyorsunuz profesör?»

Amanda öfkeyle ona baktı. Yanaklarının kızarmakta olduğunu bilmek, genç kadını daha da öfkeli yapmıştı. «Ben de akşam yemeğine gittiğimizi sanıyordum,» dedi sonunda.

«Geldik zaten.»

«Nereye?» Amanda dikkatle bakınca, ambardan bozma koca bir binanın önünde durduklarını fark etti.

«Moliy'nin Yeri'ne,» dedikten sonra Ethan arabadan, indi ve genç kadının tarafına geçerek inmesi için kapıyı açtı. Amanda park yerinde, kendi arabalarının dışında iki tane daha araba olduğunu gördü.

«Yemeklerimizi yerken, bana diğer sevmediğin taraflarımı da anlatabilirsin,» dedi Ethan, onun arabadan inmesine yardım ederken.

Birlikte çakıl döşeli yoldan geçip binaya girdiler. Amanda kömür ateşinde pişmekte olan tavuğun kokusunu duyabiliyordu

«Dıştan pek bir şeye benzemez, ama yemekleri bir harikadır,» dedi Ethan, Amanda'nın yüzündeki ifadeyi görünce.

«Pantolon giymediğime pişman oldum.»

«Giymediğine sevindim.» Ethan geçmesi için kapıyı açmıştı. «Ama pantolon bile giysen, yine de sana yakışır.» Birlikte, masaların üstündeki mumların aydınlattığı lokantaya girdiler. Salonun bit ucunda, upuzun bir bar uzanıyordu. Barda birkaç tane, işçi kıyafetli adam oturuyordu. Loş ışıklara gözleri alışan Amanda, alıcı gözüyle salonu gözden geçirdi. Beyaz perdeleri, kırmızı kareli masa örtüleriyje, burası tam bir köy lokantası havası taşıyordu. Salonun dip köşesinde, içine para atınca otomatik olarak plak çalan bir alet vardı.

Ethan Taylor'ın kendisini nasıl bir yere götüreceğini ummuştu sanki? En azından böyle bir yere getirmesini beklememişti. Ethan gibi bir adamın daha etkileyici bir yeri seçeceğini sanmıştı. Masalarına oturduktan sonra, Amanda çenesini ellerinin içine alıp, pencereden, nefes kesen orman manzarasını seyretmeye başladı. Ethan ise dikkatle onu süzüyordu. Genç kadın, onun, sonucu öğrenmek istediğini hissediyordu.

«Burasının Dört Mevsim Lokantaları'ndan biri olmadığı belli,» dedi Amanda. «Piliç çevirmesi nasıldır?»

Ethan'ın gözleri parlamıştı. «Molly'nin spe-sialitesidir.» Amanda bir testten geçmiş olduğunun farkındaydı. Basit yerlerden de memnun kalabileceğini göstermişti genç adama.

Yanlarına gelen, kır saçlı, tombul kadın Ethan'ı büyük bir samimiyetle karşıladı. Biraz "havadan sudan söz ettikten sonra, ne yemek istediklerini sordu. Ethan, Amanda için piliç çevirme, kendisi içinse bir biftek ısmarladı. Şarapları gelince, Ethan bardaklarına şarap koyduktan sonra arkasına

yaslandı ve Amanda'nın şarabını tatmasını izledi.

«Benim yetersiz yönlerimi tartışıyorduk galiba,» diye hatırlattı.

«Bak,» dedi Amanda. «Özür dilerim. Ama nedense bana akademik bir tip gibi gelmedin. Sonra ünün de...»

«Sen de bana akademik bir tip gibi görünmedin. Sorun bunun neresinde?»

«Ben çocukluğumun büyük bir bölümünü kitapların arasında geçirdim. Genç kızlığımda Shakespeare hastasıydım. Deermount bana burs verdi. Burasını o kadar beğenmişim ki, kalmaya karar verdim. Kendimi kitapların arasında boğulmuş gibi de hissetmiyorum.»

Ethan büyük bir dikkatle onu dinliyordu. «Amanda Farr'ın bu küçük kasabada kalması için, iyi bir profesörlük pozisyonunun yeterli olduğuna inanmıyorum. Kimdi o?»

«Kim, kimdi?» Amanda yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Daha tanışalı bir gün bile olmadan bu adam kendisini nasıl bu kadar iyi tanıyabilirdi? Sanki onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranarak, arkasına yaslandı ve şarabından bir yudum aldı.

«Evliliğini söyleyen sendin. Şu anda başka biri olmadığını da söylemiştin...» Bakışlarını genç kadının yüzünden çekmeden o da şarabından bir yudum aldı. «Ama nedense Tiyatro Bölümü'nden söz edildiği zaman tüylerin diken diken oluyor.» Sustu ve yeniden genç kadını dikkatle incelemeye başladı. «Tahminime göre bu işin içinde bir erkek var...» Genç adamın yüzünde ürkütücü bir ifade belirmişti. «Yoksa o Collins denen adamla mı bir ilişkin oldu?»

Amanda'nın sinirleri gerilmeye başlamıştı, ama tombul Profesör Çollins'in adını duyunca, dayanamayıp kahkahalarla gülmeye başladı.

«Profesör Collins benim tipim değil.»

Ethan'ın rahatlamış bir hali vardı. «Ben de sanmamıştım zaten.»

«Ama iyi bir dedektif olursun,» dedi Amanda. «Brad Sonders adında bir aktör vardı. Onunla ilişkim oldu, Deermount'da... Sonra o buradan ayrıldı, ama ben kaldım.» Amanda birden sustu, artık bu konudan söz etmek istemiyordu.

«Ama bu iş anlattığın kadar basit değildi, değil mi?» Ethan anlayışlı bir tavırla konuşuyordu. «Özür dilerim, bu hassas noktana parmak basmak istememişim.»

Amanda onun gözlerindeki dostluk dolu havayı görebiliyordu. Belki de bunda içtikleri şarabın ve mum ışığının etkisi vardı, ama Amanda ilk kez, ona güvенеbileceğini hissetti.

«Önemi yok. Artık o kadar etkilemiyor beni.»

Omuzlarını silkti «Bundan beş yıl kadar önce, Brad ile tanıştığım zaman, Deermount Üniversitesi'nin tiyatrosunda, Romeo ve Jüliet'te. Mercutio rolünü oynuyordu. Çok yakışıklı ve çekici biriydi...» Derin derin içini çekti. «Halâ gerçekten ona mı, yoksa oynadığı karaktere mi âşık olduğumu bilmiyorum.»

«Bazen aktörler de bu konuda şüpheye düşerler,» dedi Ethan.

«Biliyorum.» Amanda şarabından bir yudum aldı. «Benden bir sınıf küçüktü. Deermount'da kalmaya niyetliydim. Onun için, Brad ile birlikte olmak planlarıma ters düşmemişti. Onun eğitim programı üç yıllıktı, bu nedenle de aynı yılda mezun olacaktık. O yaz nişanlandık.»

«Ne güzel. İyi ama neden ayrıldınız?»

Amanda geri kalanını ona anlatıp anlatmama konusunda tereddüt ediyordu, ama gençadamin gözlerindeki içten ilgiyi görünce konuşmasını sürdürdü. «Aslında birbirimize pek uygun değildik... Zamanla, daha doğrusu birlikte yaşamaya başladıktan bir süre sonra kopmalar başladı. Brad mesleğinde başarılı olmaya başladıkça, kendinden başkasını düşünmez olmuştum... Ve bana daha az zaman ayırmaya başlamıştı. Ne garip, değil mi? İnsan, aynı çatı altında yaşayan iki kişinin birbirlerine daha yakın olacaklarını düşünür. Ama biz, sonunda birbirimizden iyice uzaklaştık.»

Ethan başıyla onayladı. «Bunu çok iyi bilirim,» dedi. «Devam et.»

«Brad'in mezuniyetinden sonra evlenmeyi planlamıştık. Ama yarı yılın sonuna gelmeden, aramızdaki arkadaşlıktan eser kalmadı. Brad kendisinden başkasını düşünemez olmuştum.» Üzüntüyle başını iki yana salladı. «Benim işimi ve isteklerimi hiçbir zaman ciddiye almıyordu... Ve aramızdaki yaş farkı birden önemli bir sorun olmaya başlamıştı. İlk tanıştığımız zaman, onun, yaşımdan olgun biri olduğunu sanmıştım. Ama aradan zaman geçince, eksikliklerini görmeye başladım...» Birden utanarak sustu. Brad ile olan ilişkisini bu kadar ayrıntılarıyla hiç kimseye konuşmamıştı.

«Yaşça senden büyük biri sana daha uygun düşerdi.»

Genç adam bunu büyük bir içtenlikle söylemişti. «Haklı olabilirsin,» dedi Amanda kuru bir sesle. «Ama asıl sorun, Los Angeles'dan bir teklif alması üzerine patlak verdi. Doktoramı almam için daha bir yılım vardı ve Brad burada kalıp beni beklemeye hazır görünmüyordu. Hollywood, evliliğimizden daha ağır basmıştı.»

«Çok üzülmüş olmalısın,» dedi Ethan büyük bir içtenlikle.

«Brad'i suçlamıyorum. Böyle olması ikimiz için de daha iyi oldu. O sinemaya girdi, bense burada kalıp mesleğimde dilediğim gibi ilerleme olanağını buldum.»

«Bir deneme çekimi için senin gibi bir kadını bırakıp giden erkeğe ben akıllı demem. Dünyada sandığımdan daha çok aptallar varmış.»

«Senin için de mesleğin her şeyden önce gelmez mi?» İçinin böyle ürpermesinin, Ethan'ın, elini avuçlarının arasına almış olmasından kaynaklanmadığını söylüyordu kendi kendine.

«Sanırım sık sık oluyor,» dedi Ethan. Şimdi dikkatle genç kadının gözlerinin içine bakıyordu. «Ama şu anda hiçbir kuvvet beni buradan.->»

Tam Amanda'ya doğru eğilirken, garsonun getirdiği ekmeğin sepeti aralarına girdi. Amanda bu fırsattan yararlanarak elini genç adamın avcundan kurtardı. Ekmeğin gelmesiyle, ne kadar acıktığının farkına varmıştı genç kadın.

Garson kız ekmeğin arkasından tavuğunu da getirmişti. «Sen başla,» diye ısrar etti Ethan. Yemek süresince pek konuşmadılar. Amanda yemeklerim gerçekten de harika olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yemekle birlikte şaraplarını da bitirmişlerdi. Ethan bir şişe şarap daha ısmarladıktan sonra, Amanda'ya, mesleğiyle ilgili sorular sormaya başladı. Yabancı olmadığı bu konuda Amanda saatlerce konuşabilirdi. Kısa bir süre sonra Ethan'ın edebiyat konusunda ne kadar bilgili olduğunu hayretle fark etti.

«Beni yanlış anlama,» dedi Ethan sonunda.

«Ben edebiyatın her türünden hoşlanırım, ama asıl önemli olan, söylemek istediğini en iyi biçimde söyleyebilmeğidir.»

«Barış yapalım mı?.> Amanda gülümsüyordu.

«Broadway'deki son oyununu görmeden bir fikir yürütmek istemiyorum.»

«Belki yeni oyunum seni inandırır.»

«Neye inandırır ki?»

«Tiyatronun ölmediğine.»

«Göreceğimden şüpheliyim.»

«Bense, şenin görmeni sağlamak için her şeyi yapmaya hazırım.» Amanda'nın elini avcunun içine alıp dudaklarına doğru götürdü.

Amanda içinde bir şeylerin kımıldadığını hissediyordu. Bu küçük ve candan öpücük onun aklını başından almaya yetmişti. 'Uyan!' diye uyardı kendini. 'Bakışlarıyla seni eritiyor!' «Ben burada olacağım,» dedi Ethan'a. «Ait olduğum yerde olacağım.» Büyük bir çaba harcayarak elini çekti. «Ve sen de...»

«Umduğundan daha kısa bir süre içinde dönmüş olabilirim. Gerçi, bundan pek hoşlanmayacağını biliyorum. Aslını ararsan, Ohio'daki bir üniversiteden de benzer bir teklif aldım.» Durdu. Amanda genç odamın kendi hakkında ne kadar az söz ettiğini fark etmişti. «Babam buraya yakın bir çiftlikte yaşıyor,» diye konuşmasını sürdürdü Ethan, ağır ağır. «Yaşlanmaya başladı. Bu yazı onunla birlikte geçirmek istiyorum. Bu nedenle sizin üniversitenin önerisi bana çok uygun geldi.»

'«Ohiolu musun?»

«Hayır, Massachusettsliyim. Bundan on yıl kadar önce, annem öldükten sonra, babam buraya, doğduğu topraklara geri döndü.»

«Büyük bir aileden mi geliyorsun?» Amanda onun hakkında bilgi edinmekte kararlıydı.

«Sadece bir tane kız kardeşim var.»

«Senden büyük mü?»

«Küçük» Gülümsedi «Ne çok soru soruyorsun

Sen de bana pek çok soru sordun. Ben arala bir denge sağlamaya çalışıyorum.»

«Anlıyorum.» Gene adam başını salladı. «Bu sabah ağzı sıkı davrandığım için özür dilerim. Korkarım özel hayatım konusunda pek fazla bilgi vermekten kaçmıyorum. Öyle bir hale gel—dim ki, nehirden kurtardığım insanlara bile kendimi tanıştırmaya gerek duymuyorum.»

«Eğer tanınmaktan çekmiyorsan, o zaman yanlış yere geldin,» diye açıkladı Amanda. «Eğer burada ders vereceksen, kız öğrencilerin gölge gibi seni izleyeceklerinden eminim.»

Ethan içini çekti. «Öyle kolay kolay pes et—miyorsun.» Arkasına çekilip, kısui gözlerinin ardından Amanda'yı süzdü. «Ben öğrencilerden kaçmıyorum ki—.. Bani asıl ürküten basın.»

«Neden?» Birden Amanda, Deborah Verrone nun anlattıklarını hatırladı. Sono Arakin hak—kında bilgi edinmenin tam zamanıydı. «Onlar—dan saklamak istediğin neyin olabilir ki?»

Ethan'm kaşları çatılmıştı. «Yapıtlarımın, an—latmak istediklerimi anlattığından eminim,» de—di sakince.

«Ama Kişiliğimin, basın aracılığıyla, herkesin gözü önüne serilmesinden hoşlanmam. Ama ne yazık ki ısrarla bunu yapıyorlar. Hele eleştirmenler yok mu? Hepsi de düş güçleri kuvvetli kişiler, sırf ilgiyi çekebilmek için insanın özel hayatına bile karışmaktan çekinmiyorlar. Yazdıkları da her zaman gerçek olmuyor.»

Amanda dikkatle genç adamı izliyordu.

'«Bazen, sırf istedikleri gibi ilgi çekebilmek için, aslı astan olup olmadığını araştırmadan, özel bir konuda yalan yanlış, ne duydularsa yazmaktan çekinmiyorlar. En zor anlarımda, basın bana karşı çok acımasız davrandı. «Genç adam dalıp gitmişti. Birkaç dakika sonra bakışlarını yeniden Amanda'ya çevirdi. «Bir başladım mı dur durak bilmiyorum, değil mi?» Sonra daha neşeli bir tavırla, «Herhalde sorduğuna pişman olmuşundur?» diye ekledi.

«Yo, hayır...» Pişman değildi. Acaba gazeteler karısının ölümüyle ilgili neler yazmışlardı? Ethan'ın başından geçenlerin, böyle yemek sofrasında konuşulacak türden şeyler olmadığını anlamıştı. «Her sanatçı gibi yazarların da özel hayatlarını kendilerine saklamaya hakları vardır.» dedi.

Ethan gülümsedi. «Hayatımı kazanmak için yaptığım bu işi sanat olarak kabul ediyor musun yani şimdi sen?»

«Jürinin bu konuda henüz bir karara varmadığını söyleyebiliriz.»

Genç adamın gülümsemesi bulaşıcıydı. Amanda'nın elini yeniden tutması üzerine, genç kadın canlandığını hissetti. Bakışları tekrar karşılaştı ve Amanda bu gözlerin derinliklerine doğru çekildiğini hissetti.

«Önyargılarının bir kısmını ortadan kaldırdığımıza ve ikinci şarap şişesini de bitirdiğimize göre,» dedi Ethan. «Geriye yapacak bir tek şey kalıyor.»

Amanda'nın aklından binlerce düşünce geçiyordu. Büyük bir çaba harcayarak makul düşünmeye çalıştı. «Neymiş bu?» diye sordu.

«Dans edelim.»

«Burada mı? Şimdi mi?»

«Tabii.» Genç kadını ayağa kaldırdı. «Bak güzel bir vals çalışıyor.»

Sanki bu yeterli bir nedendi! Amanda'nın avuçları terlemişti. Yüreği küt küt atıyordu. Kovboy çizmeleri giymiş bu Broadwayli yazar, cazibesinin, onu baştan çıkardığından ne kadar da emindi. Ama Amanda çekilmek isteyince, Ethan onu sıkıca tuttu. Gözlerinde muzip bir pırıltı dolaşıyordu.

«Kimse bize bakmıyor,» diye kışkırttı onu.

Genç kadın barda oturanlara şöyle bir göz attı. Gözleri önlerindeki biradan başka bir şeyi görmüyordu. Başını kaldırıp Ethan'ın gözlerinin içine baktı. «Baksalar bile umurumda değil.» Büyük bir aldırmaçlık içindeydi.

Ethan gülümsedi. Sonra kolu genç kadının beline kaydı ve birlikte dans pistine doğru yürüdüler.

Ağır ağır vals yapmaya başladılar. Ethan onu sıkıca kendine bastırmıştı. Amanda genç adamın süründüğü tıraş losyonunun kokusunu içine çekti. Ormanlardaki çam ağaçlarını hatırlatmıştı bu

koku ona.. Sanki yıllardan beri bu dansı yapıyorlarmış gibi, gayet rahat bir şekilde müziğin temposuna uyarak pistte dönmeye başladılar.

Ethan, düşüncelerini okumuş gibi onun kulağına eğilip. «Gören de yıllardan beri dans ediyoruz sanacak,» diye fısıldadı.

Amanda, genç adamdan yükselen sıcaklığın bedenini yaktığını hissediyordu. Bir ara, başını çevirirken, Ethan'ın dudakları yanağına dokundu. Genç kadın gözlerini yumdu ve farkında olmadan dudaklarından sessiz bir inilti koşturdu.

'Onu bu yaz buraya gelmemeye ikna etmen gerekiyordu!' diye hatırlattı kendi kendine. "Bu gece sana ne oldu böyle?"

Ama genç adamın güçlü kollar arasında her şeyi unutmuş gibiydi. Bir an geldi ki, nefesi kesildi. Başını kaldırıp, gözlerini açmaya çalıştı. Yüzleri birbirine çok yakındı. Ethan'ın kara gözlerinde yansıyan kendi hayaline baktı. Dudakları kendiliğinden aralanmıştı. Genç adamın sıcak neresini dudaklarında hissedebiliyordu ve "bir türlü dudaklarını kapatamıyordu. Ethan'ın bedeninin sıcaklığı onu yakıyordu adeta.

Genç adam onu önce yumuşak bir şekilde öptü. Ama ne o, ne de Amanda bu öpüşmeyle yetinmemişlerdi. Dudakları yeniden, ama bu kez daha hararetle bir şekilde birleşti. Adımları yavaşlamıştı. Amanda hayal meyal müziğin bittiğini fark etmişti. Kendini onun kollarından koparıırken, heyecandan kalbi küt küt atıyordu.

Müzik bitmiş, dans sona ermişti ama genç kadın hâlâ Ethan'ın kollarındaydı. Ethan adeta onu. bakışlarıyla, olduğu yere mihlamlıydı. Amanda onun gözlerindeki ifadeyi dalha önce hiç kimsede görmemişti. Bu gözler insanı ürkütecek kadar parlaktı.

«Senin kadar güzel dans eden bir profesörle hiç karşılaşmamıştım,» dedi Ethan.

«Yani, dans ettiğin öbür profesörlerin, ayağına bastığını mı söylemek istiyorsun?»

Ethan gülümsedi. «Müzik bitti,» dedi.

Ama ikisi de yerlerinden kumldanamamışlardı. Amanda ona baktı. Kendini garip bir biçimde sarhoş hissediyordu. Başının dönmesi ve kalp atışlarının yavaşlaması için bir süre bekledi. Oldukları yerde durmalarına rağmen, başının dönmesi hâlâ geçmemişti. Ethan birden sağına baktı, Amanda da bakışlarıyla onu izledi. Barda oturan üç adam büyük bir beklentiyle onlara bakıyorlardı.

Ethan yavaşça boğazını temizledi. Bunun üzerine adamlar toparlanıp bara döndüler.

«Temiz havaya ihtiyacım var,» dedi Amanda. Belki biraz oksijen alırsa kendini toparlardı.

«Arkada bir bahçe var.»

Birlikte mutfağın yanındaki kapıdan çıktılar. Bu minicik bahçe çiçeklerle doluydu. Amanda, sümbüllerin kokusunu derin derin içine çekti. Cırcır böceklerinin konseri geceye ayrı bir hava katıyordu. Molly'nin Yeri, bir tepenin üstündeydi. Amanda aşağıya, nefes kesen orman manzarasına uzun uzun baktı. Tepelerinde yükselen tepsi gibi bir ay, vadiyi gümüşsü ışıklarıyla yakıyordu.

Amanda, Ethan'ın arkasında durduğunu hissediyordu. Oradan uzaklaşmasına fırsat kalmadan, genç adamın kolları beline dolandı. Ensesine tüy kadar hafif öpücükler yağdıran bu adamdan nasıl kaçabilirdi? Ethan kulak memesini öpmeye başlayınca, farkında olmadan dudaklarından bir inilti döküldü.

«Ne kadar da yumuşaksın...» diye fısıldadı , genç adam. «Bal kadar da tatlısın...» Ethan'm elleri yavaş yavaş göğüslerine doğru çıkıyordu. Parmakları göğüslerinin dikleşmiş uçlarında küçük daireler çizmeye başlayınca, Amanda daha fazla dayanamayarak Ethan'dan yana döndü, ona sarılıp genç adamı büyük bir ateşle öpmeye başladı.

O da aynı ateşle cevap vermişti. Amanda onun kalbinin atışlarını duyabiliyordu. Adeta dudakları ve dilleriyle konuşuyor gibiydiler.

Ethan onun alev alev yanan yanaklarını avuçlarının arasına aldı. Eeşını genç kadından uzaklaştırıp gözlerinin içine baktı. Adeta gözleriyle Amanda'nın duygularını içer gibiydi.

«Bırak da doya doya seni seyredeyim,» dedi arzunun boğuklaştırdığı bir fısıltıyla. «Ay ışığı için yaratılmışsın sen.. Yoksa ay ışığı senin için mi yaratılmış?»

Amanda'nın mantığı artık tümüyle kendisini terk etmişti.

Etihan'ın parmakları saçlarının arasında dolaşırken, Amanda onun olmaktan başka bir şeyi düşünemez olmuştu. 'İsterse bana şuracıkta sahip olabilir,' diye geçirdi içinden. 'Ben de itirazsız teslim olurum.' Bunu düşünmek içine garip bir çosku vermişti.

«'Buraya biraz temiz hava almak için çıkmıştım,» dedi, Ethan'm arzuyla yanan gözlerinin içine bakarak. «Ama daha bir soluk bile alamadım. İçeri girsek daha iyi olacak.»

«Ay ışığında bir araba gezisine ne dersin?» diye sordu Ethan, ellerini onun belinden çekmeden. «İstersen yanımıza bir testi şarap alıp tarlalarda da dolaşabiliriz.»

«Bu sahneyi hangi oyundan aldın bakayım?» diye takıldı Amanda ona. «Ekmek de almayacak mıyız?»

Ethan kulak kesilmiş, bir şeyler dinliyordu. «Duyuyor musun? Bizim müziğimizi çalıyorlar. Bu kez baş başayız Miss Farr.»

Amanda kendini genç adamın güçlü kollarının arasına bıraktı. Müziğin uzaktan gelen ezgilerine uyarak yavaş yavaş dans etmeye başladılar.

«Amanda,» diye fısıldadı Ethan kulağına. «Ne kadar iyi bir çift...»

«Ethan? Ethan oradaki sen misin?»

Bu yabancı ses Amanda'nın üstünde soğuk bir duş etkisi yapmıştı. Ethan'ın kaskatı kesildiğini hissetti. Kendini genç adamın kollarından kopardığı sırada, gölgelerin arasından bir kadın silueti belirdi. Kadın ağır ağır onlara doğru yürümeye başladı.

Konu Başlığı: Ynt: Delice Bir Arzu-Lee Williams

Gönderen: moryel üzerinde Temmuz 13, 2007, 08:11:49 ÖS

Bölüm 4

«Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim. Özür dilerim Ethan, ama seni bulmam gerekiyordu.»

Gelen kadın kızıl saçlı, üstüne blucin ve erkek gömleği giymiş, zayıf biriydi. Amanda, Ethan'm telaşla kadının yanına gidip, onunla alçak sesle bir şeyler konuşmasını izledi. Kızıl saç kadın, el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu. Ethan ise, ellerini beline dayamış, yüzünde sıkın bir ifadeyle kadını dinliyordu.

Amanda, hiç tanımadığı bir kadın tarafından, çok samimi bir pozisyonda yakalanmanın mı, voksa bu kadına karşı duyduğu kıskançlık hissini mi daha utanç verici olduğuna bir türlü karar

veremiyordu.

Birkaç dakika sonra, Ethan yüzü bir karış asılmış bir halde yanına geldi. Kızıl saçlı kadın birkaç saniye daha orada durduktan sonra kapıdan içeri girmişti.

«Amanda. Küçük bir sorunum var...»

«Küçük mü? Senden daha kısa boylu olduğu doğru,» dedi genç kadın, ters ters. Bir yandan da neden bu kadar sinirli olduğunu merak ediyordu.

Ethan şaşkın şaşkın ona baktı. «Kristin mi? Hayır, tatlım, o benim kız kardeşimdir. Sorun da New York'da sahneye konulacak olan...»

«Kız kardeşin mi?»

Ethan içini çekti. «Öyle ya. Kristin de, buraya, benim gibi babamı ziyaret etmek için geldi. Son zamanlarda babam kendini iyi hissetmiyordu.» Amanda'nın gözlerinde parlayan öfkenin durulması için biraz bekledi. «Yönetmen Casey Roberts son anda oyundan ayrılmış. Sanırım her provada gelip oyunun orasını burasını değiştirmeye çalışan yapımcılardan bıktı. Böyle olacağını tahmin etmem gerekirdi.» Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı. «Her neyse, bir an önce onu bulup konuşmam gerekiyor. Oyunun başlamasına çok az kaldı ve daha yapılacak pek çok şey var.»

«Durum kötü desene,» dedi Amanda. Genç adamın ne kadar gergin bir havada olduğunu anlamakta gecikmemişti.

«Sanırım bu sorunu halledebileceğim. Casey eski bir dostumdur. Ama hepsi bu değil.» Simdi Amanda'ya bakan gözlerinde farklı bir endişe vardı. «Uçağım bir buçuk saat sonra kalkıyor.»

«Bu gece mi?»

«Bu gece,» dedi Ethan üzüntüyle. Kaderin bu acımasız oyunu karşısında, Amanda, yıllardan beri duymadığı kadar büyük bir öfkenin içini sardığını hissetti. Silver Falls'a dönerlerken, genç kadın yol boyunca neşeli ve umursamaz bir tavır içinde görünmeye çalıştı.

Yine de öfkenin için için yüreğini kemirmesini engelleyemiyordu. Tiyatro bir kez daha hayatına karışıyor ve güzel bir ilişkiyi yarıda kesiyordu. Brad ile olan kötü anılan tazelenmişti.

«İki kez ertelememe rağmen, neredeyse nikâhıma yetişemiyordum... Açılış gecesinin tarihi durmadan değiştiriliyordu,» diyordu Ethan üzüntülü bir tavırla. Amanda'nın sıkıntısının farkına varmış mıydı acaba? Amanda, Sono Araki'nin nasıl bir kadın olduğunu düşünmeye başladı Tiyatrocuların ailelerinin bu tür bir hayata nasıl tahammül ettiklerini merak ediyordu. Derken Thunderbird, oturduğu evin kaldırımında durdu. Eflanı onu kapiya kadar geçirdi. Amanda, genç adamın yüzünde gördüğü endişenin kendisi için olmasını diliyordu, ama Ethan'ın aklının çok uzaklarda olduğunu da farkındaydı.

«Birlikte geçireceğimiz o güzel dakikaları yanda kesmek zorunda kaldığım için özür dilerim,» dedi Ethan yumuşak bir sesle.

«Tiyatro dünyası böyledir işte.» Amanda neşeli görünmeye çalışıyordu.

Ethan gülümsedi ve Amanda'yı kendine doğru çekip, alnından öptü. «Dinle beni profesör. Lütfen kaybolma. Çünkü geri döneceğim. Ve dönünce de, her şeye bıraktığımız yerden devam etmek niyetindeyim.» Amanda'yı son bir kez kucakladıktan sonra aceleyle arabasına bindi.

Amanda araba gözden kaybolana kadar kapıda beklemedi. Hemen içeri girdi. 'Hiçbir kuvvet beni senin yatımdan koparamaz,' demişti Ethan. Oysa yönetmeni bu işi başarmıştı işte. AJh, şu tiyatrocuları Ama bunun böyle olacağını tahmin etmesi gerekirdi.

Uzun bir cuma gecesi olacağına benzerdi. Banyo yaparken, gözüne kaçan şampuan sayesinde, tam iki dakika boyunca Ethan Taylor'ı düşünmemişti. Ama günün geri kalan bölümü önünde

bomboş uzanıp gidiyordu.

Akimi ondan uzaklaştırmak için, işe yatak odasını toplamakla başladı. Ama bir gece önce giydiği siyah elbiseyi gardıroba asarken, o tatlı anılar yeniden gözlerinin önünde canlandı. Yararı yoktu, dışarıya çıkmalıydı. Vadiye kadar yürüyebilirdi, ama o zaman da, nehre geldiği zaman, onunla nasıl tanıştıklarını hatırlayarak yeniden üzülecekti. Ethan Taylor'ı kafasından silip atmanın bir yolu yok muydu?»

Üzerinde çalışması gereken Chucer'la ilgili bir sempozyum vardı. Akşamüstünü. bu konuda araştırma yaparak geçirebilirdi. Birden içi rahatlamıştı. Aceleyle üstüne bir şeyler geçirdikten sonra, üniversitenin kitapçısına gitmeye hazırlandı.

Dışarı çıktığı zaman onu, rüzgârın etkisiyle savrulan sararmış yapraklar karşıladı. Pırıl pırıl parlayan güneş ve temiz dağ havası Aman-da'nın neşesini yerine getirmeyi başarmıştı. Kampüse geldiği zaman, genç kadın bir gece önce olanları yeni baştan gözden geçirecek kadar sağlıklı hissediyordu kendini. Dün akşam konusunda gerçek duyulan neydi?

Hem öfkeliydi hem de- mutluluktan uçuyordu. Aralarında başlayan ilişkinin böyle aniden yanda kalmasına üzülmüştü... Ama öte taraftan içi rahatlamıştı. Ethan Taylor'ı yeniden görmek için yanıp tutuşuyordu... Ama yine de, genç adamın tümüyle hayatından çıkıp gitmiş olmasını diliyordu.

'Hadi bakalım, kendini toparla!' diye emretti içinden. 'Ethan Taylor ile tanışmandan bu yana daha yirmi dört saat bile geçmeden bak ne hale geldin.' Küçüklüğünden beri kullandığı yöntemeye başvuracak, kitap okuyarak sorunlarından kaçmaya çalışacaktı. Hızlı adımlarla kitapçıya doğru yürümeye başladı. Birkaç dakika sonra, şöyle zevkle okuyacağı bir kitabı arıyordu

Kitapçıdaki edebiyat bölümündeki kitaplar tiyatro oyunlarıyla başlıyordu ve gözüne ilk çarpan kitap: Ethan Taylor'm Eserleri oldu. Amanda kendi kendine, kitabın kapağının gösterişine kapılıp hemen eline aldığı söyleyip duruyordu. Yerinde kim olsa, aynı şeyi yapar, kitabı eline alıp içeriğine şöyle bir göz atardı. Sonra, yasak yayınlara göz atmaya çalışan liseli bir genç kız gibi, aceleyle, kitabın ortasında yer alan resimleri gözden geçirmeye başladı. Ama bunların çoğu, Ethan'in yazdığı oyunlardan çeşitli sahnelerdi. Amanda aradığını bölümün en son sayfasında buldu.

Resmin altında, 'Özgürlüğün Son Dansı'nın provalarını izleyen Ethan Taylor ve eşi Sono Araki,' yazıyordu. Amanda genç kadını dikkatle incelemeye başladı. Sono'nun saçları o zamanın modasına uygun bir biçimde, o güzel oval yüzü çerçeveleyecek bir şekilde, kısacık kesilmişti. Yüz hatları zarifti. Çekik gözleri ve dolgun dudakları, Batılı bir ressamın fırçasıyla çizilmiş kadar düzgündü. Amanda genç kadından nefret etmeye başladığını fark edince çok şaşırıldı.

Sono, fotoğrafçıdan yana değil, tam tersine, tıpkı bu adam benimdir, demek istercesine, yanında ayakta duran Etihan'a büyük bir arzuyla bakıyordu. Ethan ise doğrudan kameranın, içine bakmıştı. Yüzünde de, bu işlerden hiç hoşlanmadığını belirten bir ifade vardı.

Amanda kitabın son sayfasını açtı. Burada kısaca Etihan'ın geçmişi verilmişti, ama genç kadın bundan hiçbir şey çıkaramayacağını anladı. Her zamanki gibi, Etihan kendisiyle ilgili bilgileri gizlemeye çalışmıştı. Ama en azından doğum tarihini öğrenebilmişti. Buna göre, Ethan otuz altı yaşındaydı. Yani, kendisinden sekiz yaş büyüktü. Bard Üniversitesisi'nden mezun olmuştu. İlk oyunundan hemen sonra ödülleri birbiri ardından gelmeye başlamıştı. Sono Araki ile yirmi altı yaşındayken evlenmişti. Çocuklardan söz edilmiyordu. Amanda'nın içi rahatlamıştı. Bunu fark edince, kendi kendine sinirlendi ve öfkeyle kitabı kapadı.

Kitabı raftaki yerine bıraktıktan sonra, diğer kitaplara göz atmaya başladı. Chaucer'ı araştırması için, on dördüncü yüzyıl şiiriyle ilgili bir kitap bulması gerekiyordu, ama karşısına yine Etihan'ın

kitaplarından biri çıkmıştı. Birkaç kez daha aynı durumla karşılaşınca, sojunda asıl aradığı, ama bulamadığı kitabın yerine Etihan'ın kitaplarından birini almaya karar verdi.

Kitap hafta sonu süresince, Amanda'nın çalışma masasının üzerinde durdu. Genç kadın kendinde, kitabı eline alacak cesareti bir türlü bulamıyordu.

Cumartesi akşamı, üniversitede resim öğretmenliği yapan ve aynı zamanda çok yakın arkadaşı olan Claudia Renfield ile buluştu. Birlikte Peter Sellers'm bir filmi izledikten sonra, Montana'da akşam yemeklerini yediler. Amanda yeniden eski dengesini sağlamaya başladığını hissediyordu. Claudia her zaman ona, «daha çok erkek arkadaşının olması gerektiğini söyle-vip dururdu. Bu akşam Amanda arkadaşına, ayrıntılara girmeden, Ethan Taylor ile nasıl tanıştığından söz etti.

«Harika bir adam, değil mi?» dedi Claudia, dükkatle arkadaşının yüzünü inceleyerek. «Onu beğeniyor musun?»

«İyi dans ediyor.»

«Dans mi ettiniz? Onunla mı?» Claudia hayretle arkadaşına bakıyordu. «Desene durum çok ciddi.»

«Hiç de öyle değil,» dedi Amanda durumu yumuşatmak için. Olayı basite indirgemek için gülüp geçti. Ama o akşam yatağında yatarken, bunun pek de o kadar kolayca gülüp geçilecek bir durum olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Arkadaşına her şeyi açık açık anlatmadığı için şimdi çok pişmandı,

Pazar günü aksamüstüne doğru, hiç çalmamış olan telefonla artık dost olmadıklarına karar vermişti. Aslında, bunun daha iyi olduğunu söyledi kendi kendine. Daha sonra, kucağında Ethan'm kitabı, bir ağacın altına oturup okumaya başladı. Okuduklarını beğenmeyeceğinden ve genç adamın her yazdığını saçma bulacağından o kadar emindi ki.

İşe önce oyunların başlıklarını okumakla başladı. 'Köpek Yıldızı'. 'Ay Işıklan', 'Sarhoş Azizler', 'Hızlı Adamın Kalbi.' Bu adların hepsi de akli başında oyun adlarından çok, pop topluluklarının adlarına benziyordu. Kişilere verdiği adlar da birbirinden saçmaydı. Diş, Tepsikafa, Cantina gibi... Sanki genç adam ciddiye alınmamak için elinden geleni yapıyordu. En iyisi okumaya, onun Pulitzer Ödülü'nü kazanan eseriyile başlamaktı.

Ethan Taylor'ın iyi bir yazar olduğu şüphe götürmezdi. O kadar bilerek ve güçlü bir dille yazıyordu ki, Amanda onun neden bu kadar çok ödül kazandığını kısa bir süre sonra anlamakta gecikmedi. Kendine göre bir üslubu vardı. Sokak ağzını bile şiir gibi kullanıyordu. Bir buçuk saat sonra, Amanda oyunun son satırlarını, gözlerine dolan yaşlardan dolayı okuyamadı.

Eğer bir oyun, dana okurken onu bu kadar çok etkiliyorsa, kim bilir sahnede oynanırken izlese nasıl etkilenecekti. Ethan'ın .herkes tarafından neden bu kadar beğenildiğini artık çok iyi anlamıştı. Genç yazar, Amanda'nın hayatı boyunca okuduğu ve öğrencilerine öğrettiği tüm kuralları hiçe saymış ve sonunda başarılı olmuştu. Onun yazı üslubunu beğenmemesi gerekirdi. Ama nedense çok beğenmişti.

Güneş batarken Amanda genç adamın iki oyununu daha bitirmişti. Eve döndükten sonra okumaya yatakta da devam etti. Gece yansı olduğunda kitabı bitirmişti. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüyordu. Okudukları ona yetmemişti, içinde kocaman bir boşluk vardı. Ethan Taylor'ı arıyordu. Genç adamın yumuşak dudaklarının yakıcı etkisini hâlâ hissediyordu... Pazartesi sabahı, bir elinde gazetesi bir elinde de süt şişesiyle kapıdan içeri girdiği sırada telefonun çaldığını duydu. Elindekileri nasıl ve nereye bıraktığını bile hatırlamıyordu. Telefonu açtı. Arayan Sherman McGuinness'in sekreteriydi. Şairin salı günü saat dörtte uçakla yola çıkacağını bildiriyordu ve acaba kalacağı yerin ayarlanıp ayarlanmadığını soruyordu.

Bir hafta içinde bu üçüncü telefon konuşması oluyordu. Amanda elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak, her şeyin ayarlandığını ve Mr. McGuinness'ı beklediklerini söyledikten sonra, geldiği akşam kendisini yemeğe çıkarmak istediğini, acaba şairin zamanı olup olmadığını sordu. Sekreter Amanda'ya beklemesini söyledi. Birkaç saniye sonra Mr. Guinness'm kendisiyle yemek yemekten büyük gurur duyacağını söylüyordu.

Amanda ofisine giderken, az da olsa, neşesinin yerine geldiğini fark etti. McGuinness'in gelmesi onu bir bunalıma düşmekten kurtaracaktı.

Önceleri Ethan Taylor'ın kendisini aramamış olmasına seviniyordu. Ama onunla aralarında herhangi bir haberleşme olmaması, yavaş yavaş genç kadını çileden çıkarmaya başlamıştı. Ona karşı duyduğu güven gittikçe azalmaktaydı. Genç adamın çok işi olduğundan emindi, amaardan üç sabah geçmiş ve hâlâ kendisini aramamıştı. O geceki beraberliklerinin onun için sadece bir flört olduğunu düşünmeye başlamıştı Amanda. Bunu düşünmek bile, kanının tepesine çıkmasına yetiyordu. Eh, kendisi de bu konuda ilgisiz davranabilirdi. En iyisi olanları unutmaktı. Bu konu kapanmıştı artık.

Fikir iyiydi, ama ırpüste dolaşan öğrencilerin pek çoğunun elinde Etihan'ın en son oyununun kopyasını gördükçe, onu unutmanın pek de sandığı kadar kolay olmayacağını anladı. Amanda üniversiteden hiç kimsenin onları birlikte görmemiş olduğuna seviniyordu. Böylece dedikodulardan uzak kalabilecekti.

Saat yediyi yirmi sekiz geçse, üstünde kendine çok yakıştığını bildiği türkuaz elbisesi ile otelin lobisinde hazır bekliyordu. Birkaç dakika sonra Sherman McGuinness merdivenlerden inmeye başladı. Siyah bir takım elbise giymişti, Hafifçe kırılmış olan saçlarını özenle taramıştı. Her haliyle, eski zaman şövalyelerini hatırlatıyordu insana. «Sizinle tanıştığıma çok sevindim,» diyerek Amanda'ya elini uzattı. Bir yandan da, genç kadına sıkıcı gelen bir şekilde, dikkatle onu inceliyordu. Tanışma faslı bittikten, sonra birlikte otelin restoranına geçtiler.

Amanda daha önce hiç Silver Falls Oteli'nde yemek yememişti. Çünkü çok pahalı olmasının yanı sıra iç kapayıcı bir havası vardı. Ama Sherman McGuinness bayatından pek memnun görünüyordu. Masaya oturmalarından birkaç dakika sonra, Amanda, Sherman McGuinness'in şiiirleri kadar etkileyici biri olmadığını üzüntüyle fark etti.

«İnsan is icabı dolaşmaya başladığı zaman, bunun gibi küçük kasabalara çok sık gitmekzorunda kalıyor.» dedi adam, kuru bir sesle.

«Sanırım kitapçılardan biri de imza günü yapmamı isteyecektir... Aslında buna pek zamanım da yok hani... Yarın akşam Seattle'da olmam gerekiyor. Benim için özel bir gece düzenlemişler. Söyleyin bakalım...» diyerek ' Amanda'ya doğru eğildi. «Sürdüğünüz bu parfümün adı ne? İnsanın aklını başından alıyor.»

'İnsanın aklını başından alıyordu demek!' Çok şükür ki garson ki/ yanlarına gelmişti de, Amanda adama bir cevap vermekten kurtulmuştu. Sherman McGuinness yemek secimi konusunda o kadar kararsız davranıyordu ki. Amanda garson kızın nasıl olup da aklını kaçırmadığını merak etmeye başlamıştı.

Yemek boyunca yaptıkları konuşmalar hep, adamın, 'Ben,' sözcüğüyle başlayıp, 'Benim yaptığım şöyle iyi, böyle iyi, onların yaptıklarının şurası şöyle, burası böyle,' laflan üzerine sürüp gitmişti. Amanda, Sherman McGuinness'in kendisiyle bir profesör olarak değil de, bir kadın olarak ilgilendiğinin farkındaydı. Adam onun anlattıklarını dinlemiyordu bile. Onu ilgilendiren tek şey, Amanda'nın fizil.sel güzelliğiydi.

«Ben her zaman güzelliği ararım Miss Farr. Sanırım bu konuda çok şanslıyım^ Baksanıza, Silver Falls'a geldiğim ilk gece sizinle yemek yiyorum.»

«Çok naziksınız.» Amanda sinirli sinirli sandalyesinde kıpırdadı. Sıra kahveye gelmişti. Sherman McGuinness yemek boyunca yaptığı gibi, yine kahvede de bir kusur bulmakta gecikmemiştir. Amanda düşüncelerinin Ethan Taylor ile birlikte yediği yemeğe kaydığını hissetti. İki adam arasında dağlar kadar fark vardı. Aslında McGuinness'in dış görünümü tanınmış bir yazar olmaya daha uygundu, ama ağzını açtığı an bu benzerlik bitiyordu. Tapıldığı bir şairin bu kadar sıkıcı biri olduğunu öğrenmek genç kadını düş kırıklığına uğratmıştı.

Ama bu gece önemli bir sorunu halletmişti. McGuinness ona, Amanda'nın, kendi hakkında yazdığı kitaba bir göz atmaya söz vermişti.

McGuinness'dan ayrıldıktan sonra Amanda hemen yatağa girdi. Yazarlar konusunda kesin bir karara varmıştı artık. En iyi yazar ölmüş olmalı. Eline, 'Alice Harikalar Diyarında'yı alıp okumaya başladı. Kafası yorgun olduğu zamanlarda hep böyle çocuk kitapları okuyarak dinlenirdi. Saat gece yarısını göstermesine rağmen hâlâ gözüne uyku girmemiştir. Böyle yatakta dönüp duracağına, arkadaşlarının doğum gününde ona hediye etmiş oldukları konyak şişesini bulup, bir kadeh içmeye karar verdi. Yataktan doğruldu.

O sırada telefon çalmaya başladı.

Amanda inanmaz gözlerle telefona bakıyordu. Sapte yeniden bir göz attı, gece yansını geçiyordu. Telefon üç kez çaldıktan sonra, açtı. «Profesör? Seni uyandırdım mı?»

Erhan'ın sesi bile genç kadmm ensesindeki tüylerin ürpermesine yetmişti. Ne kadar heyecanlandığını belli etmemeye çalışarak, «Uyandırmak mı?» dedi. «Tam tersine, ben de çıkmaya hazırlanıyordum. Pazartesi akşamları, Silver Falls'daki disko, gece yansından sonra canlanır.»

Ethan gülüyordu. «Senden özür dilememi dinleyecek kadar zamanın vardır umarım?»

«Sanırım. Ama yalnızca bu seferlik.»

«Amanda, son kırk sekiz saat içinde daktilomdan başka kimseyle konuşmadım. Yapımcı ile aramızdaki anlaşmazlığı çözmenin tek yolu, oyunun bazı bölümlerini yeniden yazmaktır. Sendaha önce areftnak isterdim, ama inan bana, bu imkânsızdı.» Durdu. «Hâlâ beni dinliyor musun?»

«Dinliyorum.» Amanda kendi kendine gülümsüyordu. Tuvalet masasındaki ayna, mutlu bir kadmm yüzünü yansıtıyordu. 'Sakin ol!' diye uyardı kendi kendini.

«Geçen akşam söylediklerimi, gerçekten kastetmediğimi sanmandan korkuyordum,» dedi Ethan.

«Ne konuda?»

«Her şeye bıraktığımız yerden başlama konusunda.» Ay ışığında nasıl öpüştüklerini hatırlayan Amanda'nın nefesi sıklaşmıştı. «Biraz geç olduğunu biliyorum ama... Bundan dalha önce arayamazdım, ilk fırsatta da sana telefon açtım... Sözümü yerine getirmek üzere yola çıkıyorum.»

Amanda'nın dudakları kurumuştu. «Gerçekten mi?» diye sordu zayıf sesle. «Yılbaşından önce, programımda sana da bir yer ayırmaya gayret ederim.»

«Ben bunun daha önce olmasını istiyorum.»

«Acele etme, Mr. Taylor.»

«Oraya geldiğim zaman ben de aynen böyle yapacağım. Miss Farr.»

Amanda onun, bu sözleri söylerken yüzünün aldığı ifadeyi gözlerinin önüne getirebiliyordu. İçi titredi. «Etihan, gerçekten buraya gele...»

Ama Etihan onun konuşmasını kesti. Amanda bir kadın sesinin Ethan'a acele etmesini söylediğini

duyabiliyordu. Birkaç saniye sonra Ethan yeniden telefondaıdı. «Amanda. Gitmem gerekiyor. Kısa kestiğim için özür dilerim...»

«Bir nedenin vardır herhalde,» dedi Amanda, kuru bir sesle. «Yanında biri mi var?»

«Yanımda biri mi var?» Ethan şaşırımış gibiıdı. Sonra gülmeye başladı. «Çok haklısın, gırtladığıma kadar kızların arasına gömüldüm. Çok ciddiıim, .Amanda, bana ihtiyaçları var...»

«Seni tutmayayım bari. Zamanın olursa bana iki satır yazarsın.»

Telefonu kapadı. Ethan'ın başka bir kadınla olup olmaması onu ilgilendirmezdi. Hiç olmaz sa aramıştı. Geri döneceğini de söylemişti. Yatağa uzandı. Bir şeyden emindi. Sabaha kadar gözüne uyku girmeyecekti.

Konu Başlığı: Ynt: Delice Bir Arzu-Lee Williams

Gönderen: moryel üzerinde Temmuz 13, 2007, 09:43:24 ÖS

Bölüm 5

Önce onu uyandıran sesin, pencereye sürünen ağacın dalları olduğunu sandı. Uykuyla uyanıklık arasında bocalarken, yataktan doğrulup perdeleri araladı ve dışarı baktı. Yanılmıştı. Saatine bir göz attı, alarımın çalmasına daha vakit vardı. Herhalde düş görmüş olmalııdı...

Ama aynı sesi yeniden duydu. Sanki biri penceresine çakıl taşları atıyordu. Perdeleri açıp yeniden dışarı baktı, ama hiçbir şey göremeyince yatağa oturdu. Halâ düş görüyor olmalııdı. Ethan Taylor, New York'daydı.

Kararlı bir tavırla yataktan kalkıp perdeleri ardına kadar açtı. İçeri dolan güneş ışığı gözlerini bir an için kör etmişti. Dikkatle yeniden, dışarı baktığı zaman, Thunderbird'in kaldırımnda park edilmiş olduğunu gördü.

Aceleyle üstüne beyaz sabahlığıny aldıktan sonra aşağı indi ve kapıyı açtı.

«Günaydın.» Ethan Taylor, parmaklarını kovboy pantolonunun kemerine takmış bir halde kapıda durmuş ona gülümsüyordu. Amanda, İçinden yükselen titremeyi kontrol altına almaya çalıştı. Sabahlığına sıkıca sarındı.

«Biliyor musun?» cedi Ethan. «Seni ilk kez sırlıslıkla bir halde gördüm. İkinci görüşümde giyiniktin. Şimdi de seni yataktan çıkmış mahmur halinle görüyorum... Her seferinde de güzel olmayı başanyorsun. Bunu bana nasıl açıklayacaksın bakalım, profesör?» «Bu övgün sana bir fincan kahveden başka bir şey kazandırmaz,» dedi Amanda. «Gir içeri.» Geçmesi için kapıyı ardına kadar açtı'. Ethan yanından geçerken hafifçe ona sürünmüştü. Amanda yeniden ürperdi. Sanki bu adamın manyetik bir çekim alanı vardı, Amanda şimdiye kadar hiç böyle birine rastlamamıştı.

«Merakımı hoş gör, ama önemli bir provanın ortasında değil miydin sen Ethan?»

«Ara vermem gerekiyordu.» Dikkatle mutfağı gözden geçirdi. «Zevkine hayranım doğrusu profesör.» dedi genç kadına dönerek.

«Bunlara mı?» Amanda güldü. «Sağ ol.» Genç adamdan mümkün olduğu" kadar uzak durmaya gayret ederek ocağın yanına gitti ve kahveyi hazırlamaya başladı. Ama birden Ethan yanı

başında belirmişti. Onu omuzlarından tutup kendine doğru çevirdi.

«Nerede kalmıştık?» diye mırıldandı.

«Kahve yapıyorduk.» Amanda'nın kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Etlhan'ın yüzü iyice yakına gelmişti. «Ethan...» Genç adamın dudakları burnuna değiyordu. Amanda her yanının titremeye başladığını hissetti.

Aynı anda saatin alarmı çalmaya başladı.

«İzinle,» diye mırıldanarak Amanda onun kollarından uzaklaştı. Aceleyle odasına çıkıp saatin alarmını kapadı. Yeniden mutfığa döndüğünde, kapıda durup Ethan'a baktı. Nedense onu her gördüğünde, kollarına atılmak geliyordu içinden.

«Kırk dakika sonra dersim başlıyor, onun için acele etmem gerek.» dedi genç kadın.

«Gece yarısı, altı yüz mil uçup geliyorum ve sen acelem var diyorsun, öyle mi?» «Ethan, buraya sırf beni görmek için geldiğine inanmamı mı bekliyorsun?»

«Evet.» Ethan gülümseyerek mutfaktaki sandalyelerden birine oturdu. «Babamı da görebilseydim iyi olacaktı.»

«Sağlığı iyi mi?»

Ethan'ın kaşları çatılmıştı. «Dün gece seni aramadan önce Kristin ile konuştum. Her zamanki gibi lumbagosundan şikâyetçi.

Buraya gelmeden önce kapıdan bir göz atayım dedim, uyuyordu. Bu da iyiye alamettir.»

«Babanı çok seviyorsun, değil mi?»

«Öyle.» Genç adam, Amanda'nın kahveyi hazırlamasını izliyordu. «Ama buraya kadar gelmemin asıl nedeni şensin.» Başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktıktan sonra, bakışlarını yeniden önüne eğdi. «Dün gece telefonda şüpheli bir halin vardı. Bunun üzerine buraya gelip sana bizzat söylemeyi tercih ettim... Geceleri gözümde uyku girmiyor. Rüyalarım hep sen varsın... Seni... seni çok özliyorum.»

«Bana böyle şeyler söylemene hiç gerek yok,» dedi Amanda. «Kahven hazır?» Üstünden dumanlar tüten kahve fincanını Ethan'ın önüne koydu. «Şeker ve süt de ister misin?»

Ethan başını iki yana salladı. «Bana inanmıyor musun?» Amanda içini çekti.

«Sabahın bu saatinde, her türlü övgü, benim ters yanımı ayaklandırır.» Genç adama arkasını dönüp kendi kahve sini koymaya başladı.

«Ters yanını mı? Bu tanımın hiç de sâna uygun olduğunu sanmıyorum. Aslını ararsan, seninle tanıştıktan sonra dünyada da meleklerin bulunduğuna inanmaya başlamıştım.»

Amanda, onun, yerinden kalkıp yanına doğru geldiğini hissetti. Birkaç «aniye sonra, genç adamın kolları beline dolanmıştı. Genç kadın onun bedeninin sıcaklığını hissetti.

«Neden bana inanmamakta bu kadar ısrar ediyorsun?» diye fısıldadı Ethan onun kulağına. Amanda'nın kanı kaynamaya başlamıştı. Yavaşça ondan yana döndü. Etlhan'ın gözlerindeki pırlıltı

onu hem ürkütmüş hem de heyecanlandırmıştı.

«Beni ürkütüyorsun,» dedi.

«Benden ürkmen için hiçbir neden yok.» Ethan, arzunun boğuklaştırdığı bir sesle, «Öp beni, Amanda-. Bakışlarını kaçırma. Öp beni,» diye fısıldadı.

Amanda itirazsız, dudaklarını genç adama uzattı ve kollarını boynuna doladı. Ethan'ın dudaklarının tadına doyamıyordu.. Genç adamın elleri sırtında, belinde, ensesinde dolaşıyordu.

Dudakları aralanıp dilleri birbirine değdiği an, Amanda büyük bir arzu duydu. Genç adama daha sıkı sarıldı. Parmaklarını onun gür saçlarının arasında dolaştırmaya başladı. Sonra» elinde olmadan hafifçe inledi.

Ethan başını geriye atıp, dikkatle onun yüzünü inceledi. «Hâlâ benden ürküyor musun?» diye sordu.

Amanda başını iki yana salladı. Ürkütüğü o kadar çok şey vardı ki-. Genç adamın ünü, zenginliği ve gücü, zamansız biten evliliğinin yarattığı tedirginlik... Ama onu en çok korkutan, kendi duygularıydı. Ethan'ın yüzüne bakarken, aralarındaki ilişkinin sıradan bir olay olmadığını düşündü. Daha şimdiden ,, aralarında güçlü bir duygusal yakınlaşma vardı. Bakışlarını kaçırdı. Ethan onun göz kapaklarına birer öpücük kondurdu. Amanda, genç adamın da tıpkı kendisi gibi, fiziksel arzunun dışında bir şeyler duyup duymadığını merak ediyordu. Sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, Ethan, «Seni tanımak istiyorum,» dedi. «Dün akşam telefonda da söylemişim, ağırdan alacağım. Ve bu konuda kararlıyım. Her yönden...»

Yeniden öpüşmeye hazırlanırken, Amanda'nin gözü duvardaki saate takıldı. Aceleyle geri çekildi.

«Ethan yirmi dakika içinde buradan ayrılmazsanı, öğrencilerim hocalarının nerede olduğunu merak etmeye başlayacaklar.»

Ethan'ın şaşırmış gibi bir hali vardı. Cuma akşamı olanlardan sonra, şimdi kozların elinde olması, genç kadını sevindirmişti.

«Hastayım diye bir mazeret uydursan?»

Amanda başını iki yana salladı. Ethan içini çekti. Sonra ağır ağır onu bıraktı ve sandalyeye oturdu. Eliyle alnına düşen saçlarını geriye attı ve saatine baktı. «Yirmi dakika demek?»

«Evet.» Amanda sabahlığına sıkıca sarındı.

«Acele bir duş aldıktan sonra giyineceğim. Beni üniversiteye kadar bırakabilir misin?»

Ethan başıyla onayladı. «Seni dışarıda bekliyorum.»

«Neden, kahvemın tadına bakmak istemiyor musun?»

Genç adam gülümsedi. Kahve fincanını eline aldı ve bir dikişte içip bitirdi. «Hayır, ondan değil. Kahven çok güzel olmuş. Ama senin bir duvar ötede çırılçıplak banyo yaptığını bilerek burada oturabileceğimi sanıyorsan aldaniyorsun. Bakarsın ben de seninle birlikte duş almaya karar veririm... O zaman da dersini kaçırsın.»

Bunu düşünmek bile Amanda'nın zevkten başının dönmesine yetmişti. «Haklısın,» dedi kapiya doğru yürürken. «Haydi git.»

Genç kadın aceleyle odasına çıkıp soyundu.

Duşunu alırken kendini hâlâ bir düşteymiş gibi hissediyordu.

Thunderbird üniversiteye yaklaşırken, Amanda aılıktan ölmekte olduğunu fark etti. «Bak gördün mü. senin yüzünden kahvaltı bile edemedim,» dedi.

«Onun yerine seni bu akşam yemeğe götürmeme ne dersin?»

Ders vereceği binanın önüne gelmişlerdi. Amanda saatine bir göz atınca, hiç zamanı kalmadığını fark etti. «Pekâlâ. Nereye?»

«Buffalo Roadtttouse'a.»

Amanda bu yeri hiç duymamıştı. «Nerededir?»

«Manlhattan'da

Amanda olduğu yerde donup kalmıştı. Hayretle Ethan'ın yüzüne baktı. «Şaka mı ediyorsun?» «Çok ciddiym, hatta uçakta yerlerimizi bile ayırttım.»

Amanda'nın ağızı hayretten bir karış açık kalmıştı. Ama derse geç kalacağını hatırlayınca, aceleyle arabadan indi ve açık pencereden içeri başını uzatıp, «Sen cidden kaçıksın, Ethan,» dedi. «Böyle aoar topar seninle New York'a geleceğimi nasıl düşünebilirsin.?»

«Arzu, umut ve cesaret...» dedi Ethan, dostça omuzlarını sükerken. «Ya otel odasında sabah kahvaltısı etmey« ne dersin?»

«Senin kafan iyice karışmış,» dedi Amanda. Arabaya arkasını dönüp hızla binaya doğru yürümeye başladı. Öfkesinden gözü kimseyi görmüyordu. Binanın kapısında duran genç kıızı neredeyse yere yuvarlıyordu.

Bu genç kız Deborah Verrone'dan başkası değildi. Yanındaki. kız arkadaşıyla birlikte binanın girişinde durmuş onları izliyorlardı. İkisinin de gözleri, hayretten faltaşı gibi açılmıştı. Amanda pek yakında Deermount'daki bütün öğrencilerin bu olayı duyacağından emindi artık. Ders boyunca içinde garip huzursuzluk vardı. Sanki Deborahattı'nın düşünceli bakışları ona, Sono Araki'yi hatırlatmak ister gibiydi. Bu kadar büyük bir cesaretle peşinden koşan bu adamın geçmiş hakkında hemen hemen hiç bilgisinin olmaması rahatsız ediciydi.

Dersin sonlarına doğru, başını kaldırıp da sınıfın arka sıralarına bir göz attığında, bir öğrenci daha kazanmış olduğunu fark etti. Ethan küçük anfinin en arka sırasında oturuyordu. Amanda onun girdiğini ne duymuş ne de görmüştü.

Genç kadın onu görmemezlikten geldi. Şansına, öğrencilerden hiçbiri onu fark etmemişti. Ancak, ders bittiği zaman, çıkmaya hazırlanan öğrenciler, onun kim olduğunu fark ettiler. Amanda öğrencileri aceleyle anfiden çıkarıp kapıyı arkalarından kapadı.

«Burada ne işin var senin?» Genç kadın öfkesinden köpürüyordu.

«Dersini izlemek istedim. İçimdeki öğrenme aşkını kamçılıyorsun.»

«Çok komik doğrusu. Şimdi de sana çıkış yolunu gösterebilir miyim? Beş dakika sonra yeniden dersim başlıyor.»

«Teklifimi düşündün mü?»

«Şu anda, bir insanı en kolay nasıl öldürebilirim, diye düşünüyorum.»

Ethan üzüntüyle başını iki yana salladı. «Neden sana bir teklif yaptığım zaman bunu bir davet değil de hakaretmiş gibi alıyorsun?»

Amanda'nın, «Çünkü önce bana sorman gerekirdi!» diye patlaması üzerine, genç adam gülmeye başladı.

«Senin gibi okumuş bir kadına hiç yakışmıyor bu düşünceler.»

«Demek istiyorum ki... Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun Ethan! Geçen cuma, fikrimi bile sormadan, benimle akşam yemeği yemeye karar verdin. Sonunda teklifini kabul ettiğim zaman da beni pat diye ortada bırakıp gittin! Ve bütün bu olup bitenlerden sonra da, seni yeniden görmek isteyeceğime inanarak, gece yansı ilk uçağa atladığın gibi buraya geldin. Siz tiyatrocular çok düşüncesiz insanlarsınız, İsteddiğiniz her şeyi elde edebileceğinizi sanıyorsunuz. Sanki...» Amanda'nın öfkesi karşısında genç adam bir adım gerilemişti.

«Sanıyorsun ki, derslerimi bırakıp, seninle çıkıp gideceğim, öyle mi? Ya işim ne olacak?»

«Amanda.» Genç adamın yumuşak sesi onu susturuvermişti. «Seni istiyorum,» dedi. «Bu iş bu kadar basit. Beni düşüncesiz biri olarak tanımlamana üzüldüm. Ama bir şeyi çok istersem, o zaman hep böyle davranırım ben.» Susmuştu. Amanda kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu. «O akşam Silver Falls'dan ayrılmak zorunda olduğumu öğrenince ne kadar sinirlendiğimi bilemezsin... Benimle gelmeni de bunun için istiyorum zaten. Öğretmenlerin de ara sıra tatil yaptıkları olur. Benimle birlikte New York'a gelirsen, beraber oluruz.»

Şimdiye kadar Ethan'ın duygularını öğrenmekten kaçınmıştı, ama şu anda ona inanmaya başlıyordu. Ancak, genç adamın son cümlesi ona. geçmişten bir anı hatırlatır gi'bi olmuştu.

«Tatil izni alabilirim belki, ama bir şeyi unutuyorsun, Ethan. Bir zamanlar bir aktörle evlenmek üzereydim. Bir hafta sonra oyunun başlamıyor mu? Ben bunun ne demek olduğunu çok iyi bilirim...»

«Biliyorum, ama bu bizim...»

«Bu, provalar demektir, öyle değil mi? Gece yaralarına kadar süren bu çalışmalar insanı öldürür. Ben bu aşamaları yaşadım. Büyük bir sabırla oturup izleyen ve bekleyen bendim. Bizimki gibi küçük bir tiyatronun provaları bile bu kadar yorucu olduğuna göre, Broadway'deki hazırlıklar kim bilir bundan kaç kat yorucudur.»

«Oyuncu için bu farklıdır,» dedi Ethan sakın bir tavırla. «Yazar içinse çok daha farklı...» «Bütün bu hazırlıkların arasında benimle baş başa kalacak zamanının olacağına gerçekten inanıyor musun?»

«Profesör, sana her baktığımda, kendimi enerji dolu hissediyorum.»

Amanda içini çekti. Ethan'ın kendine doğru bir adım atması üzerine, bu kez geri çekilen Amanda oldu. «Benden uzak dur,» diye uyardı genç adamı. «Sonra üniversitede adım çıkacak.» Aynı anda anfinin kapısı açıldı ve içeri öğrencilerinden ikisi girdi. Diğerleriyle burunlarını cama dayamış onlara bakıyorlardı.

«Seni kandırmak içim elimden geleni yapmaya hazırım,» dedi Ethan yumuşak bir sesle. «Ama şimdi bunun ne yeri ne de zamanı. O nedenle...» Sınıfa girmeye başlayan öğrencilere bir göz attıktan sonra tekrar Amanda'ya döndü. «Havaalanında buluşuyor muyuz?»

«Hayır.»

«Pekâlâ.» Gülümsedi. «Gitmeden önce seni aranm.»

Günün sonunda, Amanda evinden içeri girdiği zaman, telefon çalıyordu. Sherman McGuinness'in konferansına katılması için bir saatten daha az zamanı vardı. Telefonu fişten çekebilirdi. Ama sonunda, yorgun bir tavırla ahizeyi kaldırdı.

«Havaalanı güneş batarken çok yalnız oluyor,» diyen Ethan'm sesini duyunca kanı damarlarında daha hızlı dolaşmaya başladı. Artık bütün akşamüstü neden o kadar gergin olduğunu biliyordu. Büyük bir özlemle bu telefonu beklemişti.

«Bekle de, kemanımı alıp geleyim,» dedi ona.

«Anladığım kadarıyla fikrini değiştirmemişsin.»

«Korkarım benim rezervasyonumu iptal etmek zorunda kalacaksın.»

«Keşke korkularını bir yana bırakıp benimle birlikte gelseydin.»

Genç adamın ısrarı onu etkilemeye başlamıştı. Üniversiteden evine kadar olan yol boyunca, hep o hafta ne gibi bir programı olduğunu ve bunlardan hangilerini iptal edebileceğini düşünüp durmuştu. Mantiğinin bir bölümü, 'Her şeyi bir yana bırakıp onunla git,' diyordu. Genç adamın etkileyici sesi şakaklarının zonklamasına neden olmuştu.

«Seni zorlamak istemem.» Etfian yine onun aklından geçenleri okuyordu sanki. «Dinle, oyun önümüzdeki pazar günü başlıyor. Neden haftasonunda geliniyorsun? Herhalde hafta sonunda da dersin yoktur. Seni yarın tekrar ararım. Bakalım o zamana kadar düşüncelerinde ne gibi bir değişiklik olacak?»

Amanda havaalanındaki hoparlörlerden New York'a kalkacak olan uçağın yolcularına yapılan anonsu duyabiliyordu. Bir an delice bir duyguya kapılarak, ona, 'Bekle beni!' demek geldi içinden. Bundan sonraki uçakla gidebilirlerdi. Böyle yapmakla ne kaybederdi ki 'Çok şey,' diye düşündü genç kadın.

«Beni yarın arayacak mısınız?»

«Sen yanıma gelene kadar her gün arayacağım, Amanda. Ya da sen, hiçbir zaman gelmeyeceğini söyleyene dek.»

Konu Başlığı: Ynt: Delice Bir Arzu-Lee Williams

Gönderen: moryel üzerinde Temmuz 13, 2007, 09:54:03 ÖS

Amanda uzun süreden beri tuttuğu soluğunu ağır ağır bıraktı. «Bunu düşünürüm,» dedi.

«Tatlı rüyalar,» dedikten sonra Ethan telefonu kapadı.

Sherman McGuinness'm konferansı başarılı olmuştu. Salonun üçte ikisinin dolu olmasına rağmen, bulunanlar, şaire büyük bir ilgi göstermişlerdi. Amanda, bütün gayretine rağmen, şairin ilk şiirinden sonra, kendi dünyasına dalıp gitmişti. Akli fikri hep Etihan'daydı.

Daha sonra Hutdhins'in ofisinde verilen küçük kokteyle katıldı. Sherman McGuinness, genç kadına, konferansı beğenip beğenmediğini sormakla yetinmiş, bu konuda fazla derine inmekten kaçınmıştı. Zaten konferansı izlememiş olan Amanda ise buna sevinmişti. Bölüm Başkanı Ohast'in yanlarından geçmesini fırsat bilerek, iki adamı birbirleriyle tanıştırdı ve daha sonra yanlarından ayrıldı.

Claudia ile içkilerini yudumlarlarken, iki adamın ne kadar iyi anlaştıklarına işaret ederek, bu konuda şakalar yaptılar. Ama Bölüm Başkanı'nın yanlarına yaklaştığını fark edince, ikisi de hemen ciddileşti.

«Adamını çok beğendim,» dedi Chast, şairin, öğrencilerin uzattığı şiir kitaplarını imzalamasını seyrederek, «Bu yazki öğrenim programı hakkında onunla konuşacağım. Önüme iyi bir seçenek çıkardığın için sevindim. Şu Taylor denen yazar işlerinin çokluğundan bize zaman ayıramadı galiba. Daha ondan bir cevap almadım...» Dikkatle Amanda'nın yüzüne bakıyordu. Tam bu sırada yanına bir meslektaşının gelmesi üzerine, ilgisini ona çevirdi Amanda'nın, Chast ve Hutdhins ile yapmış olduğu toplantıdan haberi olan Claudia, «Eh,, sonunda istediğini elde ettin, öyle değil mi?» diyerek gri gözlerini arkadaşına çevirdi.

O gecenin büyük bir bölümünü yattığı yerden tavanı seyrederek geçiren Amanda, Claudia'nın sorusunu cevaplamaya çalıştı durdu. Ertesi sabah, tavanla konuşup durmaktansa gidip Claudia'yı bulmasının daha iyi olacağını düşündü. Arkadaşı üniversitedeki stüdyosundaydı.

Claudia yerde oturmuş, stüdyonun bir duvarını boydan boya kaplayan siyah tuale bakıyordu.

«Sanırım başımı derde soktum,» dedi Claudia, arkadaşına. «Böyle büyük bir işin altından kalkabileceğimi sanmakla büyük bir aptallık ettim galiba.»

Amanda gülümsedi. «Ethan Taylor konusunda da ben aynı şekilde düşünüyorum.»

Claudia başını salladı. «Pekâlâ, Amanda. Şu anda yapacağım iş pek önemli bir şey değil. Onun için olanları bana başından başlayıp an-latsan iyi olacak. Ama en ufak bir ayrıntıyı bile atlama sakın.»

Yarım saat sonra Amanda hikâyesini, Claudia da tualı beyaz boyayla boyama işini bitirmişti. Claudia elindeki fırçayı bir kenara bıraktıktan sonra onlara nane kaydattı. Sonra birlikte, stüdyodaki geniş kanepeye oturup nanelerini içmeye başladılar.

«Biraz pratik olalım, ne dersin?» diye sordu Claudia arkadaşına. «Cuma günü akşamüstü, dersin yok, değil mi?» Amanda başıyla onayladı. «Öyleyse, geceyi o ünlü yazarının koynunda geçirdikten sonra oyunun açılışına da katılabilirsin, tamam mı? Hem de bedava... Hiç de fena değil.»

«Sen buna pratiklik mi diyorsun?» diye bağırdı Amanda. «Daha adamı tanımıyorum bile. Hem New York'a da hiç gitmedim... Sonra... Gala gecesinde üstüme giyebileceğim tek bir kıyafetim bile yok.»

Claudia gülmeye başladı. «Bak gördün mü, sen de pratik olmaya başladın. Ama söylediklerinin hepsinin bir çözümü var.»

«Hem böyle bir teklifi kabul edersem... Nasıl söyleyeyim, bilmem ki?.. Sanki, 'İşte geldim, yatağı ısıt,' demek gibi bir şey olmaz mı?»

«Tatlım, bana anlattıklarına bakılırsa, aranızdaki ilişki zaten ileri bir noktaya gelmiş. İkiniz de kocaman, yaşını başını almış insanlarsınız ve bu tür ilişkilerin sonunun nereye varacağını bilecek kadar da olgunsunuz. Hem kötülük bunun neresinde?»

Amanda dudaklarını kemirip duruyordu.

«İşin bundan sonrasını düşünüyorsun galiba,» diye ısrar etti Claudia. «Bence sen, kararını çöktan vermişsin, ama ilk adımı atmaya çeki-niyorsun.»

«Ama onun kim olduğu da önemli,» dedi Amanda. «Tiyatronun kapısından içeri gireceğimi düşünmek bile içimi ürpertmeye yetiyor.»

«Bak,» dedi Claudia kararlı bir tavırla. «Senin içini ürperten Brad'in hayaleti. Anladığım kadarıyla iki adam arasındaki tek ortak yan, mesleklerinin tiyatro ile ilgili olması. Başarılı olmak Taylor'ı etkilemiyor... Çok başarılı, ama sanki bunun farkında değilmiş gibi davranıyor. Hem daha yaşlı...» «Ve dalha olgun olduğundan eminim. Bunların hepsini biliyorum Claudia. Oturup ikisini karşılaştırdım.» Amanda düşünceliydi. «Bir de geçmişî konusu var...»

«Ah, evet,» dedi Claudia kaşlarını çatarak.

«Sono Araki hakkında biraz bilgim var.» Aman-da'nım hayretle kendisine baktığını görünce,

«Gayet tabii,» dedi. «Sono sanat dünyasında haklı bir üne sahiptir. Tiyatro dekorlarına el atan ilk modern ressamdır. Daha sonraki dönemlerde yaptığı dekorlarla adı tiyatro kitaplarına geçti. Bildiğim kadarıyla, Ethan Taylor'ı New York'a tanıtan kişi yine oydu.»

Claudia'nın tereddüt ettiğini görünce, Amanda, «Sonra?» diye üsteledi.

«Hatırladığım kadarıyla da, genç yaşta öldü. Ölümünden sonra, buna kocasının neden olduğu yollu birtakım asılsız dedikodular yayıldı.»

«Yani karısını bu yola ittiğini mi söylemek istiyorsun?» diye hayretle sordu Amanda.

«Ortada gözle görülür bir neden olmadan, onun gibi tanınmış biri canına kıyarsa, doğal olarak bütün gözler ona en yakın olan kişiye çevrilir. Hele bir de o kişi Ethan gibi ünlü ve adına leke sürülmemiş biri olursa.»

«Demek öyle.»

«Duyduğum kadarıyla birbirlerine çok yakınmışlar. Ölümü Etlhan'ı çok sarsmış. Tıpkı tiyatro dünyasını sarstığı gibi,» diye ekledi Claudia.

«Araki göze batan bir kişiydi... Duyduğuma göre dişli biriymiş de.» Anlayışla arkadaşına gülümsedi «Amacım seni üzmem değil tatlım. Sana' bütün bunları anlatmamın başlıca nedeni, bu işe dalha fazla karıştığın takdirde, kulağına çalınacak dedikodulardan şoke olmaman için...» Fincanında kalan naneyi bir yudumda bitirdi.

'Amanda genç adamı gözlerinin önüne getirebiliyordu. Birden içinden onun kollarının arasında olmak için büyük bir özlem duydu.

«Bu gece karara varacak halde değilim,» dedi ona. «Ama hafta sonu konusunu düşünüyorum. Belki...» diye ekledi aceleyle. «Kesin bir şey yok ortada. Seni yanıltmak istemem.»

«Bugün günlerden çarşamba ve sen hayır' dan 'belkî'ye doğru kaydın. Bu benim için yeterli.»

Perşembe sabahı Ethan erkenden onu telefonla aradı. Yine uçakların kalkış saatlerini ver. dikten sonra, bu kez ayrıntılara geçti. «Saat altıda kalkan Amerikan Havayolları'nda, isteğine göre, balık, biftek ya da tavuk kızartması veriyorlarmış...»

Amanda genç adama takılmaktan kendini alamadı. «Bakıyorum senin zamanın bol.»

«Dostlar sağ olsun,» dedi Ethan gülererek. «505 numaralı seferde yemek servisini yapan görevlinin adını öğrenmek ister miydin?»

Amanda ona yine kesin bir cevap vermemiş, bir 'belki' ile geçiştirmişti. Ama aslında kararını çoktan vermişti. Ethan telefonu kapadıktan sonra, bir süre, elinde ahize, yatağın üstünde öylece oturdu. Uzun zamandan ben ilk kez, Brad dışında birinin özlemine duyuyordu. İçinde garip bir heyecan vardı.

Cuma sabahı kapının ziliyle uyandı. Gelen telgrafta avnen şunlar yazılıydı:

BUGÜN VE YARIN BOŞUM. NY'DAKİ EVİME GELMEYE NE DERSİN? MANZARALI ODALAR;
ŞÖMİNE, AT GEZİLERİ. REZERVASYON İÇİN 203-547-3182 NUMARALI TELEFONU ARAYIN.

Amanda'yı havaalanına Claudia bıraktı.

Konu Başlığı: Ynt: Delice Bir Arzu-Lee Williams
Gönderen: moryel üzerinde Temmuz 14, 2007, 02:34:48 ÖÖ

kızlar sizi çok beklettim biliyorum ama 5 dkya geliyor şu an upload da.

artık bide düzeltmeye kalksam kaç saat sürerdi bilmiyorum

Hatta geldi bile buyrunuz

6. Bölüm

<http://dosyam.net/?id=uub9h6>

Konu Başlığı: Ynt: Delice Bir Arzu-Lee Williams
Gönderen: moryel üzerinde Temmuz 14, 2007, 02:36:24 ÖÖ

Bölüm 6

Amanda, Albany'ye kadar birinci mevkiyle uçmasını, Ethan'ın dostlarına mı, yoksa genç adamın kendisine mi borçlu olduğunu bilmiyordu. Ama akşamüstü saat dörtte şampanya içmek, onun için epeyce lükstü. Sadece bir kadeh içmişti. Şampanya havayollarının bir ikramıydı.

Hayatında hiç birinci mevki yolculuk etmediğinden, oturduğu lüks bölümü ve getirilen birbirinden güzel yemekleri çok yadırgamıştı. Zengin insanların arasında yeri olmadığını düşünüyordu. New York'a gitmek onu çok ürkütüyordu. Kendini sudan çıkmış bir balık gibi hissediyordu. Daha Ethan Taylor'ın nasıl biri olduğunu bile bilmiyordu, tam olarak.

Uçak indikten sonra, diğer yolcularla birlikte çıkış kapısına doğru yürüdü. Dikkatle çevresine bakındı, Ethan'ı arıyordu. Ama kalabalık arasında ondan eser yoktu. Yoksa fikrini mi değiştirmişti? Belki de işi çıkmıştı...

Birden Ethan'ı gördü. Her zamanki gibi üstünde blucini, yünlü gömleği ve kadife ceketi vardı. Onun kollarına atılmamak için kendini zor tutuyordu. Adımlarını yavaşlattı. Kalbi küt küt

atıyordu. Genç adamın gözlerinde parlayan sıcak ifadeyi görebiliyordu artık. Ethan ellerini uzattı ve onun ellerini avuçlarının içine aldı. Amanda'nın başı dönmeye başlamıştı. Etihan onu yavaşça dudaklarından öptü. Bu kısa öpücük Amanda'yı iyice sarhoş etmeye yetmişti.

«Bunun içine neler koydun böyle profesör? Yoksa Proust'un bütün eserlerini yanına mı aldın?» diyerek bavulunun ağırlığına takıldı genç adam.

«Bir ütü aldım.»

Etihan'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Nedeninin sorma sakın aldım işte. Böyle ani yolculuklara alışkın değilim. Belki de getirdiklerimin hiçbiri bir işe yaramayacak.»

«Buradasın ya Amanda, önemli olan da buydu.» Bavulu yere bırakıp, Amanda'yı omuzlarından sıkıca kavradı. Sanki onun gerçek olduğuna kendini inandırmak istiyormuş gibi bir hali vardı. Amanda mutluluktan uçacağını sandı.

Ethan birden çevrelerindeki kalabalığı fark ederek, genç kadını serbest bıraktı.

Boğazını temizledi «Başka bavulun var mı?»

Amanda düş kırıklığına uğramıştı. Ethan'ın kendisini daha uzun bir süre kollarında tutacağını sanmıştı. Ama onun kalabalıkta böyle bir gösteri yapmaktan çekindiğini hemen anladı.

«Başka bir şeyim yok,» demesi üzerine Ethan bavulu yeniden yükledi.

Lobiden geçip açık havaya çıktılar. Güneş pırıl pırıl parlıyordu, ama hava soğuktu. Adımlarını Ethan'ın kollarına uydurarak kaldırımda yürümeye başladı. Birkaç dakika sonra genç adamın Thunderbird'ünü gördü.

«Yoksa bundan iki tane mi var?»

«Her eyalette bir tane var» Amanda'nın yüzünde'ki şaşkın ifadeyi görünce gülmeye başladı. «Ben uçakla geldikten sonra Kristin'de bununla geldi Doğu Yakasında bir dairede oturuyor. Gidip ondan aldım.» Arabanın kapısını açtı. «Hadi bakalım, gidiyoruz.»

80

Birkaç dakika sonra, iki yanı çam ağaçlarıyla kaplı bir yolda ilerliyorlardı. Burası Ohio'ya çok benziyordu, ancak yokuşu daha çoktu.

«New York kenti, birbirine köprülerle bağlı bir sürü adadan oluşmuştur,» diye açıkladı Ethan.

«Ama çok şükür, benim yaşadığım yerde ne gökdelenler var ne de beton adalar.

Sanırım orasını çok beğeneceksin.»

Gerçekten atların var mı, yoksa bunu sırf beni etkilemek için mi yazdın?»

«Yalan yere reklam yapmadığımı bilmen gerek,» dedi Ethan. «İki tane atım var. Sen ata binmesini bilir misin?»

«Birkaç kere binmiştim.» 'Ve çok da sevmiştim. Yanımda da hep senin gibi esmer, yakışıklı biri olsun diye dua etmişim,' diye ekledi içinden. Sonra genç adama dönerek, «Oyun nasıl ç gidiyor?» diye sordu.

Ethan eliyle çenesini kaşdı. «Şu anda ipin ucunu kaçırdım. Casey'nin söylediklerine bakılırsa, yeniden kaleme aldığım bölümler iyi gidiyormuş. Yapımcılar hayatlarından memnunlar.» Omuzlarını silkti. «Dünkü provalara gizlice birkaç tane gazeteci girdi.»

«Bu işe bayılmışsındır.»

Ethan gülümsedi. «Usta kılığında içeri girmişlerdi. Ama biri kabloya takıldı ve kocaman spot neredeyse Anna'nın üzerine düşüyordu... Anna başoyuncumdur. Eğer biraksalardı, onu kendi ellerimle kapı dışarı atardım.»

Amanda'nın, «Gazeteciler bu işe bayılırlardı herhalde demesi üzerine Eühan gülmeye başladı. demek başrolü sonunda bir kadın oyuncusu verdin. Bu senin için epeyce büyük bir değişiklik olmalı.»

Ethan yan gözle ona baktı, «öyle,» dedi. «Yoksa tiyatronun öldüğüne inanan bu küçük hanım benim eserlerimden birkaç tanesini okumak zahmetine mi katlandı?»

«'Birkaç tanesine şöyle bir göz attım.»

«Fikrin nedir?» «Hiç de fena değiller. Ama gramerini, Funk ve Wagnall gibi dilbilimciler görselerdi, herhalde kalpten giderlerdi. Yine de yazı üslubunu beğendim.»

Ethan kahkahalarla gülmeye başlamıştı. «Bu büyük bir övgü. Düşünme tarzını beğendiğim: söyleyebilirim Amanda.» Genç kadına baktı «Ve görünümünü de--» diye ekledi. Bakışları genç kadının güzel kıyafetinin üstünde dolaşıyordu. Amanda yanaklarının kızardığını hissetti. «Yanma yün kazak filan aldın mı? Burası soğuk olur.»

«Bir tane aldım.» Son anda pembe geceliğiyle ona uyan iç çamaşırlarını da almayı ihmal etmemişti. Amanda oturduğu yerde kıpırdadı. Şu anda, Ethan'ın yanında kendini çok rahat hissediyordu, sanki yıllardan beri tanışıyorlarmış gibiydi. Ama önlerinde uzanan geceyi düşünmek, içindeki huzursuzluğu ortadan kaldıramamıştı.

Tounerbird büyük bir hızla kilometreleri yutuyordu. Önlerinde uzanan vadinin arkasında kocaman bir dağ yükseliyordu.

«Neredeyiz?» diye sordu Amanda.

«Woodstock'ın doğusundayız. Evim Massacihusetts sınırına yakındır.»

Etihan sola döndü. Şimdi dar bir yola girmişlerdi. Yolun iki kenarında ağaçlar yükseliyordu. Ormanın içine girmişlerdi. Etihan'ın evi birkaç kilometre ötedeki düzlükteydi.

İki katlı, beyaza boyalı büyük bir dağ eviydi burası. Genç adam arabayı kapının önünde park etti. Amanda arabadan inip, çam kokantemiz dağ havasını derin derin içine çekti. Daha şimdiden buraya âşık olmaya başlamıştı. «Ethan, ne kadar güzel bir evin var... Sanki ! masal kitaplarından çıkmış gibi.»

«Grimm Kardeşler'in masallarındaki köy evlerine benziyor, değil mi? Eskiden burada bir de değirmen varmış. Bu ev on sekizinci yüzyılda yapılmış.»

Önden gidip kapıyı açtı ve Amanda'nın geçmesini bekledi. Küçük bir holden, oturma odasına geçiliyordu. Burada genç adamın telgrafında yazdığı gibi, gürül gürül yanarı, kocaman bir

şömine vardı. Duvarlar ve tavan lambriydi. Odanın bir duvarı boydan boya camdı.

Amanda pencerenin önüne gidip, manzaraya bir göz attı. Ethan da yanına gelmişti. Ev bir yamacın tepesine inşa edilmişti ve tüm vadi olduğu gibi ayaklarının altında seriliydi. Vadinin gerisinde yükselen dağ ise, batan güneşin ışıkları altında adeta yanıyordu.

Amanda'nın ağzı hayretten bir karış açık kalmıştı. «Tanrım,» diye fısıldadı. «Yıl boyu bu manzarayı seyredebiliyorsun demek.»

«Bu manzarayı hiçbir şeye değişmem,» dedi Ethan. «Ama seninle birlikte seyrederince, bana eskisinden çok daha güzel ve anlamlı geldi.»

Amanda ona doğru döndü. Genç adamın saçları, güneş ışıklarının etkisiyle kıpkızıl olmuştu. Amanda, p kara gözlerin etkisi altında kalmıştı yeniden. Ethan adım adım ona yaklaşıyordu. Dudakları birleştiği zaman, genç kadın günlerden beri bu anı beklemekte olduğunu fark etti.

Ethan elini onun beline doladı ve Amanda'ya göğsüne bastırdı. Genç kadın büyük bir açlıkla onu öpüyordu. İçinden yükselen arzunun etkisiyle, kendinden geçmiş bir haldeydi. Dudakların bir ara ayrılıp yeniden birleştiği zaman. Amanda tepeden tırnağa titredi.

Ethan başını geriye çekip, dikkatle onun gözlerinin içine baktı. Eliyle, onun yanağını okşadı. «Ağırdan alalım,» diye fısıldadı. «Artık dilediğimiz kadar zamanımız var.»

Amanda başıyla onayladı. Hâlâ nefes nefeseydi. «Sana neler hissettiğimi anlatabilmek istiyorum,» diye mırıldandı Ethan. Bir yandan da; onun yüzünü öpücük yağmuruna tutuyordu. «Ama şu anda daha hazır değiliz---»

Bu kez Amanda ona sarıldı. Kollarını genç adamın omuzlarına dolayıp. başını onun geniş göğsüne yasladı. Onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Eliyle de Ethan'ın gür saçlarını okşuyordu. Baş göğsünde yaslı, aralık gözkapaklarının arasından, güneşin, dağların arkasında kayboluşunu izledi. Gök turuncu bir renge boyanmıştı.

«Uçakta bir şeyler yedin mi?»

«Yiyemedim.» dedi Amanda.

«Şimdi yiyebilir misin?»

«Belki.»

Genç adam onu giriş kapısının tam karşısındaki, döne döne yukarı çıkan tahta merdivene doğru götürdü.

«Merdivenleri çıkınca, doğru koridorun sonuna git. Orada, eşyalarını koyabileceğin bir oda var. Bu arada ben de mutfağa geçip bizim için bir şeyler hazırlayayım.»

«Yemek yapmasını bilir misin?»

«İyi "bir aşçı olduğumu söyleyemem,» dedi Ethan. «Ama yemeklerin tadını unutturacak kadar güzel şaraplarım var.»

Koridor boydan boya tüylü bir halıyla kaplıydı. Koridorun sonunda da yatak odası yer alıyordu. Amanda kapıda durup, odanın tam ortasında duran piring karyola ile, üstüne serilmiş olan renkli yatak örtüsünü hayranlıkla seyretti. Sonra kapıyı arkasından kapadı. Ethan'ın yatak odası da, aşağıdaki oturma odası gibi, sade bir biçimde döşenmişti. Yatağın tam karşısına gelen

duvara büyükçe bir orman tablosu Asılmıştı. Yatağın yanındaki küçük komodinin üstünde bakır bir gece lambası, bir kâse üzüm ye Yeats'in şiirleri vardı. Kitabı görünce, Amanda kendi kendine gülümsedi. Bunun bir eşi de, Kendi kütüphanesinde duruyordu. Sonra bavulunu yatağın üstüne koydu.

Yatak odasından geçilen geniş banyoda eski moda porselen bir küvet vardı. Duşu ise daha sonradan takılmıştı. Amanda bir duş almaya karar verdi. Önce bavulundan çıkardığı birkaç elbisesini ütüledi, ardından ütüyü fişten çekip banyoya geçti.

Küvet hizasına kadar inen banyo penceresinden dışarısını görmek mümkündü. Bir yandan banyosunu yaparken, bir yandan da alacakaranlığın bastırmasını seyrediyordu. Saçlarını yıkarken, kendini, gerdek gecesine hazırlanan, çiçeği burnunda bir gelin gibi hissetti.

Bu gece giymek için. seçtiği elbise saydam denecek kadar inceydi. İçine ipek iç çamaşırlarını giymeye karar verdi, ama sutyen giymeyecekti. Merdivenlerden aşağı inerken, gül kurusu rengindeki kumaş bedenine yapışıyor, serin havanın etkisiyle dimdik olmuş göğüs uçlarını cömertçe sergiliyordu.

Mutfğa girdi. Ethan eski tip bir ocağın başında bir şeyler yapıyordu. Amanda genç adamın biftekleri hazırlamasını izlemeye başladı. Onun iyi bir aşçı olmadığı belliydi.

Eflhan döndü ve Amanda'yı gördü. Giydiği kıyafete şöyle bir göz attıktan sonra, anlamlı bir tavırla saçlarını kaldırdı. «Gördüğüm en güzel gece elbisesinin şerefine içelim,» dedi. Amanda'ya bir bardak şarap uzattı, sonra kendi bardağını kaldırdı. Genç kadın onun yaptığı komplimana gülümseyerek, kadehini kaldırdı, sonra şarabının tadına baktı.

«Herhalde sık sık dışarıda yiyorsundur, öyle değil mi Ethan?»

«Neden böyle söylüyorsun?» Tencerenin kapağını açıp içindekileri servis çatalıyla şöyle bir yokladı. «Yeni bir patates yemeği. Önce suda haşlıyorsun, daha sonra da tereyağ ile birlikte servis yapıyorsun.» «Harika bir fikir,» dedi Amanda gülerek. Biftekler iyi pişirilmişti. Yemeklerini, oturma odasının yanındaki yemek odasında, mum ışığında yediler. Asıl sorun yemekler değil, yemekleri yiyebilmektir. Amanda'nın yedikleri boğazından aşağı inmiyordu bir türlü.

«Biftek sert mi geldi?» diye sordu Ethan. O zaman Amanda, bir süreden beri aynı lokmayı çiğnemekte olduğunu fark etti. Hemen ağızındaki lokmayı yuttu. «Özür dilerim,» dedi genç adama. «Çok güzel olmuş. Ama ben sandığım kadar aç değilmişim.»

Ethan genç kadına baktı. Amanda onun, kafasının içinden geçenleri okuduğunu hissedebiliyordu. «Yemeklerimi beğenmemene alındım,» diye takıldı Ethan ona. «Ama tabağımda kalanları şöminenin karşısında bitirmeye de itirazım yok.»

Amanda şarabını yudumlarlarken, genç adamın, yeni kestiği odunları şöminenin içine yerleştirmesini seyretmeye başladı.

Ethan dönüp ona baktı. «İstersen ayakkabılarını çıkarabilirsin,» diye önerdi.

Amanda, o zaman, şöminenin önünde duran beyaz tüylü halının, aslında bir beyaz ayı postu olduğunu fark etti. «Bunu sen mi vurdun?» diye sordu Ethan'a.

«Hayır.» Genç adam gülmeye başlamıştı. «Bu bana bir arkadaşımın hediyesidir. Önceleri bana çok komik gelmişti, ama daha sonra üşüyen ayaklar için birebir olduğunu anladım.»

Amanda pabuçlarını çıkarıp, genç adamın ar-kasmda duran deri kanepeye oturdu ve çıplak ayaklarını ayının tüylü postuna gömdü. Ayak parmaklarını tüylerin arasında dolaştırdı. İçi gıcıklanmıştı. Ethan odunları tutuşturdu. Birkaç dakika sonra odunlar çıtır çıtır yanmaya başlamışlardı.

'Ethan, onun yanma oturduktan sonra kendi ayakkabılarını da ayağından çıkardı. Sonra da

çoraplarını. Amanda onun soyunma hareketlerini izlerken, yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti. Sonra genç adam ayaklarını, onun-kilerin yanına uzattı. Amanda, onun ayaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Yan gözle Et-han'a baktı Sakin ve dinlenmiş bir hali vardı. Bakışları alevlere dalmıştı. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Oysa kendisi, onun bu kadar yakınında otururken, her yanının tatlı tatlı ürpermesine engel olamıyordu. «Daha şarap ister misin?» Amanda bardağına bir göz attı. Şarabı neredeyse bitmek üzereydi. Başıyla onayladı. Bunun üzerine Ethan uzanıp, kanepenin yanında duran şarap şişesini aldı. Bu hareketi yaparken, çıplak ayağı genç kadının ayağına dokunmuştu. Amanda küçük bir elektrik şoku hissetti. Birkaç dakika, hiç konuşmadan, sadece bakiştılar. Amanda genç adamın gözlerinin derinliklerinde arzu dolu bir ateşin alev alev yandığını görebiliyordu.

«Sanırım şarap biraz daha bekleyebilir,» dedi Ethan yumuşak bir sesle. «Ama ben bekleyemem.»

Elini şarap şişesinden uzaklaştırdı ve Amanda'yı yavaşça omuzlarından tutup, kendine doğru çekti. Dudakları birleşmeden önce, Amanda, onun gözbebeklerinde parlayan arzu alevini gördü, Genç adamın kollarının arasında kendini teslim ederken, kendi içinde de, buna benzer bir ateşin yanmaya başladığını hissetti.

Ethan onu öperken, bir yandan da onun mis gibi kokan saçlarını eliyle okşuyordu. Dudakları ateş gibiydi. Amanda kendi içindeki ateşin de parlamaya başladığını hissetti. Kendinden geçmiş bir halde, kollarını onun boynuna dolayıp, genç adamı iyice kendine doğru çekti.

Efhan'ın birden arkaya yaslanması üzerine, Amanda da onun üstüne düştü. Saçları genç adamın omuzlarına dökülmüştü. Birbirlerine sımsıkı sarılmış bir halde, ağır ağır dönerek, şöminenin önündeki beyaz posta kadar yuvarlandılar. Artık öpüşmek onlara yetmiyordu. Onlar için kurtuluş, bedenlerinin birleşmesindeydi.

«Amanda,» diye fısıldadı Ethan boğuk bir sesle. «Seni istiyorum... Hem de şimdi.»

«Ben her şeyimle seninim,» diye fısıldadı Amanda da ona. Ethan gülümsedi. Eğilip Amarida'yı boynundan öptü. Genç kadının üstündeki elbiseyi aşağıya doğru sıyrırken, bir yandan da, dudaklarıyla, onun gövdesinin açığa çıkan yerlerinin adeta tadına bakıyordu. Amanda yattığı yerde kıvranıyordu. Dudaklarından, arzu dolu bir inilti koptu. Ethan da ona, aynı arzu dolu iniltiyle cevap verdi. Sonra ellerini göğüslerinin üzerine kapadı. Yumuşak hareketlerle genç kadının göğüslerinin dikilmiş uçlarını ovuyor, Amanda'nın zevkten kıvranmasına neden oluyordu. Amanda içinde alev alev yükselen arzusunun etkisiyle inlemeye başladı.

Gözleri kapalı bir halde, «Ethan,» diye fısıldadı. Ethan onun yüzünü öpücük yağmuruna boğmuştu. Daha sonra genç adamın dudakları boynundan aşağılara doğru kaymaya başladı. Bir ara durunca, Amanda gözlerini açtı. Genç adamın gözlerinde "büyük bir hayranlık ifadesi vardı.

«Sevgilim,» diye fısıldadı Ethan. «Bu elbise sana çok yakışıyor, biliyorum, ama bunu çıkarman gerek.»

Amanda'nın doğrulmasına yardım etti. Elbisenin kemerini açmak için uzanınca, Amanda da onun gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Birbirlerini soyarak için ne kadar acele ettiklerini fark edince, göz göze geldiler. İkisi de gülümsüyordu şimdi. Ethan'ın gömleğinin düğmelerini açmış olan Amanda, ellerini onun göğsünde dolaştırmadan edemedi.

Sonra Ethan, hızlı hareketlerle, onun elbisesini üstünden çıkarıp bir köşeye attı. Aynı anda Amanda da genç adamın pantolonunun kemerini açıyordu. Arzunun verdiği bir hızla, son iç çamaşırı da bedenlerinden çıkana dek, birbirlerini soydular. Ethan büyük bir hayranlıkla onun bedenini seyretti. «Düşlerimi gerçek yaptın,» diye mırıldandı. «Nereden başlayacağımı bile

şaşırdım...» Uzanıp Amanda'nın göğüslerini teker teker öpmeye başladı. Amanda her yanının zevkten titrediğini hissetti.

«Evet, Ethan,» diye fısıldadı. «Evet, Ethan...» Şimdi genç adam onun göğüslerini okşuyordu. Amanda uzanıp onu dudaklarından hırsıyla öptü. Bir yandan da, sıkı sıkı omuzlarından tutmuştu.

Genç adamın elleri daha aşağılara kayd. Amanda zevkten, tırnaklarını onun sırtına batırdı, ama o bunun farkına bile varmamıştı.

Ethan ağır ağır onu son zevk anına hazırlıyordu. Amanda hayatında hiç bu kadar mutlu hissetmemişti kendini. Doruğa birlikte çıkarılarken, birbirlerinin adını fısıldayıp duruyorlardı. Yorgun bir halde beyaz kürkün üstüne yan yana uzandıkları zaman, Amanda kendini, yeniden dünyâya gelmiş gibi hissetti. Başını çevirip, yanında, gözleri yan aralık yatan Ethan'a baktı. Bu yüz bir sevgilinin yüzüydü... Onun sevgilisi, onun biricik sevgilisiydi artık.

Sanki bu anı bekliyormuş gibi, Ethan da ondan yana dönüp, gözleriyle gülümsedi. «Merhaba, profesör,» diye fısıldadıktan sonra, uzanıp, genç kadını dudaklarından, burnundan ve çenesinden öptü. Amanda'nın dudaklarına takılmış olan, bir tutam terden ıslanmış saç, eliyle alıp arkaya attı. «Hâlâ benimle misin?»

«Hem de nasıl,» diye fısıldadı Amanda.

Ethan gülümsedi. «Ne de güzel söylüyorsun.»

Amanda derin derin içini çekti. Parmaklarını genç adamın saçlarının arasında dolaştırmaya başladı. Bunun üzerine Ethan onu kollarının arasına aldı. Genç kadın başını, onun geniş göğsüne sakladı. Sonra Ethan onu, yeniden kürkün üstüne yatırdı. Amada onun yüzüne bakıyordu. Parmaklan genç adamın yüzünde sevgiyle dolaşıyordu.

«Ne düşünüyorsun?»

Amanda onun sesini sonsuza dek duymaya hazır. «Sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi? Seninle ilk kez Silver Nehri'nde karşılaşmıştık, daha sonra Hutchins'in ofisinde tekrar karşılaştık....»

«Evet?»

«Ama şu anda, sanki seninle ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi bir his var içimde. Bilmem ne demek istediğimi anladın mı?»

«Seni çok iyi anlıyorum.» Başını salladıktan sonra yavaşça doğruldu. Terden ıslanmış vücudu, şöminenin alevleri altında bronzdanmış gibi parlıyordu. «Hem de nasıl...» diye tekrarladı. Bakışları genç kadının bedeninde dolaşıyordu Amanda her yanının tatlı tatlı ürperdiğini hissediyordu. Bir kedi gibi, uzun uzun gerindi. Şu anda genç adamın kendisini izlemesi, onda herhangi bir utanma hissi yaratmamıştı. Tam tersine, çok hoşuna gittiğini bile söyleyebilirdi.

Ethan yumuşak hareketlerle onun göğüslerini okşamaya başlamıştı. «Madem tanıştık,» dedi. «Birbirimizi daha iyi tanımaya çalışsak daha iyi olmaz mı?» «Birbirimizi daha yakından tanımamızı mı öneriyorsun? Yani, demek istiyorum ki... şimdikinden de mi yakın?»

Ethan gülümseyerek, onun göğüslerini okşamaya devam etti. «Evet.» Şimdi elleri genç kadının kalçalarına doğru inmeye başlamıştı.

«Çok daha yakından...» diye mırıldandı. «Çok daha tatlı anlarımız olacak...» Ağır ağır birbirlerini uyardıya başladılar. Ethan bazen gayet yumuşak, bazen de çok tahrik edici

oluyordu. İkinci sevişmeleri, birincisine oranla çok daha yavaş, ama tadına iyice vararak olmuştu. Amanda bu sevişmelerinden çok daha fazla zevk almıştı. Ethan onu, hiçbir erkeğin yapamadığı kadar tahrik etmiş ve ummadığı kadar zevkli anlar yaşatmıştı. Amanda hayatında hiç bu kadar çok zevk aldığı hatırlamıyordu.

Yeniden ayı postunun üstünde yan yana yattıkları zaman, genç kadın gözlerini kapadı ve derin bir uykuya daldı.

Gözlerini açtığı zaman, Ethan'ı, pencerenin, önünde dururken gördü. Büyük bir beğeniyle, genç adamın, ay ışığında yıkanan çıplak bedenine baktı. Geniş omuzları ve dar kalçalarıyla çok orantılı bir bedeni vardı. Kendine bakıldığını hissetmiş gibi, Ethan ondan yana döndü ve gülümsedi. Gözlerinde hâlâ arzu dolu bir pırıltı vardı.

«Bu gece birçok şeyi ilk kez tanıyoruz,» dedi. «Gel de şu manzaraya bak Amanda.» «Yürüyebileceğimden emin değilim.» Atmanda kor halini almış ateşin önünde uzun uzun gerindi. Ethan'ın kendisine doğru geldiğini fark etti. Birkaç saniye sonra, onun güçlü kollarının arasındaydı. Kollarını genç adamın ince beline dolayıp, onunla birlikte, ağır ağır boydan boya cam kaplı olan duvara doğru yürüdü. Camdan dışarı bakar bakmaz, nefesi kesilmişti.

Ay ışığında lapa lapa yağan kan görebiliyordu. Her yer daha şimdiden beyazlanmıştı. «Bu yılın ilk kan,» dedi Ethan. «Bunu ikimiz için ısmarlamıştım.» Çam ağaçlarının altında kol kola dolaştılar. Amanda, Ethan'ın kendisine büyük gelen ceketini giymişti. Nefis bir geceydi.

«Şu dağların ardında Massaohusetts var,» dedi Ethan eliyle vadinin arkasında yükselen dağları işaret ederek. Amanda onun, topraklarının sınırını göstermesini yarım yamalak dinliyordu. Aslında onun bütün aklı fikri, genç adamdaydı. Gecenin bu saatinde, onunla birlikte ormanda dolaşmak sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyordu genç kadına. İyice ona sokuldu. Hayatında hiçbir erkeğin yanında kendini bu kadar rahat hissettiğini hatırlamıyordu... Ne Brad ne de başka bir erkek... Acaba bu mutlulukları geçici miydi? Yoksa... Ethan hâlâ konuşuyordu. Amanda son cümlesini yakalamaya çalıştı.

«Orası da Moğolların ülkesi. Sakalsız yazarları aradığım bir sırada, orada bir canavar öldürmüştüm... Ah, kendine geldin mi?» Amanda'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, sırıttı. «Kendi kendime konuştuğuma göre, bari ilginç bir öykü olsun dedim.»

«Özür dilerim.» Ethan'ı yanağından öptü.

«Uykun geldi mi?»

«Biraz.»

«Yatmadan önce bir içki içmeye ne dersin? Hem sıcak hem de hafiften alkollü bir şeyler?; Babam gibi ben de çok iyi 'sıcak rom' hazırlarım. Hem tatlı olur hem de insanı gevşetir.»

Bu Amanda'ya iyi bir fikir gibi gelmişti, ama evin sıcaklığı kısa bir süre sonra etkisini göstermişti. Amanda, çenesi avuçlarının içinde, mutfak masasında uyuyakalmıştı. Bütün itirazlarına rağmen, Ethan onu yukarı, kucağında taşımakta ısrar etti. Amanda genç adamın kendisini soymasına hiç itiraz etmemişti. Ama yatağa girince birden bütün uykusu açılıverdi. Ağır ağır başlayan sevişmeleri, uyku saatini epeyce geciktirmişti.

Ertesi sabah, taze pişmiş kahvenin kokusuyla uyandı. Kocaman pirinç yatağın içinde yalnız olduğunu fark etti. Odanın içi aydınlıktı. Yatağın başucunda bir tepsi duruyordu. İçinde sıcak kahve, yarım greyfruit ve bir dilim tereyağlı ekmek vardı. Amanda yatakta doğruldu. Perdeler ardına kadar açıktı. Yattığı yerden, İcar kaplı ağaçları görebiliyordu. Bir gece öncenin anıları

canlandı gözlerinin önünde. Gülümseyerek, kahvesinden bir yudum aldı. Ethan'ın nerede olduğunu merak etmeye başlamıştı.

Tereyağlı elemeğinden bir parça ısırıktan sonra yataktan kalktı ve üstüne sabahlığını geçirip doğruca aşağı indi. Evin ıssız bir hali vardı. Şöminenin önüne gelince durdu ve dışarıdan gelen sese kulak verdi. Pencereden dışarı bakınca, Ethan'm odun kesmekte olduğunu gördü. Birkaç dakika onu seyrettikten sonra, pencereyi tıklatıp, uyandığını belli edip etmemeyi düşündü. Sonra aklına başka bir fikir geldi. O dışarıdayken, kendisi zararsız bir araştırma yapabiliirdi. Aşağı katı tanıyordu, onun için araştırmasını yukarı katta yapacaktı. Ethan'ın çalışma odasını çok merak ediyordu. Her yazar gibi, onun da kafasını dinleyebileceği özel bir odası olmalıydı. Yatak odasına giden koridorun üstünde, karşılıklı iki kapı vardı. Herhalde bunlardan biri. aradığı odanın kapısı olmalıydı. Soldaki kapıyı açınca yanılmadığını gördü.

Burası küçük bir odaydı. Pencereden, salondaki manzaranın aynısını görmek mümkündü. Pencerenin önünde yazı masası vardı. Duvardaki raflarda pek az kitap vardı. Amanda kitaplara hir göz attıktan sonra, masanın üstünde duranları gözden geçirdi. Burada dişe dokunur hiçbir şey yoktu. Duvarlarda da, Ethan'ın zevkini yansıtan ne bir tablo ne de poster yer alıyordu. Ethan'm özel zevkleri hakkında bilgi edinemediği için düş kırıklığına uğramıştı. Bu odaya girmekle sadece, onun, iki numara kalem kullandığını öğrenebilmişti.

«Fotoğraf çekmek yasaktır.» Amanda hemen arkasına döndü. «Sadece bakmıyordum...» diye mırıldandı.

«Bakmıyor muydun? Bunun kimseye bir zararı dokunmaz,» dedi genç adam, gülümseyerek. «İlginç bir şeyler bulabildin mi bari?» Eliyle bomboş duran duvarları işaret etti. «Bilet satışlarını gösteren çizelgeler, pazar araştırması şemaları filan yök...»

«Ethan,» diyerek onun sözünü kesti Amanda. «-Artık seni daha iyi tanıyorum.» «Tanıyorsun, değil mi?» diye mırıldandı Ethan. Anamlı bir tavırla kaşlarını kaldırmıştı. Amanda'nın sabahlığını, kemerinin iki ucundan tutup, onu kendine doğru çekti. Öpüşmeleri yumuşak ve çok tatlıydı. Ama yine de, genç adamın ellerinden korunmak için, sabahlığının, önünü sıkı sıkı kapamayı ihmal etmemişti genç kadın.

«Aslını ararsan Ethan, odanın senin kişiliğini yansıtacağını ummuştum,» dedi. «Dağınık mı demek istiyorsun? Bir süre önce toplamıştım. Hepsini şuraya tıktım.» diyerek gömme dolabın kapısını açtı genç adam. Dolabın içi tıka basa eski yazı taslakları, kartonlar, dosyalar ve kâğıtlarla doluydu.

«Hah, şimdi oldu,» dedi Amanda. «Odanı şu haliyle görünce, ben de yazılarını bir seferde yazdığını sanmıştım. Anı defterin yok mu?» «Nasıl yani?»

«Kupürler, eleştiriler gibi.» Ethan omuzlarını silketti. «İlk başlarda saklıyordum, ama sonra hepsini attım.»

Genç kadın gülümsedi. «Senin kadar vurduymuyuz bir yazar görmedim. Hiç sakladığın olmadı mı?» Ethan başını kaşdı. «Aman Tanrım, saman. yığınının iğne aramaya benzer bu-..» Dolabın içine bir göz attı. «Dur bir dakika, galiba bir şeyler var...» Uzanıp dolabın en üst rafından, kartonun üzerine yapıştırılmış bir gazete kupürü çıkardı ve Amanda'ya uzattı.

'Genç Taylor'ın Beceriksiz Yazıları' yazıyordu üstünde.

«İlk eserim en kötüsüydü,» dedi Ethan. «Birkaç yıl boyunca onu duvara asıp hedef tahtası olarak kullandım.»

Dikkatle bakınca, kâğıdın üstündeki küçük delikleri Amanda da görmüştü. Kıkır kıkır gülmeye başladı. «Desene seni iyice çileden çıkarmışlar.»

«En iyi eserim değildi zaten. » Kâğıdı almak için elini uzattı.

«Hayır, bunu okumak istiyorum,» diyerek Amanda kâğıdı ondan kaçırdı.

Ethan da gülmeye başlamıştı. «Pekâlâ, öyleyse, oku bakalım. Ben gidip şömineyi yakayım.» «Biraz sonra ben de inirim.» Eleştiriyi okumaya başlamıştı bile. Ethan onun omzunu okşadıktan sonra odadan çıktı.

Amanda eleştiriyi okuduktan sonra, onu tekrar yerine koymak amacıyla, dolabın en üst rafına uzandı. Ama bir şey, kâğıdı yerine koymasını engelliyordu. Bir sandalye çekip, üstüne çıktı. En üst rafta bir karton kutu vardı. Herhalde elinde tuttuğu kâğıt da bu kutunun üstünden alınmıştı.

Kâğıdı tam yerine bırakmaya hazırlanırken, kutunun üstündeki birtakım şekiller dikkatini çekti. Enşesindeki tüylerin dikildiğini hissedebiliyordu. 'Kâğıdı yerine koy ve dolabın kapısını kapa,' dedi kendi kendine. Ama böyle yapacağı yerde, kutuyu eline aldı ve sandalyeden indi. Kutu ağır değildi, masanın üstüne koydu.

Yavaşça kutunun tozlu kapağını açtı. İçinden "bir parfüm kokusu yükselmişti. Amanda, yan boş duran kutunun içinden bir deste fotoğrafı alıp, en üsttekine şöyle bir göz attı. Burası bir restorana benziyordu... Herhalde bir olayın kutlaması yapılıyordu... Ve hepsi de bir kişinin çevresinde toplanmışlardı: Sono Araki.

Ethan bu güzel ve sık giyimli kadının yanında duruyordu ve dikkatle onun pastayı kesmesini izliyordu.. Bu bir düğün pastasıydı. Amanda içinin daraldığını hissetti. Hemen bir sonraki fotoğrafa geçti. Bu bir açılış gecesinde çekilmişti. İkisinin de dudaklarında zafer dolu bir gülümseme vardı. Amanda diğer fotoğraflara bakmamaya karar verdi.

Kutunun dibinde küçük bir karalama defteri vardı. İçinde birbirinden güzel şekiller ve desenler vardı. Amanda genç kadının ustalığını anlamakta gecikmedi. Son sayfadaysa Ethan'ın kara kalemle bir portresi yapılmıştı. Sono, genç adamın gençliğini ve Amanda'nın hiç tanımadığı yönlerini çok iyi yakalamıştı. Genç adamın gözlerinde, Amanda'nın hiç görmediği, düşünceli ve özlem dolu bir ifade vardı. Acaba, Ethan'ın gözlerindeki sevgiyi yalnız Sono mu görmüştü?

Defteri kapadı. En altta, Dakota Meleklerinin Çiğliği adlı eserinin broşürü duruyordu. Küçük "broşürün tam ortasında, birkaç tane kurutulmuş çiçek vardı. Amanda bu güzel çiçeklere baktıktan sonra büyük bir itinayla sayfaları kapadı. Kutunun bir köşesinde kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış, bir deste mektup duruyordu. Ama Amanda yeterince dedektiflik yaptığı kanısındaydı. Birden titremeye başlayan elleriyle, güçlükle elindekileri yeniden yerine yerleştirdi Ethan'ın neşeli ışığı koridorun başından duyuluyordu. Aceleyle kutunun kapağını kapadı.

«Orada ne yapıyorsun öyle? Yoksa eleştirileri .ezberlemeye mi kalktın?» Ethan gülümseyerek kapıda duruyordu. Amanda'nın yüzündeki ifadeyi görünce, dudaklarındaki gülümseme silindi. Gözleri, masanın üstünde duran kutuya kaydı. Tek kelime bile söylemeden ona doğru yürüdü. Kutuya şöyle bir baktıktan sonra kapağını açıp içine bir göz attı.

Etihan birden kutunun kapağını kapadı. Yüzünde, gördüklerinden sarsılmış gibi bir ifade vardı. «Bunu nereden buldun?» diye sordu.

Amanda eliyle, gömme dolabın en üst rafına işaret etti. Etihan, 'anladım' gibilerden başını salladıktan sonra kutuyu yerine koydu ve dolabın kapısını kapadı. Yeniden Amanda'dan. yana döndüğü zaman, yüzünde gergin bir ifade vardı. Sesi soğuktu. «Bu kutunun orada olduğunu unutmuşum. Neden onu aşağı indirdin?»

«Elimdeki kâğıdı yerine koymak istemiştım. Tam o sırada kutuyla karşılaştım...» Amanda, donup kalmıştı. Neden bakmıştı sanki? Hem neden Söno Araki ile bu kadar ilgileniyordu? «Özür dilerim. Amacım...» Ne söyleyeceğini bilemeyerek, başını Önüne eğdi.

«Yazarların özel hayatlarına karşı saygı duyduğunu sanıyordum,» dedi Etihan. Amanda onun öfkesini zorlukla zaptettiğini fark edebiliyordu. Ondan uzaklaştı. «Neden böyle kapalı bir kutu gibisin?» diye bir karşı tepkide bulundu, «Artık birbirimiz için birer yabancı sayılmayız Neden... ondan hiç söz etmiyorsun? Ben sana geçmişimden söz ettim, ama senin geçmişin hakkında hiçbir bilgim yok.»

«Demek arkamdan dolaplar çeviriyorsun? Aslında bunu bana sorabilirdin.»

«Öyle bir şey yapmıyordum... yani... öyle bir amacım yoktu,» dedi sinirli bir tavırla. «Dolabın kapısı açıldı, kutu da orada duruyordu...»

«Anlıyorum,» dedi genç adam soğukça. «Seni burada yalnız basma bıraktığım için suç bende demek?»

«Senden özür diledim!» Amanda'nın öfkesi bir anda patlak vermişti. «Bak, bir daha olmayacak. Değerli anılarını kendine saklayabilirsin.»

Hırsla gerisingeriye dönüp, odadan dışarı çıktı ve doğru, koridorun sonundaki yatak odasına gitti. Kapıyı arkasından çarparak kapadı. Bir süre odanın ortasında öylece durdu. Kalbi hızla çarpıyordu. Ama öfkesi geçmeye başlayınca, kızgınlığının büyük bir bölümünün, Ethan'ın tepkisinden kaynaklandığını fark etti. Aslında, hatalı olan, kendisiydi. Geri dönüp kapıyı açtı.

Ethan, kapıya vurmak için, bir eli havada, oracıkta duruyordu. Amanda'yı görünce, eli yanma düştü. Genç adamın üzgün gözlerine bakan Amanda, orda öfkeden çok pişmanlık gördü.

Genç adam, «Kavga etmeyelim,» demekle yetindi.

«Haklısın,» dedi Amanda da.

Ethan odadan içeri girip, pencerenin yanına gitti. Amanda da yatağın bir köşesine oturdu. Ethan başını çevirip, genç kadının merakla bekleyen gözlerinin içine baktı. «O kutunun içindekileri gördüğün için üzgünüm,» dedi Eihan sakin bir tavırla.

«Merakını hoş görüyorum. Yine de, bunları görmemiş olmanı isterdim.»

Genç adamın yüzündeki üzgün ifade Amanda'nın yüreğini burkmuştu. «Onu çok mu özlüyorsun?» diye fısıldadı.

Ethan bir süre, hiç konuşmadan, onun gözlerinin içine baktı. «Bir bakıma, onun hâlâ benimle birlikte olduğunu söyleyebilirim,» dedi sonunda.

Amanda başını çevirdi. «Anlıyorum,» dedi aceleyle. «Uzunca bir süre beraber olmuştunuz. Sono ile ilgili anılarının buhar olup uçmasını bekleyemem... Dana biz beraber olalı kaç gün oldu ki?»

«Haklısın. Ama onunla ilgili bazı anılarımı, öyle kolay kolay silip atabileceğimi hiç sanmıyorum...»

«Nasıl biriydi?» Bu soruyu sorabilmek için. Amanda kendini epey zorlamıştı, zira Sono hakkında ne kadar az şey bilirse, onu aklından silip atmanın da, o kadar kolay olacağı inancındaydı.

Etihan eliyle saçlarını düzeltti. Gözleri uzaklara dalmıştı. «Zayıf, minyon biriydi... Ama bütün

bunların altında, onda kurt kanı vardı,» dedi alaycı bir tavırla. «Akıllı ve son derece güçlü bir kadındı... Hepsinden de önemlisi, çok yetenekliydi... Gereğinden fazla olduğu söylenebilir. Mesleği onun tüm zamanını ve ruhunu esir almıştı.»

«Oyunlarda birlikte çalışıyordunuz, öyle değil mi?»

«Birbirimize iyi uyuyorduk.»

Amanda içinde bir şeyin koptuğunu hissetti.

Ethan ondaki bu tepkiyi nispetmişti. «Ama farklılıklarımız da vardı,» diye ekledi.

Birşeyler söylemek ister gibiydi, ama tereddüt ediyordu. Sonunda Amanda'nın çenesini avcunun içine alıp, genç kadının gözlerinin içine baktı. Birden güneş çıkmış ve odayı gün ışığına boğmuştu. Dışarısı pırıl pınlı. Bu aydınlık, sanki içlerindeki karanlığı dağıtmıştı. «Devam et,» dedi Amanda. «Ne öğrenmek istiyorsun ki?» diye sordu Ethan, yumuşak bir sesle. «Ayrıntılara girmem her ikimiz için de zor olabilir.»

Amanda başıyla onayladı. Ethan ile paylaştığı mutluluk her an elinden uçup gitmeye hazırmış gibi geliyordu ona. Sono'nun hayalinin böylesine aralarına girmesini hiç istemezdi. Onun hakkında neler öğrenmek istiyordu? Et-han'ın o günlerini unuttuğunu mu öğrenmek istiyordu? Kendinden önce hayatına kansan bu kadının hiçbir önemi olmadığını mı duymak istiyordu? Ama bu imkânsızdı.

«Senin için-.» Boğazını temizledi. «Senin için geçmiş bitti mi?»

'Ethan yavaşça gözlerim yumdu ve başını iki yana salladı. «Bu sorunun cevabını 'evet' olarak vermek zor,» dedi ağır ağır. Pencereden içeri vuran güneş ışığından gözlerini ayıramıyordu. «Sana baktığını zaman, o günlerin geride kaldığına inanmaya başlıyorum,» dedi yumuşak bir sesle.

Amanda da bu sözleri duymak için yanıp tutuşuyordu. Ethan onu kendine doğru çektiği zaman, onun kollarında olmaktan başka bir şey istemiyordu. Genç adam onu alnından öperken, bir yandan da, eliyle saçlarını okşuyordu. Dudaktan birleştiği sırada, Amanda içinde büyük bir açlık duydu. Kafasında beliren sorular, yüreğinde beliren korkular teker teker yok olmaya başlamıştı...

Ethan'ın ahır olarak kullandığı eski tahıl ambarına küçük bir patikayla çıkılıyordu. Wyatt adındaki at simsiyahtı, ama tam alnının ortasında beyaz, yıldız biçiminde bir leke vardı. Hiro'ya binmesine yardım ettikten sonra, kendi de Wyatt'a bindi. Biraz sonra ağır ağır, karla kaplı çayırdan ilerliyorlardı. Atların burnundan soğğun etkisiyle duman çıkıyordu. Ağaçlardan sarkan buzul taneleri güneş ışığı vurduğu zaman, kristal gibi, pırıl pırıl parlıyorlardı.

«Mümkün olduğunca buranın huzurunun ve sessizliğinin keyfine varmaya bak,» dedi Ethan.

«New York'a döndüğümüz zaman burasını çok arayacaksın.»

Amanda gülümsedi. Ethan her zamanki neşeli havasına girmiş gibiydi. Alçak bir dalın yanından geçerlerken, genç adam uzanıp onun başını aşağı eğdi ve bu fırsattan yararlanarak, yanağına bir öpücük kondurdu. Hiro kişneyerek uzaklaşmadan önce, genç kadının kulağına da bir öpücük kondurmayı başarmıştı.

Onunla birlikte bu ıssız çayırdan at koştururken, Amanda, birkaç saat önce, Sono'nun anılarıyla dolu kutuyu bulmanın yarattığı tedirginlikten sıyrılmış gibiydi. Sanki Ethan'in geçmişine açılan kapı, geçici bir süre için kapanmıştı.

Şimdilik bu konuyu kapatmaya razıydı. Birkaç saat sonra Broadway'de olacaklardı. Şu an için, bilinmeyen geledek, geçmişten daha ürkütücüydü.

Bölüm 7

Arkalarında dizilmiş arabalar sürekli korna çalıyorlardı. Ama Ethan'ın, arabasını hareket ettirmesine olanak yoktu. Tam önlerinde giden beyaz Porsche'nin sahibi son anda çarpmaktan kurtardığı arabasını, karşıdan gelen kamyonun yanma çekmiş, şoförüyle tartışıyordu. Şoför kamyonunu çekip trafiği açacağı yerde, sürekli yeni küfürler bulmakla meşgul gibiydi. Ethan içini çekti.

«Galiba cumartesi günü Soho'ya gelmek iyi bir fikir değilmiş,» dedi. «Ama en sevdiğim omletleri yapan lokanta da burada.»

«Benim için endişelenme,» dedi Amanda ona. «Cumartesi günleri Silver Springs'deki ana caddede böyle sahneler hiç olmaz.»

İki şoför arasındaki tartışma, çevrelerinde büyük bir meraklı topluluğunun toplanmasına neden olmuştu. Amanda sanki bir filmde bir sahne izler gibi, olayı izliyordu. Arkalarındaki arabadan inen bir Japon işadami, onların fotoğraflarını çekiyordu. Şimdi dükkân sahipleri de sokağa dökülmeye başlamışlardı.

Sonunda kamyonun şoförü, kamyonuna binip gitti de trafik ilerlemeye başladı. Amanda Büyük bir hayranlıkla, önlerinden geçtikleri çeşitli mağazalara ve sanat galerilerine bakıyordu. Kaldırımlar doluydu. Burada her ülkeden insana rastlamak mümkündü.

Ethan bulduğu ilk boş park yerine arabasını soktu. Genç adam o kadar hızlı davranmıştı

ki, Amanda başını ön cama çarpmamak için kapı koluna sıkı sıkı tutunmak zorunda kalmıştı.

Sokağın biraz ilerisinde, restorana dönüştürülmüş küçük bir bina vardı. "The Sundance Diner" adındaki bu restoran, dış görünüşünün tam tersine, gayet modern ve lüks bir yerdi. Ethan ile Amanda salonun sonundaki boş bir masaya oturdular.

Ethan genç kadının elini hafifçe sıktı. «Yorgun musun?» diye sordu. Genç adamın gözleri büyük bir ilgiyle yüzünde dolaştı. Bu tek sözcük, Amanda'ya bir gece öncesini hatırlatmıştı. Neden bu kadar az uydukları aklına gelince, içine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Genç kadın başıyla onayladı. «Ama bu yorgunluktan şikâyetçi değilim,» dedi yavaşça. Ethan elini dudaklarına götürünce, kıpkırmızı oldu.

«Ben de,» diye mırıldandı genç adam. Gözlerindeki ifade, onunla aynı duyguları paylaştığını söylüyordu. «O ne güzel şafaktı, öyle değil mi?» diye mırıldandı.

«Mönü ister miydiniz?»

Etihan başını kaldırıp, masalarına gelmiş olan garson kıza gülümsedi. Mönü almak için Amanda'nın elini bırakmış olmasına rağmen, garson kız o günün özel yemeklerini sayarken, gözlerini bir an için bile Amanda'nın yüzünden ayırmamıştı. Et'han'm evinden Man'hattan'a kadar olan iki saatlik yolu daha yeni katetmiş olduklarından, ikisi de açtı ve hiç tereddüt etmeden yemeklerini ismarladılar.

Yemekler çok güzeldi. Hem porsiyonlar boldu, hem de tabaklara pek iştah açıcı bir şekilde

konmuşlardı. Etihan bol peynirli bir omlet ismariamıştı, Amanda'ninki ise ançuezliydi. Tam ağır ağır kahvelerini içerlerken, genç kadın, kendilerinden birkaç masa uzakta oturan ve göze batan kıyafetler giymiş sarışın bir çiftin ısrarla Ethan'a bakmakta olduklarını fark etti. Kadın olanı, eğilip yanında oturan adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Amanda bu konuşmanın içinde Sono adının geçtiğinden emindi. Çiftin yerlerinden kalkıp, onların masalarına doğru yürümeye başlamaları üzerine Amanda gerginleşti.

«Etihan! Seni gördüğüme sevindim!»

Ethan başını kaldırdı. Gelenleri görünce, alını kınışmıştı. Amanda hemen, bu gelenlerin onun dostu olmadıklarını anladı. Ethan onları tanıyordu, orası muhakkaktı, ama onlardan pek hoşlandığı da söylenemezdi. Sarışın kadın, gözlerini dikmiş, Amanda'ya bakıyordu. Genç kadın oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı.

«Oyun nasıl gidiyor? Barnaby'yi ofisinden aradım, ama ağzından en ufak bir şey bile alamadım. Bomba gibi bir gala olacağına benzer.» Adamın sesi, restoranda oturanların başlarını çevirip onlardan yana bakmalarına neden olmuştu. Etihan'ın yüzü asılmıştı. Masalarda oturanlar onu tanımışlardı. Aralarında fısıldanmaya başlamışlardı.

«David Bock seni sorup duruyordu,» diye konuşmasını sürdürdü adam.

«O nasıl?» diye sordu Etihan. «Ona selamımı söyle.»

Tam o sırada garson kız hesapla birlikte yanlarında beliriverdi. «İsterseniz hesabı bana ödeyebilirsiniz,» dedi, davetsiz misafirleri iteleyip, onlarla Ethan'm arasına girerek. Amanda onun, Etihan'ı korumaya çalıştığını fark etti.

Etihan, «Tamam,» diyerek cüzdanına el attı.

Garson kızın araya girmesi sarışın çiftin hiç hoşuna gitmemişti. «Daha sonra görüşürüz herhalde,» diye seslendi adam. Kadın ise dişlerini açıkta bırakan çirkin bir gülümseme ile Amanda'yı selamladı. Sonra ikisi de gitmişti. Ethan garson kıza cömert bir bahşiş bıraktıktan sonra ayağa kalktı.

«Teşekkür ederim,» dedi garson kız gülümseyerek. «Yarın akşam için iyi şanslar.»

«Teşekkür ederim.» Ethan, Amanda'nın koluna girip onu restorandan dışarı çıkardı. Sokağa çıkınca derin bir nefes aldı.

«Bu işlerden pek hoşlanmıyorsun galiba,» dedi Amanda arabaya doğru yürürlerken.

«Efendim?»

«Tanınmış olmaktan.»

Etihan arabanın kapısını açtı. «Oyunlarımı sahneye koymamı sağlıyor, bu da değer bence. Geri kalan tarafı ise çok sıkıcı.»

Amanda, Etihan'a baktı. «David Bock'u tanıyor musun?» diye sordu. David Bock bir ressamdı. Âma sosyete, resimlerinden çok, kötü şöhretiyle tanınıyordu.

Etihan başıyla onayladı. «Bir zamanlar onun sergilerinin açılışlarına giderdik,» dedi.

Amanda hemen başını çevirdi. Ethan'm, farkında olmadan evli olduğu dönemden söz etmesi kıskançlık damarını kabartmıştı.

«Ama onu hiçbir zaman yakından tanımak istemedim,» diye sürdürdü konuşmasını genç adam. «Çok fazla içer.»

«Sen de içer misin?» Yeniden dönüp Etihan'a baktı. Dün gece birbirlerine o kadar yakın olmalarına rağmen, hâlâ onun hakkında ne kadar az bilgisi olduğunu fark ediyordu. Ethan' in, bugüne kadar birlikte olduğu insanlardan çok farklı hissediyordu kendini.

Ethan gülümsedi. «Pek ender içerim. Aslında burada işe başladığım zaman, sık sık Doğu Yakası'ndaki barları dolaşırdım...» diyerek, genç adam ona, başından geçen çeşitli komik olayları anlatmaya başladı. Bunu sırf Arnanda'yı rahatlatmak için yapıyordu. Çok geçmeden genç kadın başını onun omzuna yaslamış, anlattığı olaylara kahkahalarla gülüyordu.

Ethan arabasını Broadway ile Sekizinci Cadde arasındaki Kırk Sekizinci Sokak'ta park etti. Amanda, oturduğu yerden, Ethan'm oyununun neon ışıklarıyla yazılmış adını görebiliyordu. Summeryarden Tiyatrosu'na kadar yürüdüler. Tiyatronun arka kapısına gelince, Ethan durdu ve ellerini Amanda'nın omzuna koydu. Sonra büyük bir sevgiyle onun gözlerinin içine baktı. «İçerisinin halini görünce sakın şaşırma,» dedi. «Bu gece son prova var, ve şu anda herkes.--»

«Çılgınlar gibidir,» diye cümlesini tamamladı Amanda. «Hiçbir açıklama yapmana gerek yok. Mümkün olduğu kadar sana engel olmamaya çalışırım.»

«İşimin pek uzun süreceğini sanmam. Casey'yi bulup senaryodaki değişikliklerin nasıl gittiğini soracağım. Eğer sıkılırsan, benden önce çıkıp otele gidebilirsin.»

Amanda başıyla onayladı. Etihan onu yanağından öptü. Ve çılgınlığın içine daldılar.

Tiyatronun bütün ışıklar yakılmıştı. Bir sürü teknisyen bir oraya bir buraya koşuşturup duruyordu. Sanki herkes hep bir ağızdan ve bağırarak konuşuyor gibiydi. Sahne ışıkları teker teker kontrol ediliyor, çeşitli renkleri deniyordu. Ellerinde yeni hazırlanmış bir dekorla iki adamın yanından geçmesi üzerine, Amanda bir kenara çekildi. Amanda, gittikten sonra, Etihan'ı gözden kaybetmişti. Nerede olduğunu göremeyince, orkestraya yakın bir koltuğa oturdu. Işıklar birden söndü.

Şimdi Ethan'ı görebiliyordu. Çengel burunlu bir adamla sahnenin bir köşesinde ateşli ateşli bir şeyler konuşuyorlardı. Uzun saçları, kafasını her salladığında binlerce ayrı yöne dağılan bu adam, sanki Ethan'ın söylediklerinden alınmış gibi, elini kalbinin üstüne bastırdı. Ardından, ikisi birden kahkahalarla gülmeye başladılar. Sonra adam Ethan'ın yanına gelip, elini dostça onun omzuna koydu. Amanda bu adamın Casey Roberts olduğunu anlamıştı.

«Dördüncü sahne,» diye bağırды Casey. Konuşmalarda bir durulma olmuştu. Sahnenin sağ kanadında bir kadınla bir erkek belirdi. Ethan onlarla bir şeyler konuştu. Casey, Ethan'ı bırakıp, gelip Amanda'nın önündeki sıraya oturdu. Birden ondan yana döndü ve, «Merhaba,» dedi. «Sen kimsin? Buraya nasıl girdin?»

Amanda çok şaşırılmıştı. O ağızını açana kadar Casey yeniden konuşmaya başladı. «Gazeteci değilsindir umarım. Bu basına kapalı bir provadır.»

«Adım Amanda Farr,» diyebilirdi sonunda genç kadın. «Buraya Ethan Taylor ile birlikte geldim.»

Caisey'nin gözleri kısılmıştı. Sonra parmaklarını şaklattı. «Şu Ohiolu profesör mü?» Amanda'ya elini uzattı. «Adım Casey Roberts. Ethan bu hafta sonu hiç çalıştı mı?» Dikkatle Amanda'ya bakıyordu. «Hiç sanmam. Neyse, birkaç dakika sonra göreceğiz. New York'a ilk gelişin mi?»

«Bu sabah tonlarca kahve mi içtin, yoksa hep böyle mi konuşursun?» diye sordu Amanda, ona gülümseyerek. Karanlıkta Casey'nin gözleri parlıyordu. «Az değilsin hani,» dedi sırtarak. «Açılış için mi geldin?»
«Onu fazla sıkma Casey.»

Etihan, Casey'nin yanında durmuş, başını sallıyordu. Casey ellerini havaya kaldırdı. «Özür dilerim, özür dilerim, sadece tanışmaya çalışıyordum.» Sonra sahneye doğru döndü ve, «Roma! Jerome! Nerelerdesiniz yahu?» diye bağırdı.

Karanlıktan birtakım sesler yükselince, Casey hemen yerinden kalktı. «Onlara yeni monologlarını verdin mi, Ethan?» diye sordu. Ethan'ın başıyla onaylaması üzerine, oyuncuların yanına gidip, onlarla konuşmaya başladı.
Ethan, «Dinle beni,» diyerek Amanda'nın yanına çömeldi. «Programımızda birtakım değişiklikler olacağına benzer...»

«Bunun böyle olacağını biliyordum Etihan. Hiç önemi yok.»

Etihan kolunu genç kadının omzuna koydu ve saçlarını okşadı. «Sadece birkaç saatimi alacak. Üzgünüm..-»

Her zaman olduğu gibi, genç adamın eli tenine dokunur dokunmaz, Amanda kanının damarlarında daha hızlı aktığını hissetti... Ama bu olay ona, Brad ile geçirdiği günleri hatırlatmıştı. Ancak Brad ondan hiçbir zaman özür dileme nezaketini göstermemişti. Hem onda, Et-han'da olan çekicilik yoktu. «Beklememi ister misin?» diye sordu genç adama.

Ethan, «Seni istiyorum...» diye mırıldanarak eğildi. Tam dudakları birbirine değecekken tiyatronun ışıkları yandı. Öpüşmelerini kısa kesmek zorunda kalmışlardı. Etihan çömeldiği yerden doğrulurken, Amanda kadın oyuncuların birinin yakınında durduğunu gördü. «Pardon,» dedi genç kadın gülümseyerek. «Ethan... Casey, Jeroma'un monologuna birlikte bir göz atmanızı istiyor.»

«Pekâlâ. Dördüncü sahnedeki kısaltmaları aldın mı?»

«Aldım, çok iyi olmuş,, dedi kadın heyecanla.

Amanda, bu genç kadının Ethan'a gülümseyişini hiç beğenmemişti. Ama onu bu kadar kolay kıskanabildiği için de, kendi kendine kızdı.

«Amanda, seni Roma ile tanıştırayım.»

'«Merhaba,» dedi Amanda da. Roma'nın, Akdenizlilere has güzelliğinden etkilenmişti. Genç kadın günlük bir kıyafet giymiş olmasına rağmen Çok çekiciydi.

Roma gülümseyerek Amanda'ya döndü. «Merhaba.»

Ethan, sahnenin ortasında el kol hareketleriyle bir şeyler anlatmaya çalışan Casey'ye, «Bir

dakika,» diye seslendikten sonra Amanda'ya döndü. Dudaklarında üzgün bir gülümseme vardı, sonra sahneye doğru ilerlemeye başladı. Amanda onun yürümesini izledi. Onu seyretmek bile ruhunu dinlendirmeye yetiyordu.

Roma, Amanda'nın arkasındaki koltuğa oturdu. Amanda onun dikkatle kendisini ölçüp biçtiğinin farkındaydı. Birden üstündeki sade kıyafetten utandı.

«Çiklet ister misin?»

Amanda başını çevirdi. Roma ona çiklet ikram ediyordu. Amanda başını iki yana salladı ve genç kadına gülümsedi. Onun hakkında önyargılı olmak istemiyordu. Hem Ethan ile birlikte çalışan kişiler üzerinde- olumlu bir etki bırakması iyi olurdu. «Ethan'ın piyesinde oynamak hoşuna gidiyor mu?» diye sordu.

Roma gözlerini devire devire Amanda'ya baktı. «Bu adam tam bir dâhi.» dedi. «Bundan daha iyi bir diyalogu arasam da bulamazdım. İkinci derecede bir roldeyim, ama rolüm o kadar iyi yazılmış ki, sanki oynadığım kişiliği hayatım boyunca yaşamışım gibi hissediyorum.» Gizlemeye çalışmadığı bir merakla Amanda'ya bakıyordu. «Onu ne kadardır tanıyorsun?» «Ethan'ı mı? Daha çok az oldu.»

«Öff,» dedi Roma başını iki yana sallayarak.

«Ve seni buraya kadar getirdi, ha?» Amanda'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, hemen, «özür dilerim,» diye atıldı. «Ethan'ın bugüne kadar tiyatro çalışmalarına birini getirdiği duyulmamıştır da..»

Burası onun için çok özel bir yerdir ve o zamandan beri de»

Kararsız bir tavırla sustu, sonra Amanda'ya gülümsedi. «Meraklı bir insan izlenimini bırakmak istemem, ama New York'a ilk gelişin, öyle değil mi?»

«Neden, alnımda öyle mi yazıyor?»

«Hayır, hayır, sadece bana öyle geldi...»

Ethan birden yanlarında belirmişti. «Gidip kahve içelim,» dedi Amanda'ya. «Bir süre bana ihtiyaçları olmayacak.»

Roma, «Tanıştığımıza memnun oldum,» dedikten sonra, aceleyle yanlarından uzaklaştı.

«Burada herkes her şeyi bilir mi?» diye fısıldadı Amanda, Ethan'ın kulağına.

«Eh, New Yorklular biraz ukalâdır.»

«Yo, hayır, ben bizden söz ediyordum.»

Ethan gülmeye başladı. «İnsanlar hep konuşur. Ama neden onlara kulak veriyorsun?» Kolunu genç kadının omzuna attı. «Ama bizim bildiklerimizi bilemezler,» diyerek onu öptü.

Dışarıda güneş pırıl pırıl parlıyordu. Ethan genç kadının koluna girdi. «Şu sokakta bir yer biliyorum,» dedi. Biraz daha düşündükten sonra. «Daiha iyi bir fikrim var,» diye ekledi. «Manhattan'da buzlu bir kahve içmeye ne dersin?»

«Harika bir fikir.»

«Pekâlâ...» İki parmağını ağzına sokup/bir ısıklık çaldı. Son sürat geçmekte olan bir taksi, acı bir fren yaparak, onların biraz ötesinde durdu. Amanda, şoförün başka arabalara çarpmadan nasıl

durabildiğine hayret etmişti.

Taksiye bindiler. Şoför arabayı o kadar hızlı sürüyordu ki, Amanda düşmemek için, sürekli kapiya tutunmak zorunda kaldı.

«O kadar korkma,» dedi Ethan gülerek. «Bu şoför diğerlerinden çok daha iyi.»

«Daha mı iyi? Hangi konuda? Bunlar kamikaze pilotu mu yoksa? Hem nereye gidiyoruz? Bana kısa bir süre için boşum demiştin.»

«Bütün akşamüstünü tiyatrodaki geçirmek zorunda kalabilirim diye, şu dakikaları tadıyla geçirelim istedim... Hem sen kenti görmek istemiyor muydun?»

«Daha az görüp, gördüklerimi anlatacak kadar yaşamayı tercih ederim,» diye mırıldandı Amanda.

«Rahatına bak profesör,» dedi Ethan. «Sana rehberlik edeyim. Bak, şurası Columbus Meydanı'dır...» Taksinin hızla bir köşeyi dönmesi üzerine, Amanda'yı omzundan tuttu. «Aslında atlı arabayla dolaşsaydık dalha iyi olurdu...» Şoföre eğildi. «Bizi parkın içinden geçirir misin Hem biraz yavaş git.»

Central Park'dan içeri girer girmez, Amanda kendini bambaşka bir dünyanın içinde buldu. Birkaç dakika önce Ethan'm atlı araba konusunda söylediklerini şaka sanmıştı, ama parkta gerçekten de eski tip atlı arabalar vardı

Amanda'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Ethan gülümsedi. «Eski devirlerin anısına,» dedi. «Belki bu akşam birine bineriz.»

Burası, kent içinde kentti. Birkaç dakika sonra Beşinci Cadde'ye giriyorlardı. Burada insanın aklını başından alacak kadar lüks oteller, ünlü St. Patrick Katedrali ve birkaç tane de gökdelen vardı. Elihan önemli olan binaları Amanda'ya teker teker gösteriyordu.

Doğu Nehri'ne geldikleri zaman Ethan şoföre, durmasını ve kendilerini beklemesini söyledi. Küçük bir İtalyan kafesinde buzlu kahvelerini içtikten sonra yeniden taksiye binip, bu kez başka bir yoldan, tiyatroya döndüler.

Ethan şoförün parasını verdikten sonra, Amanda'nın taksiden inmesine yardım etti. «İşte sana yirmi iki dakikalık bir kent turu,» dedi, saatine bir göz attıktan sonra. «İstersen yarına daha uzun bir tur daha yapabiliriz.»

«Demek acele bir kahve içelim derken bunu kastediyordun. Uzun bir turdan kastım ne, çok merak ediyorum doğrusu.»

«Şöyle bol bol senin tadına bakabileceğim bir turdan söz ediyordum,» diye takıldı ona Ethan. Parmaklarını genç kadının ensesinde dolaştırdı. Amanda her yanının tatlı tatlı ürperdiğini hissetti.

Salhne halâ büyük bir karmaşa içindeydi. Biraz önceki turdan sonra, Amanda sinirlerinin buna daha fazla dayanamayacağını fark etti.

«Ben birkaç dakika oturup sizi seyredirim,» dedi Ethan'a. Genç adam 'Olur,' gibilerden başını salladı. Daha şimdiden Casey ve birkaç kişi elleriyle ona, yanlarına gelmesini işaret ediyorlardı. Amanda, Ethan'ın yanından ayrılıp, salonun karanlık bir köşesine oturdu.

Casey'nin Roma ile Jerome'u, sahnedeki yerlerine götürmesini izledi. Ethan da, sahnenin merdivenlerinde durmuş, onlara bakıyordu.

Arada bir Casey'yi eliyle durdurup bir şeyler konuşuyordu. Acaba ona mı öyle geliyordu, yoksa Roma gerçekten Ethan'a karşı, gereğinden fazla mı ilgi gösteriyordu? Ne zaman Casey oyunu durdurursa, genç oyuncunun gözleri Casey'ye değil Ethan'dan yana dönüyordu. Acaba ilk izlenimi, yani Roma'nın kendisini kışkırdığı, doğru muydu? Tekrar Brad aklına geldi. O zamanlar, birlikte çalışan insanlar arasında doğal olarak gelişen bu yakınlaşmayı, pek çok kereler yanlış değerlendirmemiş miydi? Ve bu nedenle yersiz birtakım münakaşalara girmemiş miydiler? 'Bunlar tekrarlanmasın artık,' dedi kendi kendine. Büyük bir olasılıkla, genç oyuncu Ethan'a büyük bir saygı duyuyor ve farkında olmadan onun ilgisini çekmeye çalışıyordu. Casey eliyle ara verdiğini belirtti. Ethan salondan yana dönüp Amanda'yı aramaya başladı. Genç kadın hemen yerinden kalktı ve onun yanına gitti. Ethan onu sahneye çıkardı.

«İşte Broadway sahnesi,» dedi eliyle karanlık salonu göstererek. Amanda ürkmüştü. «İnsanı etkiliyor, değil mi? Bu kadar büyük bir seyirci topluluğuna seslenebilmek için kendinden çok emin bir oyuncu olman gerek.»

Amanda, Roma'nın gözleriyle kendilerini izlediğini hissedebiliyordu. «Sanırım yardımcı oyuncularından biri sana hayran,» dedi Ethan'ın kulağına.

Elihan şaşırılmış görünüyordu. «'Roma mı?' diye sordu. «Umarım böyle bir şey yoktur, zira erkek arkadaşı çok huysuz bir tiptir. Hem...» diyerek Amanda'yı iyice yapma çekti. «Benim için tek önemli kadın sensin.»

Birlikte sahne arkasına geçmişlerdi. Ethan onu kollarının arasına alıp, uzun uzun öptü. Nedendir 'bilemiyordu ama, genç adam onu kollarına her aldığı anda, içinde bir ateş yanmaya başlıyordu. Artık ne kadar etkilendiğini ondan gizlemeye çalışmıyordu bile. Onun etkilendiğini hisseden Ethan bir kat daha ateşli oluyordu.

Birbirlerinden ayrıldıkları zaman, «Artık böyle gizli gizli buluşmamalıyız,» diye takıldı genç kadına.

«Ne yapalım dersin?»

Ethan içini çekti. «İşim birkaç saat sürebilir.»

«Kendimi dışlanmış gibi hissetmeye başladım, Belki de buraya gelmekle iyi etme...» Ethan parmağını onun dudaklarına bastırdı, sonra onu burnundan öptü. «Benim için çok iyi oldu,» diye mırıldandı. «Uzun zamandan beri kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Burada olduğuna çok memnunum. Seninle daha fazla birlikte olamadığım için üzülüyorum.»

«Hep böyle son dakikada değişiklikler yapılır mı?»

«Hayır. Çıkarttığımız bölümü yeniden koymamız gerekti. Birinci perde, bu bölüm olmadan yürümüyor.»

«Ben belki otele dönerim.»

«Belki o zaman bu kadar sıkılmazsın, ama seni özleyeceğim,» dedi Elihan. «Senin burada, karanlıkların içinde bir yerde oturduğunu bilmek bana yetiyordu.»

«Casey ile çalışma biçiminiz çok hoşuma gitti.»

«Yıllardan beri birlikte çalışırız.»

«Düşünüyordum da...» Biraz tereddüt ettikten sonra, «Oyunun sonunda, sahneden çıkmadan önce Jerome'un küfretmesi var ya... Bu metinde var mı?»

Ethan'ın gözleri kısılmıştı. Bir an için Amanda, yasak bir alana girmiş olmaktan korktu. Ama Elihan birden gülmeye başladı. Gözlerinde yumuşak bir ifade vardı şimdi. «Aslında oyunda böyle bir şey yoktu, ama engel olmaya kalkmadık. Bu konuda benim de bazı şüphelerim var.» Uzun uzun Amanda'ya baktı, sanki onun yüzünü belleğine kazımak ister gibiydi. «Her geçen dakika seni biraz daha çok seviyorum,» dedi ağır ağır. «Ayrıca, senden iyi bir editör olacağına da eminim.»

«Taylor! Nerelerdesin?»

Bu Casey'nin sesiydi. Ethan son bir kez onu dudaklarından öptükten sonra ayrıldılar. «Bana ihtiyaçları var,» diye fısıldadı genç adam.

«Ben de gideyim artık.»

Amanda tiyatro binasından çıkıp, Ethan'ın arabasından bavulunu aldı ve bir taksi çevirip doğru St. Royale Oteli'ne gitti. Resepsiyondan anahtarları aldıktan sonra, otel görevlisiyle birlikte asansöre bindi. Görevli ona odasını gösterdikten sonra, bavulunu yatak odasındaki bir sehpanın üstüne bıraktı.

Amanda odaları pek beğenmişti. Oturma odasında şömine bile vardı. Yatak odasının köşesindeki pencereden Central Park'ı görmek mümkündü. Amanda perdeleri açıp, New York kentine bir göz attı. Güneş batmak üzereydi.

Banyo, Silver Falls'daki evinin yatak odası kadar büyük bir yerdi. Küveti, tıpkı Ethan'ın evindeki gibi, porselendendi, ama bunun muslukları ve duşu moderndi.

Amanda odaları teker teker dolaşır ayrıntılarını gözden geçirdi. Duvar kâğıtlarından perdelerine ve halılarına kadar, her şey gayet zevkli ve sadeydi. Oturma odasının bir köşesinde küçük bir buzdolabı duruyordu ve içinde soda ve buz vardı. Yatak odasında ise eski model bir yazı masası vardı. Yatak adeta onu davet eder gibiydi. Önce güzel bir banyo almaya karar verdi. Küvetin içinde, köpüklerin arasında dinlenirken, kendini bir prenses gibi hissetti. Bütün bu lüks, hiç alışkın olmadığı bir şeydi.

Banyodan sonra biraz kestirmeye karar verdi. Üstüne güzel bir gecelik giydikten sonra kocaman yatağına üstüne uzandı. Çantasından dersle ilgili notlarını çıkarmaya çalışırken, Chaucer'ın kitabıyla karşılaştı. Bu romantik atmosfer içinde bu kitabın ne işi vardı? Aslına bakılırsa, kendisinin burada ne işi vardı?

Ethan hiçbir zaman zenginliğini gözler önüne sermemişti. Bu güzel odayı da sırf onu memnun etmek için ayırtmış olmalıydı. Çok duygulanmıştı. Ama bir an için kendini Külkedisi gibi hissetti...

Saat gece yansını çaldığı zaman ne olacaktı? Soho'da yemek yerlerken karşılaştıkları o çift aklına geldi, sonra David Bock... Ethan'ın hayatının bu yanını hiç bilmiyordu. Sono Araki ile birlikte paylaştığı hayatı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Amanda içini çekti. Hayatında bir kez olsun gönlünce bir hafta sonu geçirmek onun da hakkıydı. Ethan'ın' geçmişinin, bu mutluluğu gölgelemesine izin vermeyecekti. Esnedikten sonra, çantasından çıkardığı ders notlarını okumaya başladı.

Konu Başlığı: Ynt: Delice Bir Arzu-Lee Williams

Gönderen: moryel üzerinde Temmuz 15, 2007, 02:07:57 ÖS

Bölüm 8

Ethan'ı yakalayabilmek için, yankılar yapan, dar ve uzun bir koridor boyunca koşuyordu. Ethan hızlı adımlarla, koridorun sonunda parlayan sahne ışıklarına doğru yürüyordu. Ondan daha hızlı yürümesine rağmen aralarındaki mesafe gittikçe açılıyordu. Arkasından ona sesleniyordu ama Ethan, onu duymamış gibi gidiyordu.

Birden, önüne siyahlar giymiş biri çıktı. Amanda anında bu kadını tanıdı: Sono Araki.

Korkuyla Ethan'a bağırmağa başladı. Sonunda, genç adam onu duymuştu ve olduğu yerde durdu. Ama kendisinden yana dönen adam Ethan eğildi. Bu adam Brad Sonders'dı.

Ethan'ı kaybetmişti. Ethan neredeydi? Kulakları zonkluyordu. Perdenin açılmak üzere olduğunu belirten zil sesini duydu...

Telefon çalıyordu.

Uykulu bir halde Amanda telefonu aramaya başladı. Telefonun yerini bile bilmiyordu. Hâlâ kalbi küt küt atıyordu. Sonunda telefonu bulmuştu. Ahizeyi kulağına götürdü.

«Profesör?»

O korkunç düşten sonra Amanda birden içinin ısındığını hissetti. «Ethan! Neredesin?»

«Bıraktığın yerdeyim tatlım. Sen iyi misin? Sesin bir garip çıkıyor.»

Amanda başucundaki lambayı yaktı. Gözlerini kırpıştırarak saate bir göz attı. Saat sabahın biriydi. «Uyuyordum,» dedi.

«Daha önce de aradım, ama bir türlü sana ulaşamadım. Herhalde derin bir uykuya dalmış olmalısın.»

«Sanırım.» Esnedi. «İşiniz bitti mi bari? Bu odalar çok güzel, ama kendimi yalnız hissediyorum.»

«Seni orada tek başına bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum,» dedi genç adam yumuşak bir sesle. «Ve sana söz veriyorum, sevgilim, bu geceden sonra hep birlikte olacağız. Doğru söylüyorum... Aç mısın? Gelirken bir şeyler alırım.»

Hem açtı hem de üşümüştü. Bir an için, böyle yalnız bırakıldığı için sinirlendi.

«Amanda, hâlâ benimle konuşuyor musun?»

Gülümsedi. «Sanırım. Ama seninle yüz yüze konuşmayı tercih ederdim. Şansım var mı?»

«Yola çıkıyorum. Çin yemeklerinden hoşlanır mısın? Tiyatronun hemen yanında bir restoran var.»

Rüyasını hatırlayan Amanda'nın yüzü buruştu. «Bu saatte açık başka yer yok mudur?»

«New York'ta mı? Ne istersin? İtalyan mı, Fransız mı, yoksa Rus yemeği mi?»

«Sürpriz olsun, ama lütfen çabuk ol.»

«Bana yeniden sinirlenmene vakit bırakmadan orada olacağım. Tamam mı?»

«Tamam.»

Amanda üstüne sabahlığını geçirip, yataktan kalktı. Pencerenin yanma gidip dışarısını seyretmeye başladı. Manihattan'ın gece manzarası bir başka güzeldi. Sokaklarda giden arabaların farları, mağazaların vitrin ışıkları ve binalardaki reklam panoları kenti ışığa boğuyordu.

Heyecanlıydı. Birazdan Ethan gelecekti. Ama dakikalar ilerledikçe, heyecanı da durulmaya başlamıştı. Kâbusu yeniden onu zorlamaya başlamıştı. Buraya kadar gelmekle hata mı etmişti? Ya Ethan buraya gelmiyorsa? İşi uzadıysa? Bunları daha önce de yaşamıştı. Üst üste edilen telefonlar, özür dilemeler, sonra beş bir yatak ve ertesi sabah da ateşli bir tartışma...

Kilitte bir anahtarın döndüğünü duydu. Hiç düşünmeden kapıya koştu ve kapıdan içeri giren Ethan'a sarıldı. Genç adam şaşırılmıştı.

«İşte sıcak bir 'Hoş geldin,' diye buna derim,» dedi, eğilip onu kulağından öperken.

«Seni çok özlemişim.»

«Ben de seni özledim.» Genç adamın sesi yumuşaktı. Amanda onun kokusunu derin derin içine çekti. Ethan dinde tuttuğu kesekâğdını havaya kaldırdı.

«Paella... Karidesli ve tavuklu İspanyol pilavı. İyi mi?»

«İdare eder,» dedi Amanda gülümseyerek. Birlikte yatak odasına geçtiler. Işıқта, Amanda onun ne kadar yorgun olduğunu fark etti. öyle ya, kendisi burada mişil mişil uyurken o çalışmıştı.

«Yorulmuş olmalısın.»

Ethan omuzlarını silktilti. Sabahlığın açıkta bıraktığı yerlere bakıyordu. Gözlerinde yumuşak bir pırıltı dolaşıyordu. «Hayır,» dedi. «Hiç yorgun değilim...»

Amanda'yı kendine doğru çekti ve onu büyük bir arzuyla öptü. Amanda da aynı ateşle ona cevap verdi. Ethan bir adım geri çekilip, sabahlığı genç kadının omuzlarından aşağı sıyırdı. İçine giymiş olduğu penine saten gecelik genç adamı iyice tahrik etmişti. Amanda'yı kucağına aldığı gibi yatak odasına geçti.

«Aç değil misin?»

«Açlıktan ölüyorum,» dedi Ethan. «Şimdi tepeden tırnağa tadına bakacağım senin...» Gençkadını yatağın üstüne yatırır yatırmaz, boynundan başlayarak, onu öpmeye başlamıştı. Aceleyle üstündekileri çıkarırken, Amanda da ona yardım ediyordu. Birbirlerini ne kadar çok özlemiş olduklarını fark ediyorlardı. Sanki ilk kez sevişiyorlarmış gibi, büyük bir açlıkla birbirlerine sarılmışlardı. Son zevk anının da tadına varduktan sonra, yatakta yan yana yattılar.

«Gözlerini aç,» diye fısıldadı Ethan. «Ve bana bak.»

Amanda, yattığı yerden, başını çevirip ona baktı. Genç adamın gözlerinde hâlâ arzulu bir pırıltı vardı. Sanki sevişmeyi yeniden keşfet; mek istercesine, birbirlerine sarıldılar ve ağır ağır sevişmeye başladılar bir kez daha.

Ethian'ın kulağına, «Sevgilim... Sevgilim,» diye fısıldayan sesi genç kadını iyice tahrik ediyordu. Doruğa ulaştıkları zaman, bu bir öncekinden çok daha şiddetli olmuştu. Daha sonra derin bir uykuya daldılar.

Amanda ısrarla çalan bir zil sesiyle uyandı. Gözlerini açtı. Kapıda biri vardı.

Yavaşça yerinden kıpırdadı. Ethan'ın kolunu üstünden çekip doğruldu. Yatağın içine bile girmemişlerdi. Ethan derin bir uykudaydı.

Kapıda, elinde kocaman bir sepet çiçekle, bir otel görevlisi duruyordu.
«Amanda Farr mı?»

Amanda başıyla onayladı. Genç çocuk elindeki sepetle odadan içeri girdi. Genç kadın gözlerine inanamıyordu. Bu sepette düzinelerle gül olmalıydı. Görevlinin eline bahşişini verdikten sonra kapıyı arkasından kapadı. Doğru yatak odasına gitti. Ethan hâlâ uyuyordu. Onu öyle çırlıçıplak yatağın üstünde yatar görünce, Amanda bir gece önceki sevişmelerini hatırladı. Dayanamayarak, genç adamın göğsünü okşadı. Sonra onu hafifçe sarstı.

«Ethan! Ethan.' Çiçekler... Hepsi de birbirinden güzel.»

«Hıh?» Ethan'ın gözleri hâlâ kapalıydı. «Oh, dün gece...» diye mırıldanarak yan döndü.

«Buraya gelirken ismarlamıştım...» Yeniden sustu. Horlamaya başlamıştı. Amanda onun uykuya ihtiyacı olduğunu fark etti ve onu uyandırma-maya gayret ederek, genç adamı yatağın içine sokmaya çalıştı. Zor olmuştu, ama sonunda onu yorganın altına sokmayı başarmıştı. Birkaç dakika yatağın ayakucunda durup, onun bir bebek gibi masum bir şekilde uyumasını seyretti. Bu adama âşık ve bu konuda elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Bir duş aldıktan sonra üstüne bir pantolonla kazak giydi. Karnı zil çalıyordu. Ethan'in uyanmaya niyeti yoktu. Uykusuz geçirdiği geceler etkisini göstermişti.

Çantasından küçük cep defterini çıkardı ve buraya gelmeden önce Claudia'nın yazdırmış olduğu restoran adlarına bir göz gezdirdi. Greenwioh Village'daki Cotton Cafe'yi Claudia özellikle tavsiye etmişti. Amanda değişildik istiyordu, onun için burası idealdi. Ethan'a, akşamüstü otelde buluşmaları için bir not yazıp bıraktı. Yavaşça kapıdan dışarı çıktı.

Greenvich Village görülmeye değer yerlerden biriydi. Burada hiç gökdelen yoktu. Taksi dar yollarda ilerlerken. Amanda hayranlıkla çevresini seyrediyordu. Kaldırımlarda küçük çiçek tarhları vardı. Gittiği cafe ise iki tane güzel antikacı dükkânının tam ortasıydı.

Lokanta şirin bir yerdi. Daha, kapıdan içeri girer girmez insanın burnuna nefis bir yemek kokusu geliyordu. Güler yüzlü bir garson.kızhemen servis yapmaya başladı.

Tam yemeğini bitirmek üzereyken, yakınlardaki bir masada oturan genç bir çiftin, yüksek sesle tartışmaya başlamaları üzerine, gözlerini o yana çevirdi. Aslında başkalarının konuşmalarına kulak kabartan insanlardan değildi, ama onların sesi hiç de yabancı gelmemişti.

«Kör olmadığımı biliyorsun! Birinci provadan beri olanları ben de gördüm.»

«Kendini toparlamalısın Jerome... Açılış gecesi olduğu için biraz sinirlisin. Hayal gücün de pek geniş.»

Roma'yı hemen tanımişti. Amanda tam onlara arkasını dönmeye hazırlanırken, Roma onu gördü. Genç oyuncunun yüzünün asıklığı bir anda kaybolmuştu. Şimdi dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı. Eliyle, Amanda'ya yanlarına gelmesini işaret etti. İsteksizce, Amanda yerinden kalktı.

«Otursana,» dedi Roma neşeyle, sanki birkaç dakika önce Jerome ile tartışan kendisi değilmiş gibi. «Biz buraya çok yakın bir yerde oturuyoruz, ama seni buraya hangi rüzgâr attı? Oh, Jerome ile tanışıyor musun?»

Amanda bir gün önce sahnede onu izlediği zaman çok beğenmişti. Esmer güzeli bir erkekti. Birkaç dakika önceki tatsız durum için özür dilercesine. dudaklarında mahcup bir gülümsemeyle, genç adam elini Amanda'ya uzattı. «Tanıştığımıza sevindim,» dedi Amanda otururken. «Bugün biraz sinirliyiz,» dedi Roma gülümseyerek. «Açılış gecesinin heyecanı olmalı.»

«On saat sonra her şey bitmiş olacak,» dedi Jerome da. «Eleştirmenlerin ne yazacaklarını adım gibi biliyorum... Kadın bir harikaydı, erkekse bir felaket. Biliyorum! Acımasız davranacaklar... Güzел bir meslek bir gecede sona erecek!»

«Biraz fazla abartıyorsun,» dedi Roma. «İkimizden de söz etmeyecekler, onun için endişelenmene hiç gerek yok.»

«Hiç söz etmeyecekler mi? Harika, o zaman da, bir ömür boyu olduğumuz yerde sayacağız demektir.»

Amanda elinde olmadan Jerome'un bu sinirli haline gülmeye başladı. Jerome da gülümsedi.

«Sigara içer misin? Ben ikinci paketimi açtım.»

«Hayır, sağ ol. Eminim bu gece çok başarılı olacaksınız. Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben bile sinirliyim. Hayatımda ilk kez Broadway'deki bir oyunun açılışına geliyorum ve üstüme giyecek uygun bir kıyafetim bile yok,» dedi Amanda.

Roma'nın gözleri parlamıştı. «Yok mu?» diye hayretle sordu. «Öyleyse alışverişe çıkalım. Böyle bir günü geçirmenin en iyi yolu, biraz üst baş almaktır.»

Jerome homurdanmaya başlamıştı. Bunun bütçeleri için büyük bir yıkım olacağını söylemesine rağmen. Roma ona aldırmadan butiklerin listesini çıkarmaya başlamıştı bile.

Amanda, Roma hakkında yanılmış olabileceğini düşünüyordu. Genç kadın ona karşı çok dostça davranıyordu. Telefonla Ethan'ı aradı.

«Aradığına sevindim,» dedi Ethan uyukulu bir sesle. «Ben de bir toplantıya katılmak üzere çıkacaktım.»

«Beni özledin mi?» diye takıldı Amanda ona.

«Hem de nasıl. Sen olmayınca her yer buz gibi oluyor. Neredesin?»

Amanda ona. Roma ile birlikte alışverişe çıkmak üzere olduklarını anlattı. Genç adamın içi rahat etmişti. Kendisi çalışırken, Amanda'nında bir şeylerle meşgul olması onu sevindirmişti. Saat beşte otelde buluşmayı kararlaştırdılar.

Üçü birlikte butiklere girip çıkmaya başladılar. Kısa bir süre sonra bu kadınca uğraştan hoşlanmadığını ileri süren Jerome, Roma ile birlikte kaldıkları apartman dairesine döndü.

Roma giyim konusunda tecrübeliydi, fiyatı makul olan butiklerin de hepsini biliyordu. En son girdikleri butikte, Amanda'nın giydiği elbiseyi ikisi de beğenmişti. Tek omzu açık, mor, ipek bir gece elbisesiydi bu.

«İşte tam sana göre bir elbise,» dedi Roma. «Ama saçlann...»

«Haklısın, ben de kestirmeyi düşünüyordum,» dedi Amanda. «Ama gelmeden önce zamanım olmadı.»

«Hemen geliyorum,» diyerek Roma telefona koştı. Amanda üstündeki elbiseyi çıkardığı sırada Roma da geri dönmüştü. «Şansın varmış.» dedi genç kadına. «Berberimden senin için bir randevu alabildim. Genellikle hafta sonları birkaç saat açıktır. Hep ünlülerin saçlarıyla uğraşır, ama fiyatları öyle anormal değildir. Eminim saçma iyi bir biçim verecektir. Bir saat sonra orada olabilir misin? Bir randevusu iptal edilmiş, onun yerine seni alacak. Ama acele etmen gerek.»

Açılış gecesine yeni bir saç biçimiyle gitmek Amanda'nın aklına yatmıştı. «Pekâlâ,» dedi.

Francine'in salonu Batı Yakası'ndaydı. Asansörden çıkan Amanda, burasının bir berber salonundan çok bir sanat galerisini andırdığını görünce çok şaşırıldı. Kırk yaşlarında gösteren, saçları boyalı bir adam kahvesini getirdi. Daha ıgenç ve İngilizceyi Alman aksanıyla konuşan bir başka adamsa. saçlarını yıkadı.

Derken Francine ortaya çıktı. Uzun boylu sarışın bir İcadındı. Hali ve tavrıyla, bu dünyanın kadını olduğunu ispatlamak ister gibiydi. Amanda tedirgin olmuştu. Francine onun kim olduğunu ve neden burada bulunduğunu biliyordu. Yardımcılarıyla konuşurken, sık sık ünlülerden söz etmesi Amanda'yı rahatsız ediyordu. Yoksa onu, Ethan'ın gelip geçici bir hevesi olarak mı görüyordu bu kadın?

Francine, bir elinde makas, bir elinde tarakla, bir süre Amanda'nın saçlarını inceledikten sonra, «İyice kısaltmaya ne dersin?» diye sordu. «Hiç denedin mi?» Amanda'nın başını iki yana sallaması üzerine, «Hep böyle uzundu demek,» dedi. Amanda'nın saçlarını havaya kaldırdı. «Çok saçın var. Yüzünü biraz rahatlatmak gerek... Hem o zaman daha seksi olursun.»

Amanda bu ukala kadının fikirlerine boyun eğmek istemiyordu. Ama aynaya bakınca, saçlarının gerçekten de kesilmesi gerektiğini anladı. «Olabilir...» diye mırıldandı.

«Saçlarının hep uzun olmasına alışmışsın,» dedi Francine anlayışlı bir tavırla. «Ama kısa.

saçın sana ne kadar yakıştığını görünce, fikrini değiştireceksin.»

Saçları kesildikten sonra, aynada kendi yüzünü tanıyamadı önce. Kısa derken, iyice kısa demek istemişti Francine. Şimdi saçları kulakları hizasında kısaltılmıştı. Ama! her şeye rağmen, Amanda bu yeni saçının kendisine çok yakıştığının farkındaydı.

Otele döndüğü zaman Ethan duştaydı. Onunla birlikte duş almak için yanıp tutuşmasına rağmen, yeni saç şeklinin bozulmasını da istemiyordu. Birkaç dakika sonra Ethan, belinde bir havlu, her yanından sular damlayarak kapıda belirdi.

«Nasılım?» diye endişeyle sordu Amanda. Ethan gözlerine düşen saçlarını bir baş hareketiyle arkaya attıktan sonra ona baktı. Gözleri hayretle açılmıştı. Olduğu yerde donup kalmıştı adeta. Genç adamın yüzündeki buz gibi ifade karşısında Amanda, damarlarında dolaşan kanın donduğunu hissetti.

«Ne oldu?» diye sordu. Onun yüzündeki ifadeyi görmemek için elleriyle yüzünü örttü. «Çok mu kısa kesmiş? Beğenmedin mi?»

Ethan hemen kendini topladı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti. «Yo, hayır... Bir an için seni tanıyamadım. Yanlışlıkla başkasının odasına girdiğimi sandım.»

İnanırcı konuşuyordu, ama genç kadın tatmin olmamıştı. Aceleyle aynaya koşup yüzünü incelemeye başladı. Ethan da yanına gelmişti. Genç kadının ensesine, sevgi dolu bir öpücük kondurdu ve belini okşadı.

«Saçımı hiç beğenmedin,» dedi Amanda üzgün bir tavırla. «Bu kadar büyük bir değişiklik yaptırmamalıydım.»

«Amanda, sinirlenme. Saçını beğendim... O seksi enseni ortaya çıkarmış...» Ve söylediklerini doğrulamak istercesine, eğilip onu ensesinden tekrar öptü. «Ama bu haline alışmam biraz zamanımı aldı.»

Telefonun çalması üzerine, Ethan onu açmaya gitti. Amanda doğru banyoya geçip duşunu aldı. Daha sonra, Ethan'dan uzak durmaya çalışarak, hazırlanmaya başladı. Bir türlü Ethan' in yanına gitmek istemiyordu.

Tam makyajının son bölümüne gelmişti ki, kapı çalındı. Gelen Casey Roberts'dı. Hep birlikte tiyatroya gideceklerdi. Amanda kendini iyice topladığına emin olduktan sonra, yavaşça oturma odasına geçti. Casey beğeni dolu bir ıslık çaldı.

«Harika!» dedi. «Bana baksana Ethan, onun yanında iyice sönük kalacağız.»

Aynı anda Ethan da içeri girmişti. Amanda onu ilk kez böyle ciddi bir kıyafetle görüyordu. Üstüne koyu mavi bir takım elbise giymişti. Beyaz gömleği ve kravatıyla çok yakışıklı idi.

Ama genç adam kıyafetinin içinde hiç de rahat görünmüyordu. «Broadway'deki bir açılış için

giyinmiş olmama rağmen, nedense, kendimi bir cenazeye gidermiş gibi hissediyorum,» dedi Ethan kravatını çekiştirerek. «Neden hiç kravat takmadığımı şimdi hatırladım. İnsanın boynunu sıkıyor.» diye mırıldandı.

Amanda kaihkahalarla gülmeye başladı. «Ne dersin Casey, bana uygun bir dam mı?»

«Öyle olması gerekir.» Casey ona göz kırptıktan sonra saatine bir göz attı. «Kristin bizi aşağıdaki barda bekliyor. Haydi gidelim.»

Otelin barı sade ve sessiz bir yerd. Casey onlara birer içki ismarladı. Casey'nin canlılığı Etihan'ın sınırlarını biraz olsun yatıştırmışa benziyordu. Ethan'm akli, bir kolu Amanda'nın omzunda oturmasına rağmen, sanki çok başka yerlerdeydi. Casey'nin fıkralarına gülüyordu, ama Amanda onun çok gergin olduğunun farkındaydı.

Casey'nin, yandaki masalardan birinde oturan bir arkadaşıyla konuşmak için, oradan ayrılması üzerine, Amanda, Ethan'm kulağına eğilip, «Bir şey mi var?» diye sordu.

Ethan eliyle saçlarını geriye taradıktan sonra Amanda'ya döndü. Gözlerinde sevgi dolu bir ifade olmasına rağmen, yüzü gergindi. «Kendimi hazırlıyorum,» dedi.

«Eleştirmenlere mi, yoksa kalabalığa mı?»

Ethan gülümsedi. «Hepsine birden.» Elini genç kadının yüzünde dolaştırdı. Bu kadarlık bir dokunuş bile Amanda'yı heyecanlandırmaya yetmişti. Onun elini tutup sıkta. «Bir gecelik ilginin merkezi olmak o kadar zor olmasa gerek,» dedi.

«Acaba eleştirmenler ne diyecek?»

«Bana dokundurun zaman bütün düşünme yeteneğimi kaybediyorum,» dedi Amanda. Ethan onu kendine doğru çekip gözkapaklarından öptü.

«Göreceğiz bakalım.»

«Kristin! Buradayız!» Casey kapıda duran kıl saçlı bir kadına bara gelmesini işaret ediyordu. Amanda, Molly'nin Yeri'nde karşılaştığı genç kadını hemen tanımıştı. Kristin, Casey'yi kucakladıktan sonra, 'ağabeyini yanağından öptü. Sonra dönüp Amanda'ya gülümsedi.

«Senin hakkında fazla bir şey duyduğumu söyleyemem, çünkü kardeşim özel hayatını sır gibi saklar,» dedi Amanda'ya tanışma faslı bittikten sonra. Sonra kulağına eğilip, «Ama son zamanlarda çok neşeli görünüyordu, bu da hiç alıştığımız bir şey değil. Tanıştığımızı sevindim.»

Amanda gülümsedi. Kristin'in rahat davranışlarından hoşlanmıştı Taylbr ailesinin bir özelliği idi bu galiba. Dördü birden içkilerini içmeye başladılar.' Amanda, havadaki gerginliğin biraz olsun azaldığını fark etti.

Kristin, Amanda'ya dönerek, «Yeni oyun hakkında ne düşünüyorsun?» diye sordu.

«Daha görmedim bile.»

Kristin kardeşine doğru döndü. Gözlerinde, Amanda'ya garip gelen bir bakış vardı. «Demek daha oyunu görmedi?»

«Birazdan görecek,» dedikten sonra, Casey eliyle duvardaki saati gösterdi. «Yola koyulma zamanı geldi.» Fotoğraf makinelerinin patlayan flaşlarından gözleri kamaşan Amanda iyice Ethan'a sokuldu. Casey önden giderek, onlara kalabalığın içinden bir yol açmaya çalışıyordu. Amanda bütün gözlerin üstlerinde olduğunu hissediyordu. Ethan'ın elini sıkı sıkı tuttu.

Koltukları önden dördüncü sıradaydı. Ethan'ın yanındaki koltuğa oturan Amanda, çevresindeki kalabalığa bir ıgöz attı. Bunların çoğu, sinemalardan ya da televizyondan tanıdığı ünlü kişilerdi. Nereye baksa ünlü biriyle karşılaşılıyor gibiydi. Herkes şıklık konusunda birbiriyle yarış ediyor gibiydi. Bu özel gün için kendine yeni bir kıyafet aldığı için memnundu.

Arkalardaki sıralardan birinde oturan iki kişinin kendilerinden söz ettiğini duyan Amanda birden kıpkırmızı kesildi ve Ethan'm elini sıkı sıkı tuttu. Ethan dönüp ona baktı ve gülümsedi. Amanda da ona gülümsedi. Onun şu anda ne kadar gergin olduğunu bilmek, kendi yalnızlığını unutmaya yardımcı oluyordu.

Işıklar sönmeye başlamıştı. Perde açıldı. Sahne küçük bir çalışma odasını gösteriyordu. Çalışma masasının başında oturan oyuncu o kadar Ethan'a benziyordu ki, Amanda yanlış görmediğinden emin olabilmeye için eğilip tekrar baktı.

Ethan yerinde kıpırdamaya başlamıştı. Oyuncu konuşmaya başlayınca, Ethan genç kadının kulağına eğilip, «Oyun bitince buluşuruz,» diye fısıldadı. «Casey nerede olacağını biliyor.»

Amanda'yı yanağından öptükten sonra oradan uzaklaştı. Genç kadın bir an için kendini yalnız hissettiyse de genç adamın, oyunun yazarı olarak, seyirciler gibi rahatça oyunu salondan izleyemeyecek kadar heyecanlı olduğunun farkındaydı. İçini çekip arkasına yaslandı ve oyunu seyretmeye başladı.

Sahnedeki çalışma odasının kapısı çalmıyordu. Adam yerinden kalkıp kapıyı açtı. İçeri siyah saçları kısacık kesilmiş, Doğulu tipli, minyon bir kadın girmişti.

Oyundaki kişilerin adları farklı olabiliyordu, ama birinci sahnenin sonunda, Amanda bu piyesin Ethan ile Sono'nun hayatı olduğunu anlamıştı. Büyük bir dikkatle onların aşklarının gelişmesini, genç adamın yavaş yavaş doruğa yükselmesini izledi. Sono tam Ethan'ın anlattığı gibi bir kişiydi. Hatta Ethan'ın bazı konulara atladığı bile söylenebilirdi. Güçlü ve asil bir kadındı. Yetenekli olduğu kadar bencil de olan kadın, şair sevgilisi için hiçbir fedakarlıktan kaçınmıyordu... Amanda kadına hayran olmuştu.

Kadının çabaları sayesinde şair istediği başarıyı kazanıyordu, ama bu arada kadından da uzaklaşmaya başlıyordu. Ancak, son sahnede, kadının intihara kalkışması üzerine, kısa bir süre için araları düzeliyordu. Ama artık, bu ilişkinin bir sonu olmadığı belliydi. Aslında birbirlerine uygun bir çift olmadıkları daha oyunun başında belli olmasına rağmen, yine de insan, ister istemez, kadının tarafını tutuyordu.

Oyun, ünün ve zenginliğin insanın başına neler getirebileceği konusunu işliyordu. Bu oyunda Ethan'm kişiliği ortaya çıkıyordu. Ama Amanda bunların çoğunu zaten biliyordu. Onu en çok etkileyen, oyunda işlediği, karısına karşı olan sevgisiydi.

Yağmurlu bir sahneyle başlayan piyes yine yağmurlu bir sahneyle bitiyordu. Perdenin kapanmasıyla birlikte, salonda çılgınca bir alkış koptu. Amanda alkışlayamayacağı hissetti. Yanaklarından süzülen yaşları, elinin tersiyle silindi. Oyuncuların teker teker sahneye çıkıp seyircileri selamlamalarını sanki bir düşteymiş gibi izledi.

Seyircilerin sürekli alkışları karşısında perde bir inip bir kalkıyordu. Oyun çok başarılı olmuştu. Casey, Kristin ile onu almaya geldiği zaman, heyecandan yerinde duramıyordu. Kalabalığın arasında ilerlerken, Kristin, Amanda'nın eline beyaz bir mendil tutuşturdu. Amanda yanaklarını sildikten sonra, teşekkür ederek mendili Kristin'e geri verdi. Lobi heyecanlı heyecanlı oyunu tartışan seyircilerle doluydu. Casey onları kalabalığın içinden çekip sokağa çıkardı ve doğru tiyatronun iki kapı aşagısında-ki restorana götürdü.

Ethan barın en ucunda oturuyordu. Casey eliyle zafer işaretini yapınca, birden Ethan'ın yüzü güldü. Casey, Ethan'm omzuna küçük bir yumruk attı. Kristin ise yanlarında durmuş gü-lümsüyordu. Ethan, Amanda'yı yanına çekti.

«Eleştirileri bekleme yi boş ver,» dedi Casey. «Başarılıydık. Alkışları buradan nasıl duymadın, anlayamıyorum.»

Ethan dalgın dalgın başını sallıyordu, ama aslında Casey'yi dinlemiyordu bile. Gözlerinde endişeli bir ifadeyle Amanda'ya bakıyordu. «Sen gerçekten iyi misin?»

Amanda'nın ağzını açıp da bir şey söylemesine fırsat kalmadan, ki zaten o da ne söyleyeceğini bilemiyordu, çevrelerini onları tebrik etmeye gelmiş bir kalabalık sardı. Ethan, Amanda'yı koluyla korumaya çalışıyordu, ama konuşmak mümkün değildi. Ethan'm tebrikleri, sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi dinlemesini büyük bir kıskançlıkla seyretti genç kadın. Oyuncuların da onlara katılması üzerine, Amanda, Ethan'ın kolundan sıyrıldı ve kalabalıktan uzaklaştı. Barı çeviren kalabalığı uzaktan seyrederken bakışları birden barın arkasındaki aynaya takıldı. Olduğu yerde dondu kaldı. Birden, neden Ethan'ın kendisini ilk gördüğü zaman o kadar şaşırıldığını anlamıştı. Kısa siyah saçlarıyla Sono'ya benziyordu. Nasıl böyle bir düşüncesizlik yapmıştı? Sevdiği adamı memnun edeyim derken, tam tersi olmuştu... Tam o sırada Roma göründü. Kalabalığı yarıp Ethan'ın yanına geldi ve kollarını genç adamın boynuna dolayıp onu uzun uzun dudaklarından öptü. Yanı başında duran Jerome sinirli sinirli durduğu yerde kıpırdanıyordu.

Amanda'nın midesi bulanmaya başlamıştı. Roma'nın dostça önerisi... Francine'nin bilgiç tavırları... Ne kadar da büyük bir ustalıklarla onu oyuna getirmişlerdi. Utancından yerin dibine girebilirdi. Buradan uzaklaşmalıydı...

Aceleyle kalabalığı yarıp kapıya doğru bir hamle yaptı. Herkes garip ıgarip ona bakıyordu. Acaba biliyorlar mıydı? 'Sono Araki'nin yerini doldurmaya çalışan şu aptal kadın,' diyerek onunla alay ediyorlar mıydı?

Sonunda sokağa çıkabilmişti. Gecenin serin havasını derin derin içine çekti. Sokaktan geçmekte olan bir taksiyi durdurup bindi...